Temnițele Întunericului

V. M. JONES

CORINT JUNIOR

Redactare: Cristina Jinga
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Dumitru

V.M. JONES
BEYOND THE SHROUD
(Book two of Karazan)

Copyright © V.M. Jones, 2004
Illustrations copyright © Christopher Downes, 2004
First published in English by HarperCollins Publishers New Zealand Limited in 2003. This Romanian language edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers New Zealand.

Cover illustration by Puffin Books, UK

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă a
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Timbrul literar se plăteste Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO 65 RNCB 0082000508720001 / BCR Sucursala Unirea

Editura CORINT JUNIOR
Difuzare si Clubul Cărtii
Splaiul Independentei nr. 202 A, Sector 6, Bucuresti
Tel./fax: 319.88.22, 319.88.33, 319.88.55, 319.88.66, 319.88.77
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazinul virtual: www.edituracorint.ro

www.corintjunior.ro

Bucuresti, 2007
ISBN 978-973-128-102-5

Format: 16/54x84, Coli tipo: 20
Tiparul executat la: S.C. TIPARG S.A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JONES, V.M.
Karazan: Temnițele întunericului / V.M. Jones ; trad.: de Diana Stănciulescu. - Bucuresti: Corint Junior, 2007
ISBN 978-973-128-102-5

1. Stănciulescu, Diana (trad.)

821.111-93-31=135.1

V. M. JONES

TEMNIȚELE ÎNTUNERICULUI

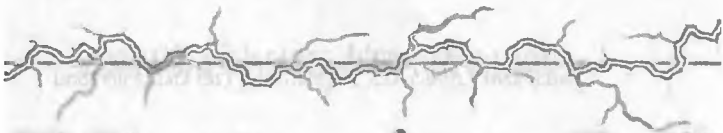

KARAZAN

Cartea a Doua

Traducere și note de Diana Stănciulescu

CORINT JUNIOR

Lui Tiger Lily,
prietena şi sursa mea de inspiraţie,
care m-a însoţit pas cu pas de-a lungul drumului

Prolog

În căldura razelor soarelui, pisicuţa de culoarea untului stătea ghemuită, fixând cu ochii săi aurii, fără să clipească, podeaua de piatră. Nu făcea nicio mişcare, cu excepţia vârfului cozii, care zvâcnea, din când în când, dintr-o parte în alta.

Deodată, ca la un semnal doar de ea auzit, se ridică, strânse din ochi, apoi căscă şi se întinse leneşa. Privi în jur prin camera rotundă, ca şi cum ar fi căutat ceva sau pe cineva. Dar camera era goală şi cufundată într-o linişte profundă.

Păşi hotărâtă către o uşă din peretele curbat. Dădea către o scară abruptă ce urca. Săltând agilă din treaptă în treaptă, ajunse până sus. Aici era aproape întuneric, dar în penumbra aceea până şi un om ar fi

putut să vadă peretele gol, fără nicio urmă de fereastră, uşă sau altă deschizătură.

Însă pisicuţa vedea la fel de bine ca ziua în amiaza mare. Ridică încetişor o lăbuţă catifelată şi pipăi peretele. Se ridică în două lăbuţe cât era de lungă, cum ar fi facut dacă şi-ar fi ascuţit gheruţele de trunchiul unui copac, şi zgârie peretele cu lăbuţele din faţă.

Apoi se aşează frumos, aducându-şi codiţa pe lângă lăbuţe, şi se uită în sus, la perete, fixându-l cu ochii larg deschişi şi pupilele mărite, fără să clipească... de parcă aştepta ceva sau pe cineva.

În cele din urmă, deschise botul într-un mieunat firav. Nu prea tare, căci niciodată n-avusese nevoie să miaune mai tare de-atât. Şi iarăşi *miau*. Apoi încă o dată, mai insistent.

Fără veste, o explozie infernală de zgomot izbi în piatra zidului ca un berbece de asalt şi pisica o zbughi înapoi pe trepte în jos, cu blăniţa zburlită toată şi coada ca o perie de spălat sticle. În camera de la picioarele scării, se pitulă unde era mai întuneric, cu toate simţurile în alertă şi inimioara bătând repede, repede, ca o tobă minusculă.

Treptat, ecourile se stinseră.

Dar pisicuţa nu mai era aceeaşi, ca şi cum valul sonor îi topise într-o fracţiune de secundă blândeţea de animal domestic, ca şi cum un instinct atavic o prevenise cumva că, între liniştea dinainte şi vidul ce urmase după stingerea ecourilor, totul se schimbase.

Încetul cu încetul, blana mătăsoasă dintre omoplaţi începu să i se zburlească. Îi simţi cu mult înainte

s-o fi putut face vreun om şi ciuli urechile să prindă şi cea mai mică şoaptă, cu mustăţile zbârnâind ca un radar gata să detecteze şi cea mai fină vibraţie a aerului. Acum îi auzea limpede. Le auzea glasurile de dedesubt... şi paşii. Se apropiau.

Dar mai clar decât sunetul vocilor, mai clar şi decât paşii, pisicuţa mai simţea ceva — o întunecare, o umbră, o eclipsă, asemeni zăbranicului norilor acoperind chipul soarelui. Instinctele sălbatice ale strămoşilor săi îi spuseră imediat ce era şi într-o secundă, paralizantă, îl recunoscu.

Cel Rău. Urca din străfunduri ca un talaz. Numaidecât simţi voltajul adrenalinei eliberate în sânge. Pupilele i se dilatară. Într-o linişte absolută, se feri uşurel din calea lui, nemaiamintindu-şi groaza bubuitului de dinainte. Uşoară ca o umbră se strecură spre uşă şi se topi în bezna din vârful scării.

Ajunsese pe ultima treaptă. Nicio ieşire. Simţurile ei ascuţite îi spuseră imediat că nici dincolo de ziduri nu şi-ar fi găsit salvarea. Nu de data asta. Se întoarse cu spatele la zid şi rămase aşa, pândind în întuneric, cu ochii strălucind: o pisică sălbatică încolţită de vânători.

Veneau.

Noaptea învelise oraşul ca o catifea pufoasă, prin care nu mai răzbăteau nici zgomotul maşinilor, nici lătratul câinilor, nici luminile becurilor şi nici

murmurul tihnit al televizoarelor din spatele draperiilor trase. Singura lumină venea de la stelele de sus.

Era acel ceas al nopţii când somnul e mai adânc şi zorii par foarte departe. În cămăruţa de deasupra grajdului era cald şi bine. Singura ferestruică avea un geam vălurit, dar suficient de gros să ţină piept răcorii de dinaintea zorilor, iar uşa masivă din lemn păstra înăuntru căldura ce venea prin duşumea de la animalele care dormeau dedesubt.

În colţul camerei, pe salteaua de paie, băiatul mormăi ceva în somn şi se întoarse cu faţa în sus. După o noapte de vise tulburi şi fragmentate, părul său negru şi aspru era asudat şi lipit de cap, cu excepţia unui moţ haios în frunte. În pumnul strâns sclipea ceva — ceva neted şi parcă metalic —, aruncând însă o lumină roşie ca sângele.

Faţa îi era lac de sudoare. Pleoapele i se zbăteau. Se zvârcoli şi gemu, apoi mormăi ceva: „prieteni" sau poate „prădători". Dar nu era nimeni să-l audă. Nu încă.

Dedesubt, animalele erau agitate. Îşi mişcau urechile în toate părţile şi râcâiau cu copitele pe lespezile de piatră. Unul după altul, se treziseră toate. Îşi rostogoleau ochii în cap, bulbii lucind albi în întuneric. Măgăruşii se lipiră de mamele lor.

Afară, o umbră se desprinse din bezna de lângă peretele grajdului şi alunecă fără zgomot spre scara care ducea la odaia din pod. După ea veni o alta, şi încă una. Nu schimbară nicio vorbă. Nu se auzea decât cum adulmecau uşor, inspirând întrebător,

cercetător... trăgând aerul cu un fornăit slab de ceva parcă putred, flasc, în gluga întunecată.

Primul ajunse în faţa uşii de la pod, o uşă zdravănă, întărită cu nituri ruginite. Pe dinăuntru, unde dormea băiatul, avea o bârnă groasă, proptită în nişte suporturi masive. Uşa era zăvorâtă... pe dinăuntru.

Din faldurile pelerinei ieşiră ceea ce fuseseră odinioară două mâini, care pipăiră lemnul crestat adânc al uşii. În cele din urmă, găsiră ce căutau şi se opriră. Trecură câteva clipe lungi...

Pe partea cealaltă a uşii, în camera întunecată, bârna cea grea se dădu la o parte. Se ridică încet şi apoi uşa se deschise larg. Când mâinile s-au retras, lăsând fragmente de piele putredă pe lemn, se auzi un fel de fâşâit slab.

Cele trei siluete negre se aplecară peste pat şi umbrele lor căzură peste băiatul adormit. La următoarea sa respiraţie, le simţi din plin miasma dulceagă, saturată, de mormânt deschis. Sângele îi îngheţă în vine şi inima îi încremeni. Deschise brusc ochii. Îşi ridică mâinile goale, încercând instinctiv să se apere şi gura i se căscă aidoma unei răni adânci într-un singur strigăt, deznădăjduit. Apoi ochii băiatului se răsuciră în orbite şi capul îi căzu fără vlagă pe pernă. Obrazul îi era livid ca de mort.

Cele trei umbre se topiră una într-alta deasupra patului, pipăindu-l, adulmecându-l. Un gâlgâit abia auzit şi zburară înapoi pe uşă, afară, făcându-se nevăzute.

Patul rămăsese gol.

Undeva, departe, cântă un cocoş.

Undeva, departe, cântă un cocoş.

Pătuţul cu baldachin plutea ca o insulă pe o mare de lumină aurie, purtată de vise către ţărmul dimineţii. Fetiţa se răsuci în somn, zâmbind. Un braţ subţire şi fragil din mâneca pijamalei se întinse, bâjbâind după ceva... dar nu găsi nimic pe cearşafurile de bumbac.

Bărbatul care veghea în fotoliul de alături se aplecă şi ridică de pe podea un ursuleţ jerpelit, rămas doar cu un ochi. Cu gesturi blânde, să nu cumva să o trezească, îi puse ursuleţul la îndemână. Chibzui puţin şi apoi i-l aduse şi mai aproape, sprijinindu-l chiar de mâna ei.

În obrăjorul palid se ivi gropiţa unui surâs. Fetiţa îşi petrecu braţul pe după ursuleţ şi-l trase la piept. Îşi mângâie obrazul de blăniţa ciufulită şi tocită. Mângâierea se opri brusc. Bărbatul o privea foarte atent, aşa cum făcuse toată noaptea, iar chipul lui exprima un amestec de iubire şi suferinţă.

Fetiţa deschise ochii şi se uită direct la ursuleţ. Avea un aer de om mare. Însă când vorbi, glăsciorul îi sună firav, abia şoptit.

— A, Teddy, tu erai.

Îşi întoarse privirile spre bărbatul de lângă pat. Îi întinse mâna.

— Bună dimineaţa, maimuţică, zise el.

— Q, trage draperiile, vreau sa văd rasăritul.

Dându-i ascultare, el se duse la fereastră şi trase draperiile. O lumină trandafirie inundă încăperea. Cerul era vărgat cu arămiu, indigo, liliachiu şi auriu, iar obrajii fetiţei se colorara în roz. Sorbea din ochi splendoarea cerului şi, pentru o clipă, chipul ei îi reflecta strălucirea. Apoi oftă şi se trânti la loc între perne. Uitat şi părăsit, ursuleţul rămase alături, pe cearşafurile boţite.

Barbatul se întoarse la căpătâiul patului şi o lua de mână.

— Scumpete, ce-ai zice de un mic dejun? Bona poate sa-ţi pregatească un ou fiert, poate... şi nişte soldăţei? Vrei?

Dar ochii ei, încercanaţi şi adânciţi în orbite dupa ce priviseră moartea de atât de aproape, ştiau sa vadă pâna-n adâncul sufletului tatalui său. Cuvintele pe care niciunul nu îndrăznea să le rostească atârnau între ei, ca o sabie gata sa lovească.

Cu buze tremurătoare, fetiţa şopti:

— Q...

Imediat el se aşează pe marginea patului, strângându-i la piept trupuşorul firav.

— Draga mea, nu te mai gândi acum la asta... trebuie să te odihneşti, să prinzi putere...

Dar privirea ei îl sfredelea îndurerată şi neliniştita.

— Q, *trebuie să ştiu.*

El îşi coborî privirea. Apoi, cu un efort de voinţă cumplit, îi spuse:

— Nu s-a mai întors, maimuţică. E înca acolo, în Karazan.

— Adică... a murit?

— Nu, n-a murit. A stat cu ei aproape până la sfârşit. A fost tare curajoasă, o adevărată eroină. O să-ţi povestească Adam, mai târziu, dacă ţii să afli. Numai ca, exact la sfârşit... s-au despărţit. Adam n-a mai avut cum s-o mai prindă. Copiii s-au întors acasă, trebuiau să se întoarcă. N-au avut de ales, zise el şi se apleca să o asculte.

— Unde... unde era ea?

— Erau cu toţii în templu, adică în templul din Arakesh.

— Şi acolo nu sunt preoţi, ca în joc?

— Ba da, sunt.

— Crezi c-o s-o găsească vreunul dintre ei? Şi o să aibă grijă de ea?

— Tot ce se poate, maimuţică. Da, sunt sigur c-o s-o găsească, zise el, evitându-i privirea. Nu-ţi face griji. Sunt sigur că nu e în pericol. Şi poate că.... poate că într-o buna zi, cât de curând, când o să te simţi mai bine... o să mergem şi o să alegem un pisoiaş — nu ca să-i ia locul, ştiu că nimeni n-ar putea să-i ia locul, dar... ca să mai umple golul. Hm? Ce zici?

Fetiţa înclină capul şi-şi privi tatăl drept în ochi. Deşi nu avea decât cinci ani, desluşi tot ce era scris acolo, cu precizia arcului care trimite sageata drept în inimă. Chipul nu i se schimbă, dar ochii i se umplura de lacrimi, care se revarsara pe obrajorii supţi în două şiroaie.

— Poate, făcu ea mişcând din buze, dar fără glas.

Nou-venitul

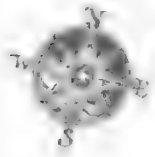

Din clipa în care l-am văzut, am ştiut ca nu-i de bine.

Mi-am dat seama după cum a sărit din camioneta de la asistenţa socială şi ne-a aruncat un rânjet îngâmfat — în timp ce noi stăteam strânşi grămadă pe verandă, privindu-l fără nicio vorbă —, de parcă ziceai că el era şeful ăl mare.

Zâmbetul îi subţiase buzele de tot, ca la broaşte, şi ne cântărea din ochi, pe fiecare. Avea ochii căprui şi ciudaţi, întunecaţi şi mâloşi.

S-a smucit de sub mâna asistentei sociale — mână care se vedea că voise să fie blândă — de parcă ar fi avut cine ştie ce boala contagioasă. Şi-a pus pe umăr geanta murdara şi a venit pâna la scara. Şi acolo s-a

oprit, nepăsător, de parcă ar fi avut tot timpul din lume să urce până la noi şi de parcă ştia deja ca el o să le dicteze tuturor ce să facă.

Cred că era de-o seama cu mine, dar ceva mai scund, bondoc, cam palid şi cu o moacă de şobolan. Numai dacă te uitai la faţa aceea, înţelegeai că o încasase destul de des, poate prea des... şi că se hotărâse ca de acum să se apere lovind — mai tare, mai viclean şi preferabil chiar sub centură.

Am recunoscut privirea aia, fiindcă o mai vazusem o dată sau de două ori, în oglindă. Nu că m-aş mai mândri acum cu aşa ceva.

Directoarea, mai energică şi mai eficientă ca oricând, semna toate actele şi i le dădu înapoi asistentei sociale, cu un semn scurt din cap, după care se apropie de băiatul cel nou, de la picioarele scarii. În spatele meu, am auzit-o pe draga de Bucatareasă ţocaind. Văzuse de atâtea ori belelele intrând pe uşă la Highgate, că şi ea le recunoştea imediat.

— Copii, hai să îi uram împreună lui Willie Weaver bun venit în mica noastră familie, zise Directoarea.

Cei mici au mieunat fără vlagă „Bună dimineaţa, Willie", iar vreo doi, în contratimp, „Bine ai venit, Willie!". Geoffrey pufni dispreţuitor „Willie Weaver!", dar, bineînţeles, suficient de încet cât să nu-l audă Directoarea.

Nou-venitul a ridicat privirea spre noi. Parea că nu-l impresionase prea tare urarea de bun venit.

— Weevil, precizã el sec.

Atât. „Weevil".

A urcat apoi treptele fără să ne arunce nicio privire şi dus a fost pe hol de parcă toată viaţa lui trăise la Highgate... sau într-un loc exact ca ăsta.

Am simţit cum mi se strânge inima. Nu doar Bucatareasa avea darul de-a presimţi necazul... Şi era ultimul lucru pe care mi-l doream!

Pentru mine lucrurile se schimbaseră de când mă întorsesem de la Quested Court sau, altfel spus, de când ma întorsesem din Karazan. Nu atât *în jurul* meu, cât în *mine*.

Highgate rămasese la fel şi, după părerea mea, nici n-avea sa se schimbe vreodată. Şi Directoarea era la fel — din pacate, nici pe ea n-avea s-o mai schimbe nimeni şi nimic.

Eu însa... mă schimbasem. Înainte credeam că fac degeaba umbră pamântului. Eram codaş la şcoala, ciubota la scris, dădeam tot timpul de bucluc şi eram furios pe toţi ceilalţi. Şi mai ales pe mine însumi. Ma simţeam încolţit fără scăpare şi nu doar pentru că trăiam unde trăiam, ci pentru ca eram cine eram. Şi nu vedeam nicio ieşire.

Apoi, însa, odata cu o carte-poştală răspuns, lucrurile luaseră o nouă întorsatură. Fusese mai mult decât înscrierea la un concurs, însemnase un paşaport către o gramada de lucruri la care nici nu îndrăznisem să visez.

Primul meu prieten adevărat, Cameron Harrow.

Descoperirea ca norocul poate fi de partea mea, pentru prima oara de când mă ştiam.

Întâlnirea cu marele Quentin Quested, Q, şi cu fetiţa lui plina de vioiciune, Hannah... nişte oameni care m-au placut aşa cum sunt şi au crezut în mine. Hannah chiar a avut *nevoie* de mine, iar ăsta a fost un sentiment cu totul şi cu totul nou.

Un grup de prieteni: Rich, Jamie, Kenta şi Gen.

O aventură aşa de ciudată, atât de incredibilă că şi eu mă chinuiam să mă conving că se întâmplase cu adevărat.

Şi Tiger Lily. Dar nu ma rabda inima să mă gândesc la ea.

Ma întorsesem de la Quested Court simţindu-ma ca un erou victorios. Adam Equinox, neisprăvitul care nu aducea decât rapoarte jalnice sau bilete ca a fost pedepsit să ramână închis după ore, îşi făcuse apariţia cu nasul pe sus, îmbracat în haine de firma, urmat de bodyguardul personal al lui Quentin Quested. Bodyguard care nu venise cu mâna goală, ba chiar se căznise să care grămada de cutii în care era împachetat echipamentul unui calculator de ultimă generaţie. Asta — credeam eu atunci — avea să-mi semneze automat biletele de voie, cu care sa pot pleca oricând de la Highgate...

Directoarea ne-a ieşit în întâmpinare, mieroasă cât cuprinde, şi l-a invitat pe Shaw la un ceai cu biscuiţi Garibaldi cu stafide, iar pe mine m-a întrebat dacă m-am „distrat bine, draga".

Dar de cum s-a închis uşa în urma lui Shaw, m-am trezit la realitate de parc-aş fi primit un pumn în faţa. Computerul a fost înconjurat de reguli şi regulamente mai ceva ca Fort Knox. Pachetul *Colecţia completa a aventurilor fantastice Explorări* a avut parte de un anunţ publicitar la „Vânzări şi cumpărări" şi-a disparut fară urmă. În camera Directoarei a apărut o unitate DVD (de care bineînţeles că noi n-ar fi trebuit să aflăm) şi un televizor cu ecran plat şi sunet digital stereo.

Într-o dupa-amiază, când ne-am întors de la şcoală, am vazut o maşină nouă, roşie, parcata în garaj, iar dubiţa veche de la Highgate era trasă deoparte, pe iarbă.

Cât despre „donaţia strategică" a lui Q pentru Highgate... ei bine, nimeni n-a pomenit nimic despre ea vreodată.

Directoarea însă mă privea altfel şi vocea-i era schimbată când îmi vorbea. De parcă înainte îşi închipuise că ştia exact ce-mi poate pielea şi că mi-o ţintuise ea bine... iar acum nu mai era aşa sigură. Trebuia sa fiu supravegheat îndeaproape.

Şi asta numai pentru că o dată, o singura data, făcusem cum voiam eu, în pofida vigilenţei sale. Mi-era clar că aşa ceva era de neuitat şi de neiertat pentru Directoarea noastra. Pornisem un război care n-avea să se termine decât atunci când ea va câştiga, iar eu, cazut la pământ, voi striga deznădajduit, aşteptând să ma strivească tocul pantofului ei ca pe un gândac.

Nu m-am dus în casa dupa Weevil. Am preferat sa mai fac o tură, agale, prin spatele garajului şi pe la magazia de lemne, unde grădina era năpădită de bălarii. Acolo-şi faceau ascunzişuri cei mici şi tot pe acolo se furişau Geoffrey şi încă vreo doi, să fumeze o ţigară. Ca să fiu sincer, şi eu fumasem o data sau de două ori. Hai, poate de mai multe ori. Dar gata, mă lăsasem.

Acum ma preocupa o altfel de rebeliune, ceva care ştiam ca mă va face sa mă simt mult mai bine, doar ca fără ameţeala şi greaţă, ca după ţigări. Nici că se putea un prilej mai potrivit, acum ca toţi erau cu ochii pe băiatul nou.

Mi-am croit drum printre măracinii din spatele magaziei, până am ajuns la gărduţ. Pe jos erau numai hârtii mototolite şi cutii goale şi turtite. Nici vorbă sa-ţi vină sa faci picnic într-un asemenea loc, dar macar era izolat şi toţi ajungeam să ne retragem aici la un moment dat.

Gardul de sârma era ceva mai înalt ca mine, ruginit şi deformat, deşi cele doua fire de sârmă ghimpata de sus tot ţi-ar fi umplut palmele de răni dacă-ncercai sa sari. Gardul propriu-zis era îndoit şi cam lăsat, pe unde mai cazusera crăci de deasupra. De-a lungul anilor, aparusera gauri în textura de sârmă, în special pe jos, unde erau şi mai greu de observat. Când şi când mai venea paznicul angajat cu

jumătate de normă şi le „cârpea", dar găurile se iveau din nou, fie în acelaşi loc, fie în altă parte.

Gaura pe care o ştiam eu era încă la locul ei. M-am strecurat pe acolo şi am trecut în partea cealaltă, apoi m-am scuturat de praf. Am oftat şi am luat-o spre dealurile din spatele casei, pe poteci aproape invizibile, pe care le-aş fi putut urma şi-n somn, doar să fug cât mai departe de Directoare şi de ceilalţi copii.

Dupa cinci minute, şedeam bine mersi pe piatra mea netedă, uitându-mă de sus la acoperişul peticit al azilului Highgate, ramas jos de tot. Piatra statuse în lumina amiezii, iar acum, când îmi lipeam mâinile de ea, era caldă şi îmbietoare. M-am lungit cu mâinile sub cap şi am oftat satisfăcut, uitându-mă la cerul senin.

Se zice că în timpul zilei stelele nu se vad, dar eu reuşeam uneori să le zaresc — ca nişte înţepaturi de ac, strălucind pe matasea azurie —, dacă mă uitam mai mult timp. Am stat şi-am cercetat cerul, îmbatându-mă de linişte şi răsfăţându-mă, bucuros de atâta singurătate.

Directoarea

A doua zi, era într-o luni, cum veneam agale de la şcoala, numai ce-o văd pe Directoare pe veranda. Mă simţeam oricum întors pe dos, dar la vederea ei m-am simţit şi mai rău.

— Adam, vreau să stam de vorba, la mine în birou. Eşti murdar pe faţă şi pe mâini, spală-te mai întâi şi scoate-ţi castronul pentru prânz... Pentru Dumnezeu, nu-ţi mai târî geanta pe jos şi nu-ţi mai târşâi picioarele!

M-am dus în vestiarul băieţilor, m-am spalat pe mâini şi-am dat cu apă pe faţă. Ca de obicei, nu mi-am mai bătut capul sa-mi netezesc puţin claia de păr, doar mi-am dat bretonul la o parte din ochi şi gata. Bineînţeles că a căzut la loc, pe frunte. I-am

aruncat oglinzii o privire furioasa şi ea mi-a întors-o. Ochii spălăciţi se uitau pieziş pe sub sprâncene, cu gândul la ce putea să mă aştepte. Colţurile gurii erau lasate şi arătam ca un ratat posac şi ţâfnos. Am oftat. E, ce mai voia şi Directoarea? Că doar de data asta nu facusem nimic. Nu fusese o zi destul de proastă?

Weevil îmi era coleg de clasă. Ba chiar stătea în banca de alături, în faţă de tot, unde fusesem şi eu mutat la începutul semestrului, ca să fiu chiar sub nasul domnişoarei McCracken.

Mai rău încă, Weevil era deştept. Adică nu un isteţel acolo, ci chiar superdeştept. Noi aveam deja doi copii foarte deştepţi în clasă. O dată, păpuşica de Nicole, care lua mereu note maxime şi care, de când pusese piciorul în şcoală, niciodata nu ajunsese să-i fie scris numele pe tabla ca exemplu negativ. Şi pe urmă, Cameron Harrow, puştiul bogat cu lentile groase la ochelari, care se spetea învăţând, stătea mereu în dreapta profesorilor şi mă ţinea pe mine la distanţa... asta până am ajuns să ne cunoaştem mai bine, semestrul trecut, şi ne-am împrietenit. Ei bine, niciunul dintre ei nu se compara cu Weevil.

Domnişoarei McCracken îi placea sa înceapa săptămâna în forţă, aşa că, pac, o lucrare la mate!

— O scurta recapitulare a unor lucruri pe care le ştiţi sau *ar trebui* să le ştiţi, a zis ea şi m-a privit tăios. Câteva cunoştinţe de baza şi o listă cu 20 de înmulţiri şi împărţiri, nimic deosebit, doar o încălzire ca pentru prima zi a săptămânii. Aveţi pe tablă exerciţiile şi...

gata, puteţi începe! Nu vorbiţi între voi, iar tu, Adam, vezi-ţi de lucrarea ta!

Parca eu n-aş fi vrut să fie aşa? Dar n-a trecut mult pâna când m-am împotmolit. Rândurile şi coloanele din foaia mea se mişcau după bunul lor plac, iar eu m-am trezit ca nu mai ştiam care număr cu care trebuia să adun. Dupa câteva mâzgăleli şi după ce am mai şters nişte chestii de care-mi dădeam seama că-s aiurea, foaia mea arăta ca un câmp de luptă, iar eu eram complet buimăcit. Am înclinat scaunul pe spate, proptindu-l doar pe două picioare, şi m-am întins de mi-au trosnit oasele. Am aruncat scurt o privire spre banca lui Weevil, sperând ca şi-a prins urechile mai rău ca mine.

Ei, nu era aşa. Aplecat deasupra foii, cu pixul pregatit — deci ramăsesem singurul din clasă care scria cu un creion, ca ăia mici —, completa atent şi răspunsul la ultima coloană de împărţiri. Ce era şi mai ciudat, nu făcea socoteli, completa direct în căsuţă, frumos şi curat.

— *Adam!* scrâşni domnişoara McCracken.

Buf! Picioarele scaunului s-au înfipt în podea. M-am întors din nou la tranşeele mele şi m-am hotărât s-o iau de la cap. Am scotocit în bancă după guma cea bună — aia de la capătul creionului lăsa nişte dâre rozalii pe hârtie. Am găsit-o. Am început să şterg toata mizeria. Dar când am terminat, foaia arăta mai rău ca oricând, căci desenul pe care-l făcusem pe gumă se întinsese pe hârtia jumulită de atâtea ştersături.

Am oftat şi am pus mâna pe creion să mai fac o încercare. Dar avea vârful tocit. Am mai scormonit puţin prin geantă şi-am scos la lumină ascuţitoarea. L-am ascuţit bine de tot şi i-am încercat vârful pe buricul degetului. Meserie! Când am dat sa scriu, mina s-a rupt şi a cazut pe jos.

Lângă mine, domnişoara McCracken se aplecase deasupra lucrării lui Weevil:

— Ei, William, ai terminat foarte repede. Ia să ne uitam puţin la răspunsurile tale. *Adam!* Ce cauţi pe jos?

— Mina creionului, domnişoara profesoara, am mormait eu de sub bancă.

— Ridica-te, aşaza-te şi treci la treabă, făcu ea enervată. Ar trebui să ai două creioane la tine: ori îl ascuţi pe primul, ori îl foloseşti pe celalalt. Deci, William... hmm... da, da, da... şi... da! Dar unde ai facut calculele? Sper ca n-ai folosit un calculator! spuse ea suspicioasă.

— Nu, domnişoara profesoara, le-am facut în minte.

— Le-ai făcut... hm!

În sfârşit, mi-a fost dat s-o văd fără replică. Mă rog... cel puţin pe moment.

— În *minte*, deci? Ei bine, William... înseamnă ca eşti foarte inteligent. Numai că trebuie sa ne arăţi cum ai procedat. Noi aici dăm note pe felul în care elevul ajunge pas cu pas la rezultat.

M-am uitat cu coada ochiului la Nicole, sa vad ea ce crede despre noul nostru coleg mintos. Dar ea

ţinea cuminte ochii în foaia ei, verificându-şi răspunsurile conştiincios.

Cât despre mine, reuşisem în sfârşit să-mi ascut creionul ca lumea. Ei, acum sa te ţii! Am desenat cu foarte mare atenţie numărul 1 pe margine şi am pus punct după el.

— Bun, vă rog să lăsaţi pixurile jos, spuse chiar atunci domnişoara McCracken, cu o voce sacadată. Ia să vedem cum v-aţi descurcat. Cine a făcut operaţia numărul 1 să ridice mâna.

Şi uite-aşa mi-a mers toată ziua. Cu mâna lui Weevil — mânuşiţa lui cu unghiile frumos tăiate şi pilite — tot timpul pe sus, anunţând că ştie el răspunsul... şi chiar îl ştia. Nu c-aş fi dat doi bani pe chestia asta.

Dar uite că acum mă aştepta o vizită în biroul Directoarei. Atâta ştiam: că nu-i a bună.

Am baut la uşă, fără tragere de inimă.

— Intră!

Directoarea stătea la birou şi completa un formular sau cam aşa ceva. Ca de obicei, m-a ignorat complet. După vreo doua minute, dar tot fără să ridice privirea, lătră:

— Spatele drept! Nu te mai foi atât şi scoate-ţi mâinile din buzunare!

Într-un sfârşit, şi-a ridicat privirile. Nu cred că aţi mai văzut ochi ca ai ei: reci şi tăioşi, fără nicio urmă

de suflet. Iar liniile care-i unesc colţurile gurii cu nasul sunt aşa adânci de parcă tot timpul se strâmbă la un miros urât. De multe ori, în special iarna, vârful nasului îi straluceşte umed, de parcă stă să picure. Îşi da cu un ruj roşu-aprins, care i se întinde mereu şi pe dinţi, de zici că-i vampir — cel puţin eu aşa credeam când eram mic. Uscată ca o scândură, are o piele cenuşie, ce-i atârnă la gât ca la şopârle, şi respiraţia îi miroase ca ţevile de scurgere... garnisite cu ceapă.

— Am primit o scrisoare de la domnul Quested din Winterton, care te invita la el în vacanţă.

Mai-mai să cad. Am rămas cu gura căscată — cred că-mi atârna falca până la podea. Inima mi-a făcut un triplu salt şi-un rânjet tâmp mi s-a lăţit pe toată faţa.

— Serios? am zis eu răguşit.

Directoarea a pufnit.

— Da, *serios*. Greu de crezut, dar e adevărat, cu toate că te-a văzut şi ar trebui să fie conştient pe cine-şi aduce la uşă. La drept vorbind, Adam, eu m-aş lipsi cu plăcere de prezenţa ta vreo două săptămâni.

Două săptămâni?! Nu-mi venea a crede.

— Adică *mă lăsaţi*?

Fantomele celor doisprezece ani de când ne ştiam parca pluteau prin aerul mucegait din cameră. În doisprezece ani niciodată nu luase vreo hotărâre care să-mi aduca şi mie un strop de bucurie. Şi uite că...

Dar prima mea reacţie — un amestec de uluire, fericire şi nerăbdare — începea să se aştearnă în straturi mai realiste: bănuială şi neîncredere.

— Bineînţeles că te las să pleci. De ce te-aş ţine aici, când îţi iese în cale o asemenea ocazie, nu, Adam? întrebă scuipându-mi numele de parcă era putred.

Pauza. Aşteptam. Chiar daca nu ştiam ce anume, simţeam că mai era ceva.

Directoarea se uita iar în foile ei, dădu paginile formularului şi scoase capacul de la stilou. M-am foit, mutându-mi greutatea de pe un picior pe celălalt şi întrebându-mă dacă o fi cazul să plec.

Eram la uşă când m-a ajuns din urmă un singur cuvânt, usturator ca o sageata otravită:

— *Însă...*

Cu inima grea ca de plumb, m-am întors spre ea.

— Însa dacă prin comportamentul tau ma obligi sa îţi iau acest privilegiu, atunci asta e. Sunt o persoana rezonabila, Adam, generoasă şi caritabilă, după cum bine ştii. Nu-ţi doresc decât binele, fireşte. Mai sunt trei săptamâni pâna la vacanţă. Trei săptamâni în care va trebui să-mi dovedeşti că meriţi această invitaţie şi ca numele meu şi al instituţiei pe care o conduc nu vor avea de suferit pe timpul plecării tale. Îţi acord o şansă. Mai bine zis, îţi acord nu o şansă, nu doua, ci trei! Să vedem dacă reuşeşti să nu mai faci neplăceri pâna la sfârşitul semestrului. Caz în care toate-s bune şi frumoase. Şi o să mergi la Quested Court. Şi daca o să calci strâmb o dată sau de două ori, tot o să poţi pleca. Dar dacă mai calci şi-a treia oară... atunci rămâi aici. Ai înţeles? mă întrebă zâmbind.

Mă holbam la ea, încercând să văd ce se ascunde în spatele ochilor aceia de gheaţă. Oare chiar voia să scape de mine pentru două săptămâni? Sau încerca să se folosească de plecarea asta ca să-mi condiţioneze buna purtare? Sau intrasem iar într-un joc de-a şoarecele şi pisica din care ştia că nu pot ieşi decât învins?

Am dat din cap supus, cu o expresie copleşită de vinovăţie. Pentru că-mi închipuiam că *exact* asta facea. Nu era prima oară, şi cu ea lucrurile nu erau niciodată cum le lasa ea să pară; tare-i făcea plăcere să ne ia prin învaluire. Numai că, de data asta, nu jucase prea isteţ. Aveam şi eu un as în mânecă. Adam Equinox cel proaspăt, reinventat şi complet reformat: un Adam atât de imprevizibil şi de incredibil că nici n-ar fi putut să-i banuiască existenţa. Acel Adam care învăţase să se păzească de toate belelele posibile. *Ştiam că stă în puterea mea să reuşesc.* Cu un aer cât mai abatut şi mai jalnic, am ieşit pe uşa... dar în clipa în care am închis-o în urma mea, am ridicat un pumn triumfător, şuierând: *„Este!"*

Din pragul sălii de recreaţie, Weevil mă urmărea curios.

Proiectul meu despre gladiatori

Am trecut pe lângă el şi am intrat în sală. Lunea şi miercurea aveam orele mele la calculator — de fapt, nu aveam decât o jumătate de oră şi exclusiv pentru temele de la şcoală. Discuţia cu Directoarea îmi păpase deja din timpul de stat la calculator, iar acum trebuia să recuperez ce se mai putea.

Deşi în timpul săptămânii între orele trei şi patru după-amiaza, regulamentul spunea că avem timp liber, dar sub supraveghere, taman de la trei la trei jumătate aveam eu voie la calculator. Pentru oricine altcineva, nici că se putea mai rău — imediat după cursuri, fără nicio clipă de odihnă. Mai bine spus, chiar daca veneai direct acasa, fără să zăboveşti pe

drum, tot însemna să pierzi vreo două minute până ajungeai în sală — probabil de aceea socotiseră că momentul acela era numai bun pentru mine.

Dar mie îmi convenea de minune. Aşa nu mă deranja nimeni, aveam linişte şi mă bucuram de una dintre rarele ocazii în care să fac ce vreau eu fără să tragă cineva cu ochiul.

M-am strecurat pe scaunul gri de plastic, am scos husa şi-am aruncat-o pe podea, apoi am apăsat pe butonul de pornire. Stai puţin, totuşi, mi-am zis şi am luat repede husa, am împăturit-o cât am putut eu de frumos şi am aşezat-o pe masă încet, de parcă era din sticlă. Am zâmbit în sinea mea şi m-am lăudat pentru prudenţă. N-o să mă prindă Directoarea nici cu cea mai mica chichiţă, nu acum, când era în joc o mizã aşa mare.

M-am uitat repede peste umăr, să mă asigur că nu-mi sta nimeni în spate, şi am tastat parola mea personala, supersecretă, cea pe care mă ajutase Q să o instalez înainte să plec de la Quested Court. Nu-i povestisem prea multe despre Highgate, dar el era genul de om care înţelegea tot şi fără să-i spui. Cu stilul lui blajin şi distrat, mi-a sugerat că, dacă mai folosesc şi alţii calculatorul, ar trebui să-mi pot proteja fişierele. Mi-a zis să aleg o parolă pe care n-am cum s-o uit şi sa nu o spun absolut nimanui, nici măcar lui.

M-am gândit mult şi intens la ce să aleg. Trebuia să fie ceva beton; şi şmecher, şi special pentru mine. Ceva ce să nu ghicească nimeni nici într-un catralion de ani.

Şi uite că o aveam pe ecran: **********.

Meserie!

M-am uitat în căsuţa poştală. Poate venise ceva de la Q?

Ei bine, chiar aveam!

bună adam sper că totul e ok i-am scris doamnei cum o cheamă că aş vrea să vii la noi în vacanţă sper că n-o să-ţi fac probleme ne-am bucura tare mult să vii mai ales luna-nalı care a început să prindă putere şi curaj şi care vrea să-ţi arate ceva asta-i tot ce pot să-ţi spun acum q

Aşa-mi scria întotdeauna Q — cred că aşa funcţiona mintea lui. Răpăind scurt i-am şi trimis răspunsul — în ultimele săptamâni ajunsesem să tastez fulgerător!

Catralion de mulţumiri Q şi cre că O SA VIN!!!!!!!!!! P curând!!!!!!!!!! Adam

Şi pac, l-am trimis.

M-am uitat la ceas. Mda, puteam să termin, dacă mă mişcam repede. Am tastat primele două litere ale numelui lui Richard, restul s-a completat automat. Apoi am tastat rapid:

Salut Rich. Ce mai faci? No să crezi, merg la Q şi luna n vacanţă!!!!!!!!!! Da o săm fie dor d gaşca noastră… ce grozav ar fi sa mergem iar în Karazan! Cutoatecă nu prea văd cum! Une-x nici num vine să cre ca fost adevărat! Salutări şi toate bune de la Adam E.

Pac! S-a dus şi ăsta. Fir-ar să fie, mai aveam doar cinci minute!

M-am „debarcat" imediat de pe Internet — pe care i-l datoram integral lui Q: numai eu aveam acces,

protejat cu parolă, iar Directoarea nici nu bănuia — am plimbat cursorul în josul paginii, căutând unde rămăsesem data trecută. O pagina... şi încă una... şi inca una... Mă minunam şi eu ce mare e textul! Păi, cine se uita la proiectul ăsta, n-ar fi ghicit nici într-un milion de ani că era opera lui Adam Equinox, ciuboţa clasei.

Primisem tema la începutul semestrului. Trebuia să lucrăm tot semestrul şi domnişoara McCracken ne atrăsese atenţia că se aştepta să primească la sfârşit nişte lucrări de cea mai buna calitate. „Sa aibă *cel puţin* cinci pagini şi... daca se poate, Adam Equinox, să fie scrise lizibil şi cu o *oarecare* legătura cu subiectul."

Ehei, ce surpriză o aştepta!

Înainte aş fi luat coala cu descrierea temei, aş fi zvârlit-o în bancă, şi nu mi-aş mai fi adus aminte de ea până nu se „scăpa" Nicole sau altcineva cum că a scris nu-ş' câte sute de pagini, eventual chiar în ziua când trebuia să o predăm.

Uite că, de data asta, mă pusesem pe lucru din prima zi. Îmi propusesem sa muncesc câte puţin de fiecare dată când aveam acces la calculator. Primul lucru pe care îl făcusem fusese sa scriu „gladiatorii romani" şi să văd ce gasesc pe tema asta pe Internet. După ce mă împotmolisem de vreo două-trei ori, descoperisem ca prin farmec calea către o altă lume. Aşa de tare mă prinsese treaba asta, că trecusem şi pe la biblioteca şcolii, să văd ce cărţi mai erau şi pe acolo şi să lucrez şi la sfârşit de săptămâna. Bibliotecara se arătase cam surprinsă şi ma privise de parcă picasem

de pe alta planetă. Ce-i drept, nu eram de-al casei pe la bibliotecă.

Trecuseră câteva săptămâni bune, dar acum aveam o adevărata operă de artă. Avea şi paragrafe marcate frumos şi imagini importate din biblioteca grafică pe care mi-o instalase Q. Numerotasem şi paginile cu cifre romane, o idee care mi-a venit într-o noapte când nu reuşeam să adorm.

Ori de câte ori lucram la proiect, aveam grijă să rulez la sfârşit un program de corectare automată a greşelilor de gramatică şi ortografie, ca să fiu sigur că nu mi-a scăpat nimic. Mă cam îngrijora că găsea foarte multe şi uneori mă întrebam dacă n-o fi fost din vina programului. Abia aşteptam să văd ce faţă avea să facă domnişoara McCracken când o să dea cu ochii de proiect şi mai cu seamă când o să observe numele meu pe prima pagină.

Azi aş fi vrut să lucrez la un capitol intitulat „*Venatio*", despre un anumit tip de luptă în care erau vânate şi ucise animale sălbatice exotice. Tocmai începusem sa tastez — cu două degete, ca o găina care ţopăie pe tastatură, dar măcar mă mişcam mult mai repede decât la început — când am auzit pe cineva vorbind în spatele meu, dar aşa de aproape, că i-am simţit respiraţia în ceafă.

— Calculatoarele pot să facă şi chestii mult mai interesante, daca ştii cum să le pui la treabă.

Am sărit ca ars. Ştiam cine e şi fără să ma întorc, aş fi recunoscut oricând vocea aia peltica. Weevil.

— Valea, am treabă, i-am spus furios.

El nu-mi dădu atenţie.

— *Muuulte* alte chestii, zise el, întinzând gâtul sa vadă ce e pe ecran.

M-am pus în faţa lui, acoperindu-l să nu vada nimic.

— Vorbesc serios, lasă-mă în pace.

Dar el şi-a luat un scaun, l-a rotit şi l-a încalecat, aşezându-şi mâinile pe spătar şi proptindu-şi barbia deasupra.

— Ştiu totul despre tine, spuse el mieros. Ştiu cum ai câştigat concursul ăla, cum ai mers la Quested Court şi-aşa mai departe. Şi eu mă înscrisesem, am şterpelit formularul de înscriere de la o colegă de clasă. Calculatoarele sunt pasiunea mea. Şi-aş fi putut sa învăţ tot felul de chestii la atelierul ăla. Dar n-am fost ales. Tu, *da*. O şansă irosită, că tu eşti paralel cu informatica şi calculatoarele. Asta-i viaţa, nu contează ce ştii, ci pe cine ştii. Iar tu ştii persoana potrivită — cum ar fi Quentin Quested. De-aia vreau sa fiu prietenul tau. Ce zici? Batem palma?

— Nu, mulţumesc, i-am taiat-o eu. Am prietenii mei şi nu-mi trebuie alţii.

Degeaba, a continuat netulburat.

— Sunt sigur că te întrebi de la ce vine porecla mea. Ştii ce înseamnă *weevil**?

Am dat din cap că nu, nerabdător. Urmăream ceasul din spatele lui şi vedeam cum minutarul se apropie de şase.

---

* Gargăriţă de grâne.

— E un fel de gândac, o insectă care-şi face veacul prin magazii. Şi intra pe unde nici cu gândul nu gândeşti. În locurile cele mai secrete. Oriunde, absolut oriunde. Aş putea să-ţi arăt nişte chestii pe calculator la care nici n-ai visat. Ştii ce-i ăla un *hacker**? Fac pariu ca habar n-ai. Ia uită-te în dicţionar, asta daca ştii cum.

— Weevil, am şoptit printre dinţi, pleaca de-aici!

Dar minutarul tocmai ajunsese la şase. I-am întors spatele nepoftitului şi am apăsat Control S, să salvez, şi am închis documentul. Apoi m-am întins încet şi tihnit, ca unul care n-are nicio grijă pe lumea asta. Când m-am întors, disparuse.

* Piraţi informatici, care pătrund cu forţa în arhive sau programe, de regulă cu scop distructiv furând informaţii sau alterându-le.

Premiul direcțiunii

Toata saptămâna care a urmat n-am avut decât un gând: să mă feresc cu orice preţ de belele. Parcă mergeam pe sârma... ba mai trebuia să mă uit şi în urmă, la fiecare pas.

M-am silit să ma opresc şi să chibzuiesc bine înainte de orice lucruşor pe care-l făceam, de orice cuvânt pe care dădeam să-l rostesc, ba chiar de orice *gând* care-mi dadea târcoale. Pe cât puteam, mă feream de toţi, cu excepţia lui Cameron. Un prieten adevărat e ca un talisman. Iar Cam avea un talent înnascut sa se ferească de bucluc şi, dacă stăteam cu el, parcă mă ocoleau şi pe mine ghinioanele.

Apoi, într-o duminică seara, când eram la toaleta băieţilor şi mă spălam pe dinţi, am văzut aparând în

oglinda şi-un alt chip, pe lânga al meu. L-am fulgerat cu privirea, m-am aplecat şi am scuipat în chiuveta. M-am clatit bine şi m-am întors, hotarât să trec pe lângă el şi sa ies pur şi simplu.

Dar mi-a îngheţat sângele în vine când l-am auzit vorbind.

— Ştiu unde te duci în vacanţă. O să mergi iar la Quested Court. Vreau să vin şi eu. O să-ţi dea voie să aduci un prieten. Mai ales daca e vorba de un prieten care se pricepe la calculatoare cum ma pricep eu — un nou-venit care n-are pe nimeni. Ce zici, Adam?

— E treaba mea unde plec în vacanţa, am mârâit eu. Şi chiar daca mi-ar da voie sa aduc un prieten cu mine, eşti ultima persoană pe care aş alege-o. Hai, vezi-ţi de treaba şi lasă-ma în pace!

— Mai ştii ce-ţi povesteam despre gândacul āla? Nici nu-ţi trece prin cap câte ştiu eu, zise el rânjind. Insectele astea pot intra oriunde, cotrobăie peste tot. Nimic nu le sta în cale.

— Ia mai slăbeşte-ma! l-am repezit eu. Ai cotrobăit prin hârţoagele Directoarei — mare brânză! Sper sa te prindă!

Am ieşit îmbrâncindu-l în laturi şi am luat-o spre dormitor. M-am strecurat în cearşafurile racoroase şi m-am întors cu faţa la perete, fixând cu privirea un colţ unde era varul mai scorojit.

Cu Weevil sau fară, cu Directoare sau fără, reuşisem să închei o saptamâna fară să am niciun fel de probleme. Încă o săptămâna, numai una, atât mai

aveam până evadam la Quested Court şi la o cu totul alta viaţă.

Şi-am mers pe sârmă frumuşel şi lunea... şi marţea... şi miercurea. Miercuri după-amiaza m-am întors fuguţa de la şcoală şi m-am dus la calculator, sa-mi termin proiectul. Şi-a fost prima oară când am reuşit să lucrez jumatate de oră fără sa ma mai deranjeze nimeni şi nimic. Am reuşit sa fac şi indexul. Apoi, când mai aveam cinci minute din timpul regulamentar, am dat comanda *Imprima* şi m-am uitat cum ies paginile, una după alta, perfecte de le sorbeam din ochi.

Dar n-am avut timp să le admir prea mult. M-am furişat spre dormitor şi am ascuns foile sub saltea, ca să nu se boţească. În noaptea aceea, când toţi dormeau, le-am scos şi le-am citit sub pătură, la lumina lanternei mele în formă de pix.

Primul lucru pe care l-am făcut vineri dimineaţa a fost să predau lucrarea. Avea XI pagini: *„Gladiatorii romani*, de ADAM EQUINOX". Domnişoara McCracken a facut nişte ochi de mi-a fost frică să nu-i sara din orbite. Iar eu m-am întors la locul meu, cocoşat şi şleampăt ca de obicei, cu aerul că nu era nimic deosebit. Dar o urmăream cu coada ochiului. Când s-a făcut linişte în clasă şi fiecare se apucase să-şi citească lecţia în gând, am văzut-o cum răscoleşte

prin teanc, scoate lucrarea mea şi o răsfoieşte repezit, cu o figură de om lovit în moalele capului.

„McCracken, fii atentă aici", i-am zis eu în gând. „Încă nu ştii totul — stai să vezi câte te mai aşteapta!"

Sfârşitul de săptămână abia se târa. Era prima oară când aşteptam cu nerăbdare sa vină lunea şi să merg la şcoala. Ardeam de nerăbdare să văd rezultatul muncii mele la proiect. Să aflu şi eu ce avea de spus domnişoara McCracken şi să-i citesc comentariile de la sfârşitul textului. Poate c-avea sa mă pună sa-l citesc în faţa clasei! Şi poate — poate, zic — exista o şansă mică, una la un catralion, să câştig chiar premiul direcţiunii.

În clasa noastra, premiul asta abia se dadea. Cu excepţia lui Cameron, care-l obţinuse de două ori, şi a lui Nicole care-l obţinuse, normal, de o grămadă de ori. Consta în nişte abţibilduri rotunde şi mari, care pareau făcute din aur adevărat. Ţi le lipeau pe lucrare şi o afişau la biroul din faţă, unde putea să o vadă toată lumea. Apoi ţi se striga numele în careu, şi tu trebuia să mergi în faţă şi să dai mâna cu directoarea. Iar la următorul buletin informativ al şcolii, îţi treceau numele la loc de onoare, pe prima pagină.

Luni, nimic. Marţi, nicio vorbuliţă. Dar miercuri, de cum a intrat în clasă, domnişoara McCracken a zis:

— Copii, astăzi veţi primi evaluarea proiectelor voastre. Dar, mai întâi, îi rog pe William Weevil şi pe

Adam Equinox să ma urmeze în birou la doamna directoare.

Am simţit că-mi sare inima din piept şi se dă de trei ori peste cap. Iar când am ieşit din clasa m-am înroşit ca racul şi-abia mai respiram. I-am aruncat o privire lui Cameron, care mă urmarea îngrijorat, i-am făcut şmechereşte cu ochiul şi i-am zâmbit liniştitor. Habar n-aveam eu ce m-aştepta!

Ajunşi la biroul directoarei, am aşteptat în faţa uşii, în tacere. Secretara bătea de zor la maşină şi nu ne dădea atenţie, ca de obicei. Eu oricum eram clientul lor fidel şi ma obişnuisem cu atmosfera tensionata, ca în camerele de aşteptare de la doctor. De data asta, mi s-a părut interesant că nici atunci când veneai pentru ceva bun nu se schimba nimic.

Într-un final, beculeţul de la telefonul secretarei s-a aprins şi s-a auzit încet de tot:

— Acum sunt liberă. Te rog să-i pofteşti înăuntru.

Şi-a intrat domnişoara McCracken... apoi Weevil... şi eu la urmă.

Acolo, pe biroul mare de lemn al doamnei Sharp erau doua proiecte: „*Gladiatorii romani*, de ADAM EQUINOX", şi „*GLADIATORII ROMANI*, de William Weaver".

Ma întrebam când avea de gând să puna abţibildurile pe ele.

— Vă rog să luaţi loc, domnişoara McCracken şi William, zise doamna Sharp cu o voce catifelata. Adam Equinox, ce înseamnă asta?

M-am uitat la ea buimăcit, fără să pricep nimic. Dar încetul cu încetul, mi-am dat seama că era ceva în neregula... ba chiar era pe dos. Am simţit că pic din vârful unei clădiri înalte, învârtindu-mă din ce în ce mai repede spre pamânt.

Năuc, mă uitam cum dă paginile minuţios, simultan, la cele două lucrari. Unşpe pagini cu o ortografie fără cusur, cu imagini colorate şi cifre romane, trecute frumos, pe centru. Unşpe pagini... perfect identice.

Oriunde

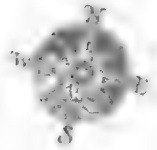

Urmă o tăcere lunga şi apasătoare. Toţi se uitau la mine şi aşteptau sa fac ceva… sau să spun ceva.

— Nu e… ce pare, am bâiguit eu în cele din urmă.

Îmi auzeam de departe vocea firavă şi tremurată.

— O, zău, Adam? Şi ma rog *ce pare*?

— Pare că… amândouă credeţi că…

Dar de cum am rostit aceste cuvinte, am ştiut ca n-avea niciun rost.

— Credeţi ca am copiat după Weevil… după William, vreau să spun. Dar n-am copiat. E exact pe dos. El a copiat dupa mine.

Domnişoara McCracken şi doamna Sharp au schimbat o privire.

— Ei, haide, Adam, zise doamna Sharp pe un ton de parcă vorbea cu un copil mic. Nu ne lua peste picior. Pe de-o parte, avem o lucrare extrem de buna şi un elev talentat şi silitor. De partea cealaltă, avem un baiat care n-a scapat nicio ocazie să ne facă probleme de când e la şcoala noastra... şi care abia dacă-şi scrie numele corect. Chiar te-aştepţi sa credem, fie şi-o secundă, că e vorba de munca *ta* şi ca William a copiat de la *tine*?! E ridicol. William, ai ceva de spus?

— Nu prea, doamna Sharp, spuse Weevil uitându-se pieziş la mine, de parcă-i făcusem eu ceva. Doar că, Adam, ma rog, sunt dezamăgit. Adică, dupa ce am încercat să mă împrietenesc cu tine...

— Domnişoara McCracken?

— Adam, declara domnişoara McCracken, la capatul rabdarii. Sa ştii că uneori ajung sa ma îndoiesc c-o mai pot scoate la capat cu tine. Dar ştii ce mă descurajează cel mai tare? Că nici macar nu încerci.

Peste câteva minute, domnişoara McCracken şi Weevil ieşeau din birou, nu înainte ca abţibildul auriu sa fie lipit pe prima pagină a lucrării lui Weevil. Tot sub ochii noştri, directoarea a rupt lucrarea mea şi a aruncat-o la coş.

Dar eu a trebuit sa mai rămân şi să ascult cum doamna Sharp suna la Highgate şi-i povesteşte toată mizeria Directoarei noastre. Sa ascult cum discută ele dacă ar trebui să fiu suspendat până la sfârşitul

semestrului şi cum stabilesc, până la urmă, că pedeapsa cea mai potrivită pentru fapta mea e să rămân corigent la istorie şi să mi se suspende pe termen nelimitat dreptul de acces la calculatorul de la casa de copii. Prin aer au zburat ca nişte săgeţi expresii precum „obraznicie crasă" şi „abuz de încredere", dar eu deja trecusem de faza în care aşa ceva mă mai putea răni. Parca împietrisem şi loviturile cădeau în gol.

Dupa ore, m-am târât pe deal până la Highgate. Mi-am dus castronelul la bucătărie şi l-am pus peste altele care stăteau sa cadă şi parcă m-au aşteptat pe mine să se facă zob pe jos. Am început să adun cioburile, dar eram absent, golit de orice gânduri şi senzaţii.

— Adam, lasă-mă pe mine, a strigat Bucătăreasa din spatele tejghelei.

S-a oprit din curaţatul cartofilor şi m-a privit cu milă.

— Mi-a lăsat vorba să te duci la ea în birou, imediat ce ajungi. Dar imediat, aşa a zis. Mai bine te grabeşti, dragul meu, în halul de nervi în care e.

Am batut la uşa Directoarei — lemnul a sunat a gol sub degetele mele.

Stătea la birou. Am înregistrat mecanic imaginea ei puţin schimbata — se coafase şi avea părul strâns pe nişte bigudiuri gri, ca nişte ţevi de oţel aliniate pe scalp. M-a săgetat cu privirea, fără să zică nimic.

Poate că altădată m-aş fi foit puţin şi aş fi lăsat privirea în jos. Dar acum m-am uitat drept în ochii ei. Nu greşisem cu nimic şi asta n-avea cum să se schimbe, indiferent ce ar fi făcut sau ar fi zis ea.

— Aşa deci, Adam Equinox. Se pare că, oricât de proasta ar fi părerea mea despre tine, tot reuşeşti să mă surprinzi, coborându-te şi mai jos. Cu asta de-acum, ai terminat-o cu calculatorul. Din moment ce nu putem avea încredere în tine, n-o să te mai apropii de el. Cât despre planurile de vacanţă, sunt foarte tentată să le anulez, drept pedeapsă pentru fapta ta. Dar sunt o persoană corectă. Ţi-am promis trei şanse şi cred ca nu mai e nevoie sa-ţi spun că una s-a dus. Cu un băiat ca tine, nu mă îndoiesc că le va veni rândul şi celorlalte. În orice caz, e de datoria mea să îi aduc la cunoştinţă domnului Quested purtarea ta. Se cuvine să ştie ce fel de copil a invitat în casa lui.

A facut o pauza, aşteptând o reacţie din partea mea. N-am zis nimic. Ce rost ar fi avut?

— Ma dezgusti. Dispari din ochii mei!

Am simţit că-mi iau foc obrajii, dar tot n-am zis nimic. Am făcut stânga-mprejur şi am ieşit din birou, apoi am mers înainte pe hol pâna la uşă şi-am ieşit în curte. Din obişnuinţă, am luat-o spre ascunzătoarea mea, unde puteam sa fiu singur şi liniştit. Fusese oaza mea şi refugiul pe care mi-l găsisem de când mă ştiam, locul datorita căruia reuşisem să rămân cu mintea întreagă, în nenumărate prilejuri, unde nu mă deranja nimeni, al meu şi numai al meu.

Am ajuns în colţul casei şi am cotit-o spre tufişuri, asigurându-mă că nu ma vede nimeni. M-am lasat pe vine şi am intrat de-a buşilea prin tufa de in care acoperea intrarea. Frunzele netede şi răcoroase mă mângâiau pe obraji ca nişte degete delicate, iar mirosul familiar de pamânt reavan mă întâmpina liniştitor. Pe măsură ce înaintam, rotiţele creierului se pusera în mişcare. *Ce* facuse Weevil — asta-mi era destul de clar. Dar *cum*? Cum accesase el directorul meu cu fişiere de pe calculator? Cum reuşise sa treaca de parola mea secretă? Păi, nu-mi spusese el, „Gândacii ăştia intră pe unde nici cu gândul nu gândeşti. În locurile cele mai secrete. Oriunde, absolut oriunde"? Dar nu era adevărat... nu?

Anevoie, m-am răsucit până am trecut şi de ultima parte a tunelului şi am ajuns în sfârşit în ascunzătoarea mea ca o grotă.

Chiar în mijloc, era un cuvânt, cu litere scrijelite adânc în pământ:

ORIUNDE

Iluzia despre sanctuarul meu secret s-a spart ca un balon de săpun. Am simţit brusc un junghi, aşa de ascuţit ca, pentru o clipa, am crezut că am într-adevăr un cuţit înfipt în spate. Clopotul de sticla invizibil a plesnit şi unul dintre cioburi mi-a strapuns inima.

Nu ştiu cât am rămas aşa, în genunchi, cu barbia în piept, incapabil să ma mişc. Cu ochii strâns închişi, literele nemiloase mă ardeau în spatele pleoapelor, ca scrise cu foc. Gata, mi-l distrusese pentru totdeauna.

Chiar dacă astupam cu pamânt cuvântul ala, chiar dacă Weevil nu avea să mai pună niciodată piciorul în ascunzişul meu, tot n-ar mai fi fost vreodata la fel.

Întâi îmi furase proiectul. Iar acum distrusese şi singurul loc pe care-l crezusem doar al meu. Nu-mi mai rămăsese nimic. Aproape...

Instinctiv, mi-am dus mâna la piept, căutând inelul ascuns sub cămaşă. Înainte să merg la Quested Court — şi în Karazan — îl ţineam în sertarul noptierei, lângă celelalte comori ale mele. Şi acolo ar fi fost şi în noaptea aceea de la Quested Court... dacă nu l-aş fi scos să-l mângâi şi să-l strâng în pumn, cum făceam de atâtea ori în nopţile când voiam să mă simt ocrotit, şi n-aş fi adormit cu el în mână.

Îngenuncheat în ţarână, gândul mi s-a întors, pentru a nu ştiu câta oara, la noaptea aceea, simţind cum mă trece un fior şi mi se face pielea găinii pe mâini. Şi pentru a nu ştiu câta oară, mi-am spus că probabil visasem sau ca macar fusesem pe jumătate adormit. Dar ştiam că nu fusese aşa. Simţisem o prezenţa invizibilă în camera cufundata în întuneric... sertarul era întredeschis, când ştiam bine că nu-l lăsasem aşa... şi apoi zgomotul scurt al uşii închizându-se în urma intrusului pe care nu-l putusem vedea, dar despre care ştiam foarte sigur că fusese acolo. Logica-mi spunea ca nu putea fi decât un vis... dar instinctul îmi şoptea altceva. Şi, ascultându-mi instinctul, din acea zi, am început să port mereu inelul agăţat la gât, de un şiret vechi.

Dar celelalte comori ale mele mai erau acum în siguranţă, cu Weevil? M-am întors şi am ieşit târâş din tunel, ştiind că nu aveam sa mai calc vreodată pe aici.

M-am ridicat şi m-am scuturat de praf şi frunze uscate. M-am asigurat ca nu ma vede nimeni şi m-am furişat în dormitor. Am tras de sertarul noptierei... şi am răsuflat uşurat, de parcă mi se luase o piatră de pe inimă. Şalul meu era la locul lui... şalul în care ma gasisera înfaşurat în dimineaţa când ma culesesera de pe treptele casei de copii, cu aproape treisprezece ani în urma. Bej-gălbui, uşor şi pufos ca un norişor, păstrând încă o urmă din parfumul dulce-amarui al mâinilor care înfaşasera un prunc şi-l părăsisera... parfumul mamei pe care nu o cunoscusem.

Şi lanterna mea era acolo... şi Biblia mea, cu colţurile ferfeniţite. Fiecare copil de la Highgate primise câte una, prin bunavoinţa consiliului administrativ, şi ma îndoiam ca a mea i-ar fi stârnit curiozitatea lui Weevil. Totuşi, ca să fiu mai sigur, am deschis-o sa verific daca taietura din ziar — bucata de hârtie îngalbenită — mai era la locul ei. Ochii mi s-au oprit o clipă asupra ei, citind un cuvânt de ici, un cuvânt de colo, cu toate că o ştiam pe de rost... era singura mărturie a naşterii mele.

... lăsat pe treptele casei vineri, în zori, probabil la doar câteva ore după ce s-a nascut... o sa-i spunem Adam Equinox... s-a născut de echinocţiu, pe 22 septembrie... are pielea smeada, părul negru şi ochii neobişnuit de deschişi la culoare... un şal de lână de culoarea untului, un fluier de jucărie din argint şi un inel neobişnuit...

În ziua de echinocţiu. Când ziua şi noaptea sunt egale şi când soarele este pe cer exact 12 ore. Ziua mea... avea să fie în mai puţin de o săptămână. Dar mi-am alungat repede gândul ăsta. La Highgate nu se sărbătoreau zilele de naştere. De cele mai multe ori, ziua asta, de 22 septembrie, trecea fără să-mi dau seama. Da, e adevărat că, atunci când eram mic, aveam ritualul meu special, pe care nu-l împărtăşeam cu nimeni, prin care-mi sărbătoream ziua de botez — în sufletul meu, aşa o vedeam. Citeam şi reciteam tăietura din ziar... închideam ochii... şi gândurile îmi zburau departe... şi-mi tot spuneam că, undeva, e cineva care încă se gândeşte la mine cu drag. Dar acum nu mă mai amăgeam cu asemenea copilării. *Până când vom descoperi mai multe despre acest caz, bebeluşul va rămâne în grija Casei de copii de la Highgate.* Astea erau ultimele cuvinte din articolul decupat. Ei, uite că nu mai descoperiseră nimic de-atunci. Iar eu rămăsesem aici, cu Geoffrey şi cu Directoarea pe cap — mai nou şi Weevil — pe termen nelimitat.

Am închis *Biblia* oftând şi mi-am vârât mâna până în fundul sertarului, unde se rostogolea de obicei fluierul. Voiam să verific şi asta, deşi ştiam că trebuie să fie acolo.

Nu era.

Mi-am trecut cu înfrigurare degetele pe metalul lucios. Inima mi-a zvâcnit dureros. Am căutat înnebunit, dintr-un colţ în altul, prin tot sertarul. L-am apucat nervos, l-am scos şi l-am scuturat. Era gol.

Prostit, l-am răsturnat pe pătura zdrenţuită de pe pat, doar-doar o cădea şi fluieraşul, ca prin minune. N-a cazut. L-am întors iarăşi cu faţa în sus şi-am rămas uitându-mă lung la el, cu mintea golită de orice gând, ca sertarul. Un singur cuvânt rasuna în camera tristă şi pustie, dar nu venea din mintea mea — era ca un ecou, repetat la nesfârşit, cu fiecare bataie dureroasa a inimii mele: *Weevil. Weevil. Weevil.*

L-am găsit la calculator.

— Weevil, i-am zis eu, cu o voce lipsită de emoţie şi stranie, vreau să stam puţin de vorbă.

S-a uitat la mine, schiţând un zâmbet prefacut. Simţeam valul de furie crescând înăuntrul meu, dar mă chinuiam să îl înabuş. Nu-mi permiteam să-mi pierd cumpatul, mai ales acum, când vacanţa era atât de aproape.

— Ai fost în ascunzătoarea mea!

— *Ai fost în ascunzătoarea mea*, chiţăi el, maimuţărindu-mă. Asta-i tot ce voiai să-mi spui?

— Nu!

Mi-am auzit mânia din glas şi l-am văzut pe Weevil descumpănit, trăgându-se cu scaunul mai înapoi. Dar nu m-am pierdut cu firea.

— Ştii bine că nu-i doar asta. Mi-ai umblat prin sertar, ştii care, sertarul de la noptieră. Şi ai luat ceva ce-mi aparţine. Dă-mi-l înapoi.

A facut ochii mari, nevinovaţia întruchipată.

— A, da? Şi ce zici că am luat? La ce mi-ar trebui mie ceva de-al tău?

Oricum nu m-aş fi aşteptat să recunoască din prima. L-am privit drept în ochi, hotărât.

— Nu ştiu la ce ţi-ar trebui. Cum nu ştiu nici de ce mi-ai furat proiectul. Important e că nu-mi pasă. Am venit să-ţi cer să mă laşi în pace.

— Nu-i vorba despre ce vrei tu, ci despre ce vreau *eu*. Iar eu vreau sa merg la Quested Court. Daca-ţi închipui c-o sa te duci numai tu, te înşeli. Ori ma iei cu tine, ori...

— Ori ce?

Dar ştiam deja răspunsul.

— Ori n-o să pleci nici tu. O sa am eu grijă de asta.

— Deci asta era. Vrei să ma împingi să fac ceva rău, ca să nu mă mai lase Directoarea sa plec. Ei bine, n-o să-ţi meargă.

— Zau? Dar de ce nu mă iei cu tine, ce te costa? Nu vreau sa ramân aici în vacanţă, cum nu vrei nici tu. Hai, ultima şansă... ce zici?

— Nu te iau nicăieri. Mai bine nu mă mai duc la Quested Court decât să merg cu tine. Nu vreau sa am de-a face cu tine, nici aici, nici acolo, nicăieri. Hai sa-ţi spun ceva: tu-ţi închipui că poţi sa ma joci pe degete, dar greşeşti. Nu poţi. N-o să mai calc strâmb nici macar o dată de acu' şi pâna în ziua de vineri, iar tu n-o să ai cum să mă provoci. Poimâine o sa-mi fac bagajele şi gata!

A doua greșeală

Nici nu mi-am mai batut capul sa caut fluierul. Ştiam cine mi-l luase şi mai ştiam că nici n-aveam sa-l mai găsesc vreodată. În schimb, m-am hotărât să am grijă ce fac. Mare grijă.

Mi-a fost mai uşor decât crezusem. Pâna la urmă, a trecut şi după-amiaza aia, a trecut şi masa de seară. Weevil n-a scos nicio vorbă, n-a făcut nicio mişcare. Nu aveam deloc încredere în el, dar deloc. Totuşi a doua zi, la micul dejun, când am văzut că se poartă în continuare de parcă n-aş fi existat, o rază de speranţa s-a înfiripat în sufletul meu.

La şcoala, în timpul orelor, nu s-a uitat nici măcar o dată la mine.

Când a sunat clopoţelul şi dupa ultima oră, mi-am pus ghiozdanul în spinare şi am pornit-o agale spre deal, la Highgate. Mai ramăsese o singura zi! Şi nu fusese nevoie decât sa-i spun raspicat cum stă treaba...

Am deschis portiţa alba, cu un scârţâit, şi am apucat-o pe aleea către casa, cu pietrişul scrâşnindu-mi sub tălpi. Maşina fiţoasa şi nouă a Directoarei noastre era parcată afară, în faţa garajului... Probabil ca urma să-l pună pe vreunul dintre noi s-o spele. Asta era una dintre puţinele corvezi la care ne ofeream cu toţii voluntari, chiar dacă Directoarea stătea cu ochii pe noi şi mârâia s-avem grija să n-o zgâriem. Era o sarcină rezervată numai copiilor mai mari, dar, chiar şi-aşa, mie nu-mi venise rândul niciodata. Hm, de mirare!

M-am uitat în susul aleii. Directoarea statea în faţa uşii. Pentru o fracţiune de secundă, numai una, în inimă mi-a pâlpâit o firava speranţă, fiindcă acolo statea ea când ne aştepta de la ore, ca să-l aleagă pe cel care o sa spele maşina. Dar dup-aceea i-am vazut faţa. Mi-a îngheţat inima şi mi s-au înecat scurt corăbiile. De atâţia ani de când o ştiam eu pe Directoare, niciodata n-o mai văzusem în halul ăla.

Am încremenit în loc. Ne-am uitat unul la altul preţ de o clipă — una de-am crezut că nu se mai termina. Ea de sus, de pe verandă, eu de jos, de pe alee, cu geanta atârnând pe lângă mine în ţărână. Apoi am văzut cum privirea i se mută de la mine, în lungul aleii, spre garaj. Fară sa vreau, căci deja mi-era groază de ce-aş putea vedea, i-am urmărit direcţia privirii

şi-am dat de maşina roşie, care-mi atrase atenţia ca un magnet.

Acolo, scrise cu vopsea pe portieră, cu litere uriaşe, de un galben-fosforescent, erau doua cuvinte:

DIRECTOAREA NAȘPA

Într-o clipă mi-a fugit tot sângele din obraji şi-am vazut negru în faţa ochilor. Deşi stateam în soarele dogorâtor al amiezii, am simţit că îngheţ. Când mi-a vorbit, vocea sa părea şi ea făcuta tot din ace de gheaţă:

— Scoate imediat tot ce ai în ghiozdan!

— Dar...

— Goleşte-l pe alee. *Acum!*

Cu degetele înţepenite am tras fermoarul ghiozdanului şi l-am rasturnat cu gura în jos. Din el au ieşit cutia pentru pachetul de la prânz... caietele de teme... nişte foi mototolite... un cotor de mar... un creion rupt... şi o şoseta veche. Directoarea se uită crunt la ele. Mi-au răsărit în minte nişte vorbe auzite cândva: *Nevinovat până la proba contrarie.* Dar la Directoarea noastra era exact pe dos.

— Strânge tot şi vino încoace!

Mi-am adunat lucrurile şi le-am pus înapoi în ghiozdan, unul câte unul. La început, şocul îmi înceţoşase mintea. Dar acum gândurile îmi treceau fulgerător prin cap. „Weevil a facut-o şi a avut grijă să pară că-i opera mea." Cumva, de ieri până azi, găsise un moment ca să se furişeze în garaj cu o cutie de vopsea...

Oriunde.

O încurcasem. Indiferent dacă încercam să mă apar sau nu, o încurcasem rău de tot. Mi-am făcut curaj ca să-mi ridic privirea din pământ, spre Directoare. Am tras uşurel aer în piept şi am dat să spun:

— Doamnă Dir...

— Gura! Vino-aici.

Am urcat încet scara, buşind ghiozdanul de fiecare treaptă, până am ajuns în faţa ei. Un gând razleţ m-a făcut să-mi dau seama că eram mai înalt decât ea... oare când crescusem atâta?

A ridicat mâna şi m-a apucat de ureche, înfigând unghiile în pielea moale a lobului, răsucind şi trăgând. Mi s-au umplut ochii de lacrimi şi mi-am întins gâtul de durere. Directoarea m-a dus astfel, pe jumătate târâş, pe holurile casei, spre dormitorul băieţilor. Pe la fiecare dintre uşile celelalte se adunaseră copii, care nu scoteau nicio vorbă şi ne urmăreau din prag, cu ochii holbaţi de groază.

Ne-am oprit lângă noptiera mea. Patul era făcut frumos, cu patura jerpelită băgata pe sub saltea şi pliată la colţuri în unghiuri drepte, cu perna cenuşie şi gloduroasă pusa exact la mijloc, peste marginea răsfrânta regulamentar a cearşafului, la căpătâi. Înghesuită între două paturi, era noptiera mea.

— Trage sertarul!

Cu privirile tuturor copiilor aţintite asupra mea, am făcut un pas şovăitor şi am întins mâna după mânerul de metal. Am tras sertarul. Am scos la iveală cele câteva lucruri personale, stinghere: lanterna,

Biblia, şalul împăturit cu grijă... Nimic altceva. Am scos sertarul cu totul şi l-am pus deasupra noptierei, la vedere.

— Acum patul. Dă la o parte lenjeria, salteaua, tot!

Am luat, una câte una, cele două pături, le-am scuturat, le-am împăturit şi le-am pus încet pe patul de alături. Apoi perna — am scos faţa de pernă, am scuturat-o şi am împăturit-o. Am scos şi cearşaful plic... apoi şi celalalt cearşaf. Şi patura de dedesubt, roasa de molii. Nu mai rămăsese decât salteaua peticită şi patată. M-am uitat la Directoare. Mi s-a părut că zăresc, pentru prima oară, o urma de îndoială în ochii ei.

— Ridica salteaua!

Am apucat salteaua dintr-o parte, am ridicat-o şi am rezemat-o pe o parte. Era subţire şi uşoară ca un fulg. Sub ea nu mai erau decât arcurile, şi acelea ruginite. Fără grabă, am pus salteaua la loc.

Directoarea o privea încruntată, gândindu-se. Nu îndrăzneam nici să clipesc. Deodată, s-a repezit la sertar. A luat şalul, apucându-l de un colţ cu o mâna ca o gheara şi l-a scuturat cu sete.

Dintre cutele moi ale şalului a sărit un spray de metal cu capacul galben-fluorescent, care a căzut pe podea cu un sunet sec, ca securea unui călău.

În puterea nopții

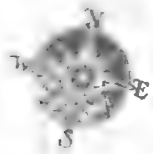

— Să-ţi iei gândul de la o a treia şansă!

— Dar aţi promis! Aţi spus că îmi daţi trei şanse şi s-au dus numai două!

— Adam Equinox, sa nu îndrăzneşti să-mi spui mie ce-am zis şi ce nu! Ai avut destule şanse, gata! *N-o să te duci la Quested Court.* N-o să pleci nicăieri. O să stai aici, cu ceilalţi copii care n-au pe nimeni să-i ia acasa, iar eu, una, o sa fac tot ce-mi va sta în puteri ca să nu uiţi cât oi trăi saptamânile astea două. Şi nu cumva să-ţi treaca prin minte să pleci pe furiş, cum ai făcut data trecută. Pentru început, mâine n-ai să mai mergi la şcoală. O să te supraveghez tot timpul, de nici n-o să respiri fara să te aud. Iar acum o să-mi facă o deosebită placere să-l sun pe domnul Quested, ca

să-l anunţ că..., se opri o clipa, şovăind. Să-l anunţ că... ai primit o ofertă mai tentantă. Că ai ales să te duci... hm... stai să mă gândesc... la prietenul tău Cameron, în vacanţa asta. Îţi dau voie sa rămâi aici şi să asculţi toată convorbirea.

— Nu! Vă rog... vă rog din suflet, credeţi-ma, măcar de data asta!

Mă auzeam implorând-o şi mi-era ciuda, fiindcă ştiam că n-are niciun rost.

— Eu n-am făcut nimic! Pe cuvânt de onoare că n-am fost eu! De ce-aş fi facut-o? Doar m-am străduit din răsputeri să...

Dar Directoarea a facut un pas spre raftul cu cărţi şi a luat băţul indicator. Cuvintele mi s-au stins pe buze. Am simţit nişte furnicaturi pe spinare şi o naduşeală rece pe ceafă. Mi-am ferit brusc privirea, pironind-o în podea. I-am urmărit pantofii îndreptându-se spre birou. Am auzit un clinchet, când a ridicat receptorul din furcă, şi apoi cum formează numărul de telefon.

Am ascultat-o explicându-i lui Q că ma răzgândisem în legătură cu vizita la Quested Court. Că, deşi era nepoliticos din partea mea să îl anunţ aşa de târziu, la Highgate regula era sa-i încurajeze pe copii sa ia decizii singuri. Am ascultat-o şi cum şi-a cerut scuze din partea mea şi cum a spus că speră că ăsta nu va fi un motiv să nu repete Q invitaţia cu o altă ocazie, deşi, în condiţiile de faţa, ar fi de înţeles dacă n-ar face-o.

Dar după aceea, când era pe punctul de a închide, a urmat ceva neaşteptat: o tăcere. Cu multă băgare de seamă, m-am încumetat să arunc o privire sa-i văd figura. Îl asculta pe Q, cu buzele pungite.

— A... vreţi să vorbiţi cu Adam? zise ea, într-un târziu. Păi, ă... nu ştiu dacă se poate. S-ar putea să fie pe afară... a plecat cu mai mulţi copii la... la cumpărături, adică să-şi ia câte o îngheţată ca să sărbătorească terminarea şcolii. Vreţi ă... *vreţi neapărat să vorbiţi cu el*? Da, ce să vă spun, domnule Quested... *Daca nu vorbiţi cu el, personal, o să veniţi oricum sa-l luaţi*? Păi... ă... aşteptaţi puţin, vă rog!

Inima-mi bătea să-mi sară din piept, cu o speranţă nebunească! Q n-avea de gând s-o lase pe Directoare să scape aşa uşor! Eram salvat! Nici nu ştiu când mi s-a lăţit pe faţa un rânjet de încântare şi cumva de neîncredere... dar atunci am văzut brusc privirea Directoarei. A pus receptorul pe birou şi a luat iarăşi băţul indicator. Îl îndoi uşor în mâini, fără să-şi dezlipească ochii de la mine, spunându-mi totodata, cu cea mai mieroasă voce din lume:

— Adam, dragul meu... ei, vasăzică aici erai! Vrei să vii, te rog, sa vorbeşti puţin cu domnul Quested şi să-i explici că te-ai razgândit în privinţa planurilor de vacanţa?

Am luat receptorul, cu palma asudată.

— Q? am cârâit eu, răguşit.

— Adam, tu eşti? mă întâmpina cu o voce dupa care-mi dadeam seama că zâmbeşte.

— Aăă...

Am ezitat şi m-am uitat spre Directoare, pe sub breton. O vedeam cum mă urmareşte ca o pisică pregătita sa devoreze şoarecele, cum batea tactul cu aratatorul pe marginea biroului: *tic... toc... tic... toc.*

— Mda, eu sunt.

— Adam, băiatule, m-a cam îngrijorat treaba asta. Nu neapărat schimbarea de plan, dacă aceasta este într-adevăr alegerea ta. Dar am simţit nevoia să vorbesc cu tine, personal, ca să îmi confirmi că *este* chiar decizia ta şi că totul e... în regulă. Că eşti bine... şi fericit.

Mi-a venit să plâng şi am clipit repede să-mi alung lacrimile, întorcându-mă totodată cu spatele la Directoare. În niciun caz n-aveam să plâng, *refuzam* să-i mai dau şi satisfacţie, peste toate celelalte!

— Totul e-n regulă, am minţit eu, cu jalea-n suflet. Vreau eu să ma duc la Cameron, în vacanţă. M-a invitat tatăl lui.

Vorbeam ciudat, ca un robot sau ca un casetofon cu bateria pe terminate.

De la celălalt capat al firului s-a auzit un oftat.

— Bine, o să-ţi ducem dorul. N-o să încerc să te fac să te răzgândeşti... bineînţeles că un băiat de vârsta ta are şi alte lucruri mai bune de făcut, decât sa stea dupa un bătrân şi o răzgâiată de fetiţă. Cu toate că Hannah o sa fie tare tristă... Ei, lasa! Distracţie placută, baiatul meu. Poate rămâne pe altă dată, vacanţa viitoare, ce zici?

— OK. Pa!

Am rămas acolo nici nu ştiu cât timp, cu receptorul lipit de ureche, stăvilind cu greu cuvintele care-mi clocoteau în coşul pieptului: „Nu! E doar o minciuna! Vino şi ia-mă de aici! Te implor, ia-mă de aici!" Dar liniştea se întindea ca un elastic... Mi-am tras aer în piept, tremurat, dar continuam să simt privirea Directoarei sfredelindu-mă în ceafă ca un burghiu.

— Q...

— Da, băiete, zise el şi vocea îi sună mai blândă ca niciodată.

— Eu...

Dar mi-a pierit curajul.

— Să-i spui lui Hannah... că-mi pare rău.

Am aşezat receptorul în furcă, uşurel, de parcă ar fi fost din sticlă, iar legătura cu Q şi Quested Court s-a întrerupt cu un *clic* definitiv.

Fără să mă mai uit la Directoare şi la băţul ei, m-am întors şi am ieşit pur şi simplu de acolo.

În puterea nopţii, mi-a venit ideea. Aşa de simplă şi de uşor de pus în practică, încât mă minunam ca nu mă gândisem la asta mai devreme.

Calculatorul.

Şi-am stat mai bine de o oră cu ochii pe tavanul cenuşiu... pe care nici nu-l vedeam, de fapt. Mă vedeam pe mine făcând fiecare pas şi analizam

fiecare lucru care ar fi putut sa mearga prost. Trebuia să fiu absolut sigur că toată lumea dormea. Să nu scot nici cel mai mic zgomot. Şi să mă mişc pe întuneric. Oare cât zgomot face un calculator când porneşte? Nu reuşeam să-mi amintesc. Mi-am închipuit cum ma ridic în capul oaselor, mă dau jos din pat şi-o pornesc tiptil, cu tălpile goale pe pardoseala rece. Pe hol era duşumea, care mai scârţâia. Oare avea să mă audă Directoarea? Şi dacă mă auzea... aveam eu curajul să risc?

Dar m-am gândit şi la cele două săptămâni la Highgate, cu Directoarea-n cârca mea. M-am gândit şi la Weevil şi la râjnetul lui încrezut, satisfăcut. Şi la Hannah.

M-am ridicat. M-am uitat în stânga, la şirul lung al paturilor. Weevil era ghemuit sub pătură, nemişcat. Nu puteam să-mi dau seama daca era cu faţa la mine... sau dacă dormea cu adevărat. Dar noaptea avea acea încremenire profundă, care însemna că e târziu, foarte târziu. Foarte probabil că *şi* Weevil dormea.

Aş fi putut spune ca ma duc la toaletă, la o adică. Dar după ce treceam de uşa toaletei... n-aveam să ma mai întorc.

M-am dat jos din pat, încet de tot, şi m-am strecurat până la uşă. Lumina slaba a lunii îmi era de ajuns ca să văd pe unde s-o iau. Am întins braţul şi am pus mâna pe clanţă... strângând din ochi, am început sa apăs, milimetru cu milimetru. Şi nu s-a auzit decât un clic metalic scurt, dar în dormitorul cufundat în

liniște mi s-a părut ca o detunătură de armă. Am înghețat. Cineva a mormăit ceva în somn și s-a întors pe partea cealaltă, cu un scârțâit de arcuri. Apoi, din nou liniște.

M-am mai uitat o dată în urma și am ieșit pe ușa, ușor ca umbra. M-am furișat în vârfurile picioarelor pe hol, mergând pe lângă pereți, unde scândurile erau mai bine fixate. Am ajuns la ușa toaletei... și dincolo de ea. Am luat-o pe coridorul întunecat care ducea la sala de recreere. După ea, încăperea următoare, din capătul culoarului, era dormitorul Directoarei. Nu se vedea lumină pe sub ușă. *Bun.*

Mi-am ținut respirația, am deschis ușa și am intrat repejor. Draperiile vechi și prafuite erau trase — o beznă adânca. Pas cu pas, am traversat cu mare grija toată camera, spre calculator. Învelit în husa lui alba, arăta ca o stafie în întuneric. În cele din urmă, m-am oprit lângă el, am tras husa jos și am pipăit dupa butonul de pornire. L-am găsit, gata — era momentul adevărului. Am apasat pe buton. Calculatorul s-a trezit cuminte și a început să bâzâie încetișor și sa păcănească mărunt. Stăteam cu ochii pe ușă, așteptând cu sufletul la gură. Nimic.

Monitorul a umplut camera cu o lumină albastruie, ca de pe alta lume. Dacă se trezea careva și ieșea pe hol, sigur ar fi observat-o. Am tras aer în piept, m-am așezat încet pe scaunul din fața calculatorului și am scris cu grija parola — fiecare tastă scoțând un zgomot care mi se părea c-ar putea trezi și morții: **********

Am intrat pe e-mail. Calculatorul a zumzait puţin facând conexiunea. Nu trecuseră decât două zile de când dădusem pe aici, dar mi se parea o veşnicie de atunci. Primisem cinci mesaje, toate de la Q, pe un ton din ce în ce mai alarmat. N-aveam timp să le citesc pe toate, nu puteam sa risc. L-am deschis numai pe ultimul.

adam te rog să-mi confirmi ca totul e în regulă ai primit mesajele mele într-adevăr aşa vrei tu h. zice că nu le-ai fi răzgândit niciodată suntem cam îngrijoraţi iarta-mă ca insist dar te rog să îmi confirmi pentru ultima oară că e decizia ta fără nicio suparare ai şi tu viaţa ta ca doar tinereţea nu-i veşnică te rog totuşi să-mi răspunzi la mesajul ăsta fie şi numai un cuvânt cât să ştiu că eşti bine te îmbrăţişam cu drag q

„Cu drag, Q."

Nimeni nu-mi mai spusese vreodata aşa. Deşi ştiam că e doar o formulă de încheiere a unei scrisori, mi s-a umplut inima de bucurie. Q nu folosea niciodata vreun cuvânt dacă nu-l şi simţea. Ma uitam lung la monitor şi mi-l imaginam cum sta acasă, în faţa calculatorului... probabil că era treaz şi acum şi lucra la noul joc din seria Karazan. Conexiunea dintre cele două calculatoare bâzâia. M-am uitat puţin la tastatura, năpădit de amintiri. Tastele erau acolo: *Alt. Control. Q*. Formula magică pe care Q o stabilise pe acelaşi calculator la care eram conectat acum şi eu... Combinaţia de taste care te putea transporta într-o altă lume. În *Karazan*. Pe calculatorul meu n-ar fi funcţionat, desigur, căci trebuia unul cu Interfaţă

GRV, cu generator de realitate virtuală, ca al lui Q. Ştiam asta. Totuşi, ce-ar fi dacă... dacă aş fi putut tasta o comanda care sa mă ducă fulgerător de la Highgate în biblioteca de la Quested Court, în faţa focului din şemineu...

Ce-am înnebunit?! N-aveam timp de visat cai verzi pe pereţi!

M-am uitat repede spre uşă. Am dat clic pe *Mesaj nou*. Am scris repede: *TE INPLOR VINO ŞI IAMA!* N-am îndraznit să scriu mai mult. Lui Q avea să-i fie de ajuns.

Am apasat pe *Trimite* şi-n secunda aia calculatorul a scos un lugubru TING! — avertismentul ca greşiseşi ceva. La zgomotul ăla neaşteptat, am simţit pompându-mi adrenalina în vene ca un şoc electric. M-am uitat iar spre uşa. Nimic. M-am întors spre monitor. *Mesajul nu a fost trimis. Trebuie să specificaţi destinatarul mesajului.* Am mers pe căsuţa *Către* şi am tastat *Q. Trimite.*

M-am uitat iar la uşă.

O siluetă întunecată stătea în prag şi se uita la mine.

Așteptarea

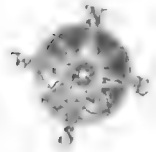

Ne-am privit reciproc, în tăcere. Eu nu vedeam decât o silueta întunecată, în pijamale lungi, de iarnă, dar îmi imaginam clar expresia de pe faţa sa ca şi când ar fi fost ziua în amiaza mare! Zâmbetul... şi ochii sclipind de bucurie că m-a prins.

Toată furia pe care o înăbuşisem în mine a sfarâmat brusc zăgazurile, ca o mare dezlănţuita.

— Dispari din faţa mea! i-am spus printre dinţi. Lasă-mă în pace, te urăsc!

Silueta s-a dat un pas înapoi.

— S-s-scuze!

Am clipit buimăcit. Valul de furie mi s-a dus ca apa la orificiul de scurgere a căzii. Mă holbam la el cu gura căscată. Nu era Weevil, ci Frankie, un puşti

mititel şi bâlbâit, care strângea în braţe un iepuraş de pluş.

— Frankie, tu eşti? l-am întrebat, ridicându-ma de pe scaun şi îndreptându-mă spre el, în lumina rece a monitorului.

Dar el s-a dat mai înapoi şi mi-a spus, cu ochii mari şi cu frica întiparită pe chipul lui tras:

— Mi s-s-s-a păr-părut că-i un h-h-ho...

— Ssst! Niciun hoţ, eu eram. N-am vrut să te reped. Am crezut că-i... altcineva. Frankie, să nu spui nimănui că am fost pe-aici. Nu spui, da?

A scuturat din cap, fără vorbe. I-am pus o mână pe umăr. Tremura.

— Hai, du-te la culcare acum. Dar fără niciun zgomot, bine? Şi ţine minte: nu sufli niciun cuvânt, nimănui. Promiţi?

— P-p-promit.

S-a întors şi s-a topit pe hol ca o nalucă. Am stins calculatorul şi l-am acoperit la loc cu husa, am ieşit şi-am închis uşa sălii de recréere cu grijă, apoi m-am furişat înapoi, în patul meu... unde am zăcut, lac de sudoare, dar uşurat, cu inima bătându-mi aşa de tare c-ar fi putut să trezească tot căsoiul.

Eram convins c-o sa vină Q. Poate imediat după ora trei, când de obicei mă întorceam de la şcoala. Sau pe la gustarea de după-amiaza... sau chiar înainte de cină. De un lucru eram sigur: că o să vina.

Am stat toată dimineaţa încuiat prin băi, spălând în patru labe closetele şi cabinele de duş. Mă gândeam la ce făceau ceilalţi copii, la şcoală: cum cântă din vârful buzelor la concertul de sfârşit de semestru... cum alearga la meciul dintre echipa profesorilor şi echipa elevilor... cum se adună pe lângă gratarul unde sfârâie cârnaţii. Dar cel mai mult mă gândeam la Q, cum goneşte pe autostradă în marea lui maşină verde, patru-ori-patru, cu bodyguardul lui, Shaw, la volan, apropiindu-se cu fiecare secundă de Highgate.

La prânz, Directoarea şi Bucătăreasa şi-au luat placinte cu carne, de la patiseria din colţ. Eu am stat singur, în celălalt colţ al sălii de mese, tragând cât mai mult de felia mea de pâine cu gem, îmbătat de aromele de carne condimentată şi de aluat fraged, bine rumenit. Directoarea nu m-a scăpat o clipa din ochi.

După masă, deşi ştiam că e prea devreme, m-am surprins tragând cu urechea, doar-doar oi auzi motorul maşinii. Curăţam lună bucătaria, sub supravegherea Bucătăresei, şi-mi era greu să mai aud şi altceva decât zgomotul periei care freca pe după toate dulapurile de vase. Dar în cele din urmă am auzit trântitul uşii dinspre verandă şi nişte voci discutând cu însufleţire. Cine n-ar fi fost grabit sa scape de Highgate doua săptămâni?

De acum, dintr-o clipa-n alta... or sa vina.

Şi toată dupa-amiaza am stat cu simţurile la pândă, ciulind urechea după vreun huruit de motor

sau vreo portiera trântita. Nu-i vorbă, am tot auzit zgomote din acestea, la fiecare copil după care venea tutorele sau familia adoptiva, să-l ia acasă în vacanţă. Dar, ori de câte ori suna clopoţelul de la intrare, nu pe mine ma cauta.

Pe la vremea cinei, parca mi se înecaseră toate corabiile. Aveam mâinile zbârcite ca nişte prune uscate de la atâta spalat, ochii mi se înroşiseră şi ma usturau, iar în piele-mi intrase mirosul de înalbitor şi detergent, pe care nu-l mai scoţi, oricât te-ai spăla cu săpun. Respirând toată ziua chimicalele acelea, ma alesesem cu dureri de cap şi cu un gust ciudat în gură, oarecum metalic, din cauza căruia mâncarea — ficăţei, cu ceapă şi varza — mi s-a părut mai nasoala ca oricând. Mai mult am ciugulit din farfurie, făcând eforturi sa nu ma uit la Weevil, care stătea chiar în faţa mea şi mesteca simandicos, cu o figura tare mulţumita. A fost prima oară când nu am reuşit sa înghit mâncarea din farfuria cenuşie şi uleioasă. Când s-a terminat în sfârşit şi cu cina, m-am ridicat de la masă şi m-am dus să spăl vasele. Dar golul pe care-l simţeam în stomac n-avea nimic de-a face cu foamea.

Nu mai vine…

Când am terminat toate corvezile, m-am dus pe furiş în sala de recreere şi m-am aşezat pe scaunul meu preferat. Cu toate că-i ieşea captuşeala pe ici, pe colo şi avea un miros aparte, cumva mucegait, dacă ştiai să te fereşti de arcurile ieşite, era destul de confortabil. M-am prabuşit pe scaun, cu spatele la restul

camerei, am deschis cartea pe care o împrumutasem de la bibliotecă şi mă uitam ca prostul la prima pagina, necăjit peste poate. Cuvintele se înceţoşau, pluteau niţel pe foaie, apoi dispăreau. Mintea-mi zbura aiurea... dincolo de gardul de sârmă cu care era înconjurat Highgate... pe deasupra acoperişurilor şi a luminiţelor pâlpâitoare din Redcliff... pe deasupra dealurilor şi câmpiilor care ma despărţeau de Quested Court... ba chiar dincolo de Quested Court, la meleagurile unde râurile cântau şi sus, pe cerul liliachiu, straluceau două luni.

În clipa aceea, sună cineva la uşa.

Brusc, sub ochii mei, literele şi-au regasit conturul. Cred c-aveam urechile ca de elefant, dar le-am ciulit iaraşi, cu respiraţia taiată. În capul meu vuia doar liniştea din camera unde urmaream cu sufletul la gură şi cel mai mic zgomot. Toţi cei care puteau pleca în vacanţă plecasera deja... deci cine sa fi fost?

Paşii Directoarei înaintau pe hol spre uşa de la intrare: *toc, toc, toc, toc.* Apoi cheia s-a răsucit în broasca greoaie. O dată... şi încă o data. Uşa s-a deschis scârţâind.

Timpul abia se mai scurgea. Mi-am închipuit cum vor ridica tonul şi vor striga unii la alţii... Cum Shaw va navăli în camera, cu Sabre ţinut strâns în lesă, aratându-şi colţii, agitat... şi o escorta formata din câţiva poliţişti cu mandatul pregatit, să mi se dea drumul... Şi-apoi scrâşnetul roţilor şi maşina demarând, în timp ce Directoarea apărea în pragul uşii din faţa, cu bâtul indicator în mână. *„A, nu, asta nu!"*

Când colo, nimic! Doar murmurul vocilor de la televizor şi şoaptele tematoare ale celorlalţi copii, curioşi şi ei.

Târziu, după o eternitate, cum mi s-a părut mie, cineva a apasat pe clanţa uşii noastre. Toţi au încremenit cu privirile aţintite spre ea. Uşa s-a deschis. Şovaitor, a intrat un bărbat înalt şi lalâu ca o sperietoare de ciori, cu nişte pantaloni reiaţi cam tociţi şi un pulover verde, labarţat. Din spatele unor lentile murdare, doi ochi blânzi căutau ceva sau pe cineva.

Era Q.

În urma lui, îşi făcu apariţia un uriaş ciudat, cu umerii atât de largi că trebui să se întoarcă într-o parte când intră pe uşa şi să se aplece, ca sa nu se lovească de pragul de sus. Era Shaw, cu expresia lui netulburată, ca de obicei, şi cu ţeasta pleşuva lucioasa, reflectând lumina becului. Se opri lânga uşa, cu braţele încrucişate, scrutând din ochi toata încăperea, pe sub pleoapele pe jumatate coborâte.

Nici nu ştiu când m-am ridicat, doar mi-am auzit cartea cazând pe jos... Am traversat toata camera de parca păşeam pe nori... şi nu m-am oprit decât în raiul îmbraţişării lui Q, cu sentimentul că m-am întors, în sfârşit, acasă.

După nici zece minute, coboram dealul şi traversam centrul oraşelului spre ieşirea către autostrada ce ducea spre nord. Mă uitam din maşină cum luminile

fulgerau pe lângă noi, rămânând în urma, şi tot nu-mi venea să cred că nu visez. Dar eram acolo, lolaindu-mă pe bancheta luxoasă de piele, ascultând în surdina muzica stereo, din ce în ce mai departe de lumea aceea...

Ce înmarmurit fusese Weevil! Făcuse o mutră de ziceai că-l pălise cineva în moalele capului. Se luase după Q, pe când ne îndreptam spre ieşire, parcă voia să se agaţe de marginea puloverului lui jerpelit.

— Nu vă supăraţi, domnule Quested, nu vă supăraţi...

Dar Q n-avea ochi decât pentru mine — mă condusese protector la maşină, nici macar nu-l observase pe Weevil.

Şi ce privire aruncase Weevil, când maşina pornise catre poartă, cu pietricelele aleii scrâşnind sub roţi!

Iar Directoarea închisese uşa.

— *Directoarea!* Cred ca urlă de furie! O sa ma omoare când o sa mă întorc. Ce i-ai spus? Sper că nu i-ai pomenit de e-mail...

Q mi-a zâmbit liniştitor:

— Nicio grija, Adam. Nu-ţi bate capul cu ea. Sincer să fiu, ceva nu-mi place la femeia aia şi la Highgate, în general. Cred că ai avut de tras, bietul de tine. Instituţiile ca Highgate nu mai sunt conduse aşa, în ziua de azi, sau cel puţin n-ar trebui. Suntem în secolul douăzeci, la urma urmelor!

— Chiar secolu' douăşunu, parcă, nu-i aşa, Q?

— N-are importanţa, Shaw, dar îţi mulţumesc pentru precizare. Voiam sa spun ca nu mai poţi să

conduci o casă de copii ca pe o închisoare. Sunt legi care nu permit aşa ceva. Mă ia cu frig când mă gândesc ce-ar ieşi la iveală, dacă s-ar face o investigaţie serioasă aici, începând cu o verificare a finanţelor... sună ispititor, ce zici, Shaw? Asta i-am spus şi Directoarei tale... şi cred că a simţit imediat că nu glumesc. S-a aratat chiar încântată că vii cu noi. Iar acum, băiete, relaxează-te! A început vacanţa, iar eu şi Hannah o să avem grija să te bucuri din plin de ea.

Hannah

Mă simţeam ca şi cum, cu fiecare metru parcurs, mi se ridica încet o mare povară de pe umeri. Şi povara asta o reprezenta, în mare parte, Weevil. Dar el rămasese închis la Highgate — că-i plăcea sau nu, nu mai putea face nimic. Iar eu n-aveam să-l mai văd, nici măcar să-mi bat capul cu el, două săptămâni încheiate.

Tocmai le povesteam însoţitorilor mei despre proiectul cu gladiatorii, când am căscat aşa de tare, că mi-au trosnit falcile.

— Ştiu că e târziu, îmi spuse Q zâmbind. Aşa că sunt de părere ca, în loc să mergem toată noaptea până la Quested Court, să oprim la o pensiune care-i la vreo doi kilometri de aici. Am mai stat acolo, o

dată sau de două ori. Camerele sunt confortabile, iar mâncarea nu-i deloc rea. O să plecăm mâine, devreme, şi o să ajungem acasă numai bine pentru masa de prânz.

Acasă. Iata cuvântul pe care nici nu m-aş fi gândit sa-l folosesc când mà referеam la Highgate, deşi acolo locuiam de când mă ştiam. Totuşi, pentru Quested Court era cuvântul perfect, care mă îmbia mai mult decât perspectiva apropiată de a dormi într-un pat moale şi bun. Deodată m-a fulgerat un gând şi m-am străduit să-l alung înainte să prindă rădăcini prea adânci.

Quested Court însemna acasă pentru Q. Era locul unde el şi Hannah se simţeau în siguranţă şi unde nu-i deranja nimeni. Unde erau înconjuraţi doar de câţiva oameni în care Q avea toată încrederea — ca o familie, cum îmi spusese el, la un moment dat. Şi eu mă simţisem în siguranţa acolo.

Dar unul dintre ei intrase în camera mea, în noaptea aceea. Cu toate că nu văzusem cine, ştiam că trebuia să fi fost cineva de la Quested Court. Cine oare? Q, sigur nu. Nici Hannah. În mod cert, nu fusese nici vreunul dintre ceilalţi copii. Nu mai rămâneau decât cei mari. Să fi fost Shaw, omul cât un munte, calm şi de nădejde, care acum conducea sigur pe el maşina, în timp ce înaintam prin noapte? Sau Bona, care o iubea pe Hannah ca pe copilul ei şi care avusese grijă şi de Q, pe când era el mic? Withers, contabilul? Nu-l văzusem niciodată, dar Q avea deplină încredere în el. Veronica Usherwood? Era director de marketing

la Quest Enterprises. Agilă, eficientă, omul de afaceri tipic. Hannah îmi spusese cândva că Veronicai „i-ar placea să devină mama ei"... dar că ea, Hannah, şi pisica ei, Tiger Lily, erau de alta părere. Pe Veronica Usherwood o surprinsesem de câteva ori privindu-mă rece şi pătrunzător, deşi n-aveam nici cea mai vagă idee din ce pricină.

Ar fi trebuit să-i spun şi lui Q. Dar cum? Şi, de fapt, ce era să-i spun? Cum să-i spui unei gazde că ai impresia că o persoană din casa sa... te-a spionat?

Acum ori niciodată. Am tras aer în piept:

— Q..., am început, şovăitor.

Însă chiar în clipa aceea, maşina încetini şi am văzut indicatorul.

— Gata, am ajuns, zise Q satisfăcut.

Poate că ăsta era chiar răspunsul: nu trebuia să-i spun.

După cum ne promisese Q, a doua zi am plecat de dimineaţa. După copiosul mic dejun — cu şuncă, ouă şi o specialitate cu rinichi, de care nu mai auzisem în viaţa mea — am prins puteri. „Ospăţ ca pentru regi", după cum declarase Shaw, cu gura plină. Şi-avea dreptate. După câteva ceşcuţe de cafea şi, mai apoi, o cană cu ciocolată caldă, am pornit la drum.

Ceaţa fina a dimineţii plutea în văluri străvezii pe şosea, iarba înaltă strălucea de rouă, iar păsările se roteau neobosit în văzduhul curat. Ca şi în seara

dinainte, Shaw conducea, iar eu şi Q ne lăfăiam pe bancheta din spate, fără griji, uitându-ne pe geam şi schimbând din când în când impresii despre orice ne trecea prin cap. Acum, în lumina curată a dimineţii, amintirea acelei nopţi de la Quested Court dispăruse ca un vis gonit de zori.

Q mi-a povestit ca muncea pe rupte, de multe ori pâna noaptea târziu. Se pregătea să scoata pe piaţa un nou joc din seria Karazan şi totul mergea bine.

— Dar, Adam, e încă ultrasecret, mi-a spus el timid. O sa fie ultimul joc din seria asta, cel mai puternic şi cel mai bun. Încununarea muncii mele de-o viaţa... Într-un fel, cred că e trist. Dar toate lucrurile au şi-un sfârşit şi orice sfârşit înseamna un nou început.

Nu ştiu de ce, dar cuvintele lui îmi sunau cunoscute şi... neliniştitoare.

— Da, probabil ca aşa e, am mormait.

Era greu să mi-l imaginez pe Q scriind un alt joc despre Karazan. Desigur, era lumea pe care el o inventase, rodul imaginaţiei lui. O lume fictivă pentru miile de copii din întreaga lume, dar nu şi pentru mine. Pentru ca eu fusesem acolo şi respirasem aerul de acolo şi mâncasem acolo... şi-n lumea aceea erau oameni la fel de reali ca mine. Dar Q nu fusese acolo. Oare asta-nsemna că pentru el rămăsese pur şi simplu un joc pe calculator?

Totuşi cum se putea lega fantezia unui joc pe calculator de realitatea din Karazan? Dacă mai inventase Q ceva în jocul lui — adică jocul la care lucra acum — asta însemna că acel lucru avea să apara deodata şi în

Karazan, ca prin farmec? Avea el puterea de a influenţa ce se întâmplă acolo... sau jocurile lui operau într-o altă dimensiune decât aceea în care se dezvoltase lumea din Karazan... într-o lume imaginara şi-atât?

Când ma gândeam la un joc nou din seria Karazan parca aveam o strângere de inima... un soi de teamă superstiţioasă. Ştiam ca mi-ar fi greu sa încerc să-i explic cuiva acest sentiment, chiar şi lui Q. Nici eu nu-i prea înţelegeam noima. Pentru o clipă, am vrut sa-l întreb cum se numea jocul ala nou. Dar dacă îmi spusese ca-i „ultrasecret", nu voiam să fiu indiscret, aşa că am alungat orice gând legat de Karazan şi m-am uitat din nou pe geam, la cum toate trec pe lânga noi şi noi pe lânga toate.

Data trecuta — de fapt, singura oară când mai fusesem pe aici — calatorisem într-o remorcă pentru cai şi dormisem buştean tot drumul. Dar acum sorbeam din ochi peisajul care se perinda prin faţa ochilor mei. Nu aveam prea des ocazia de a ieşi din oraşelul nostru, aşa încât eram hotarât sa gust din plin plăcerea acestei evadari.

Am făcut un popas la Cranmer, unde cei mari au mai băut o cafea, iar eu am primit o bautura răcoritoare şi un profiterol cu stafide şi glazură albă pe deasupra, care se spargea în bucăţi când muşcam din ea.

Mai rămăsese o ora şi jumatate până la Winterton. Maşina puternică înghiţea parcă pe nemestecate kilometru după kilometru, la fel de uşor cum înfulecasem eu îngheţata. Am zâmbit în sinea mea, aducându-mi aminte cum strabatusem eu bucata asta de

drum, prima oară, ud, murdar şi foarte nesigur de cum aveam să fiu primit.

Azi situaţia era cu totul alta. Soarele strălucea, porţile ne aşteptau larg deschise şi îl aveam alături pe însuşi Quentin Quested, nerabdător ca şi mine să ajungem acasă. Maşina a încetinit şi a intrat pe aleea din faţa casei. Mi-o şi închipuisem pe Hannah aşteptându-ne la poartă, poate chiar dându-se huţa pe ea... aceeaşi poarta pe care fusesem nevoit s-o sar cu vreo două luni în urmă, când ploua cu găleata.

Parea că şi Shaw se aştepta s-o vada ţâşnind în întâmpinarea noastră dintre pomii ce strajuiau aleea, căci a lăsat maşina foarte încet şi l-am văzut cum urmărea cu ochii lui atenţi, de bodyguard, în oglinda retrovizoare, orice mişcare dinspre copaci.

Alaturi de mine, Q se aplecase să o vada, cu ochii strălucind de bucurie în spatele lentilelor cenuşii.

— Adam, n-o să-ţi vina sa crezi cât a crescut, îmi repetă el pentru a nu ştiu câta oară. Mai înalta şi mai bine făcută, cu fiecare zi — o fetiţa sanătoasa şi vioaie, cu bujori în obraji — *bujori!* e prima oară când înţeleg cu adevărat expresia asta... Şi parul, stai sa vezi ce păr are! Auriu şi moale ca puful de pui. N-ai s-o recunoşti! S-a terminat cu liniştea prin casa, bineînţeles. Îi stătea mintea doar la năzbâtii şi înainte, când era atât de bolnava... de fapt, ştii şi tu. Dar acum nu-i mai tace gura şi are atâta poftă de viaţă! Ţie trebuie sa-ţi mulţumim pentru asta. A, şi-i plac surprizele! Ce-i mai plac *surprizele*... stai să vezi! De când ai plecat numai despre asta vorbeşte: când mai

vii pe la noi. Nu trece-o zi să nu vorbească de tine. Şi de tine, şi de ceilalţi patru. Maimuţica mea voioasa... Adam, n-o să te pot rasplati niciodată pentru ceea ce ai făcut pentru ea! Niciodată, aşa să ştii!

În sfârşit, Shaw opri maşina în faţa casei imense şi vechi şi imediat am coborât şi am început să ne întindem, ca să ne dezmorţim oasele dupa atâta drum. Sabre, câinele de pază al lui Shaw, un rottweiler cu înfaţişare fioroasa, a venit şi el să ne întâmpine, dând din coadă. L-am bătut pe spate şi l-am tras puţin de urechi. M-a privit cu fruntea încreţită de parcă era veşnic îngrijorat şi a scheunat un pic.

Q a urcat sprinten treptele spre uşa masiva de lemn.

— Hannah! Hannah! striga el. Maimuţica, m-am întors! Ia vino să vezi cine-i aici!

A deschis uşa larg.

În cadrul ei aparu un barbat mai în vârsta, cu o figură de vultur îmblânzit. Zâmbetul lui de bun venit se topi, devenind cumva încurcat şi uluit.

— Withers, striga Q, vino să-l saluţi pe Adam! Hannah! Pe unde s-o fi ascuns maimuţica aia mică? *Hannah!* V-a făcut viaţa grea cât am fost plecat? Aş fi putut paria c-o să ne aştepte la poarta...

Dar vocea lui Q se dezumfla brusc, ca un balon. Fără alte cuvinte, se uita lung la Withers.

— Unde e? şopti el, în cele din urma.

Withers îşi drese vocea.

— Păi, Q, zise el c-o voce stinsă ca un foşnet de hârtie, Hannah... a plecat cu tine, dupa Adam, ieri după-amiază.

Surprize

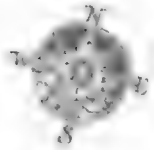

Q se facu pamântiu la faţă.

— Ba nu, şopti el. N-a venit cu noi.

În spatele lui Withers răsari Miss Usherwood, spilcuita ca întotdeauna.

— Bine-ai venit, Adam, zise ea scurt. Q, care-i problema cu Hannah?

— Pai, ea... eu...

Pe figura lui Q toate cutele se adânciseră brusc. Parcă îmbătrânise cu douazeci de ani în ultimele câteva secunde... Arata ca un om foarte, foarte bătrân.

— Se pare ca Withers a crezut ca o să vină cu noi, să-l aducem pe Adam, mârâi Shaw, dar n-a venit. Noi n-am mai văzut-o de ieri după-amiază, de când am plecat.

— Cu siguranţa se ascunde pe undeva ca să ne bage-n sperieţi, domnişorica asta a noastra, zise Usherwood fără intonaţie. Q, pentru Dumnezeu, aşază-te, să nu leşini!

— Adicatelea, s-a ascuns toata noaptea? Nu, zău, Usherwood. Înseamnă că puştoaica lipseşte de aproape douaşpatru de ore. Io zic să căutăm bine prin casă şi prin grădină şi dup-aia să chemăm poliţaii. Mie chestia asta-mi miroase a... *rapire*. Îmi pare rau, Q, da' io asta crez că e. Acu' zi şi tu: ieream plecaţi amândoi, poarta data de pereţi... Puteam să le punem şi-un bilet de bun venit şi sa numaram deja banii pentru rascumparare.

Withers îşi încrucişă braţele pe piept şi spuse:

— Dac-am fi ştiut că e încă aici, am fi păstrat masurile de securitate obişnuite... Dar din câte mi-a spus ea, am fost convins că o luaţi cu voi şi asta le-am transmis şi celorlalţi. N-o să mi-o iert niciodata...

— Da' ce-a zis? latră Shaw. Ce-a zis, mai exact?

— Chiar înainte sa plecaţi, a venit la mine în birou... cam pe la ora trei. Eu lucram la calculul impozitelor, ca altfel sigur aş fi descusut-o puţin. Mi-a zis... stai aşa... da: „Mă duc s-aduc pe cineva pe care nu l-am mai văzut de tare multă vreme." Adică pe Adam, era clar. Şi-apoi a mai ciripit ceva, cum face ea de obicei, că e o surpriză şi să ţin secret, să nu spun nimănui... Şi, din păcate, mi-am închipuit că v-aţi hotărât să o luaţi cu voi, Q... sau, în orice caz, că ea voia sa se furişeze pe bancheta din spate. E vina mea!

Q clătină din cap:

— Withers, nu te mai învinovăţi, zise el trist. Oricine ar fi înţeles la fel. De unde să-ţi treacă prin cap că tocmai de data asta ma hotărâsem să o las acasă? M-am temut să nu avem neplaceri când îl luam pe Adam şi n-am vrut să risc să se necăjească de ceva. Mi s-a părut mie ciudat de încântată că rămâne acasă, dar acum...

— Acu' n-are rost să ne reproşăm mai ştiu eu ce, mormăi Shaw. Doar ştim cu toţii că aşa-i Hannah, spune vrute şi nevrute... ar trebui să stea cineva numa' cu ochii pe ea, să o asculte şi să ne traducă una şi alta, din câte-i trec ei prin minte. Gata, hai s-o căutam! Dacă n-o găsim într-o oră, anunţam poliţaii.

— De acord, zise Miss Usherwood. Sa nu mai pierdem timpul. Voi doi şi grădinarii căutaţi pe afară. Eu şi Withers convocam tot personalul din casă şi îi spunem fiecăruia unde anume să caute, prin camere, debarale şi-aşa mai departe. Adam, du-te în bibliotecă, ştii drumul. Venim şi noi acolo.

Am urcat anevoie scarile mari de piatra până în holul cu ecou, de parcă aveam plumb în picioare. Cum s-o rapească cineva pe Hannah?! Numai prin ziare mai citeai de răpiri, dar nu erau lucruri care să se întâmple chiar lângă tine, cuiva cunoscut. E drept, câte lucruri ciudate, ba chiar imposibile, nu-mi fusese dat să văd de când venisem prima oară la Quested

Court! Q era unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume — din câte-mi zisese Cameron, că altminteri, văzându-l, puteai sa uiţi uşor de treaba asta. Totuşi, mi se părea mai plauzibil ca ea să se fi dus prin vreo camera de sus, poate prin pod, şi să se fi încuiat din greşeala... Sau poate a cazut şi s-a lovit, undeva pe-afară, prin „curtea" lor imensă...

Am ajuns în faţa bibliotecii şi am deschis uşa. Draperiile groase erau trase, încăperea întunecată şi parasita. Am orbecăit după întrerupător pe lânga uşă. Candelabrul mare de cristal a inundat totul cu o lumina stralucitoare şi-n aceeaşi clipa a izbucnit o explozie de râsete şi chiote, de tropăituri şi mâini care fluturau din toate parţile.

— Bau! *Surpriza!!*

Nu se poate! *Ba da.* Din spatele fotoliului lui Q a ţâşnit Richard, ca un clovn din cutiuţa cu surprize, cu părul lui blond şi ciufulit şi c-un zâmbet cât toata faţa... De dupa draperie, ma priveau ochii negri şi strălucitori ai Kentei... Jamie, roşu la faţa şi bucuros cât cuprinde, s-a rostogolit din spatele unei armuri.

Iar de sub biroul lui Q a ieşit încă o fată, necunoscuta, care a venit spre mine, cu braţele deschise.

Ramăsesem cu gura căscată, mă uitam buimacit la toţi şi mai ales la fata asta. În mintea mea fulgerau tot felul de întrebari şi abia reuşeam să urmaresc firul vreunui răspuns. Surprizele lui Hannah... probabil că era una dintre ele! Toata povestea cu dispariţia ei... făcea parte tot din asta? O pacaleală, o glumă pusa la cale fără prea mult umor? Bine, dar atunci,

unde era Hannah? Şi fata asta necunoscută cine să fi fost? Şi de ce se purta ca şi cum ne-am cunoaşte? Am dat mâna cu ea, stângaci, cu sentimentul că sunt cel mai jalnic pacalici. În spatele ei, îl vedeam pe Rich, gata-gata sa pufnească în râs, parcă aşteptând ceva. M-am uitat mai bine la fata. Cu părul blond-închis, înfoiat, cu ochii uriaşi, ca două albăstrele răsărite pe ovalul delicat al feţei... şi cu un zâmbet care-mi tăia respiraţia. Mă zgâiam la ea ca viţelul, fără să ştiu de unde să o iau. Zâmbetul ei parcă îmi amintea de cineva... dar de cine?

— Până la urmă, ne-a reuşit surpriza? întrebă ea, cu o voce straniu de familiară. Nu te bucuri să ne vezi? Fiindcă n-o prea arăţi...

— Nu te recunoaşte, ţi-am zis eu! chicoti Rich.

— Hai, Richard, nu mai bate câmpii! zise ea.

Şi-n clipa aceea, ochii i-au stralucit şi s-a îmbujorat toată... o undă trandafirie care a pornit din vârful nasului şi i s-a răspândit pe tot chipul, până i s-au aprins şi urechile, micuţe şi delicate.

Cu gura căscata, am îngăimat:

— *Gen?*

— Nu pricep ce faceţi voi atâta caz, zise Jamie sobru, apropiindu-se cu un mers de raţoi şi întinzându-mi mâna, uşor lipicioasa. Nu-i frumos s-o tot necăjiţi pe Gen. N-are nicio legatura cu faptul că a muşcat-o Şarpele Frumuseţii. Mie mi se pare neschimbata... ea mereu a fost frum...

Se opri abrupt, înroşindu-se, la rândul lui.

Revăzându-i pe toţi... pe neaşteptate, după toată povestea cu Hannah... am simţit ca-mi dau lacrimile, deşi zâmbeam.

— Ma bucur mult să vă vad, am mormăit. E cea mai grozavă surpriză. Dar Hannah... e şi ea...

Încă mai speram cumva s-o văd ţâşnind dintr-un colţ şi venind să-mi dea o îmbrăţişare. Dar oricâte surprize se pregatisera pe aici, în adâncul sufletului ma împovăra certitudinea că dispariţia lui Hannah nu facea parte din plan.

Tocmai atunci aparu şi Q în prag, urmat îndeaproape de Shaw şi de Usherwood, posomorâţi. Q ţinea un bileţel şi mâna-i tremura aşa de tare că eram sigur c-o să-l scape pe jos. L-am apucat uşurel de braţ:

— Ce ai acolo, Q? E... e de la rapitori, cer răscumparare?

A clatinat din cap, deznădăjduit.

— E prea de tot, zise el răguşit. Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

Bileţelul căzu pe jos.

Cu coada ochiului am zărit o silueta micuţă, argintiu-albastruie, strecurându-se de după uşă şi venind cu paşi mărunţi până în mijlocul camerei. Era un pisoi. Mi s-a strâns inima când mi-am dat seama că era una dintre surprizele pe care mi le pregătise Hannah. Şi uite că acum...

M-am aplecat şi am luat bileţelul de pe covor. O hârtiuţă patrată, de un roz pastelat, scrisă cu cerneala purpurie. Nu parea o cerere de rascumparare. L-am

citit, cu o voce nesigură, dar care a răsunat în toată încăperea încremenită în tăcere.

Dragă Bluebell,
Să ştii că te iubesc tare mult, dar mi-e dor şi de Tiger Lily.
Când ai s-o cunoşti, ai să-nţelegi precis că ea e cu totul şi cu totul deosebită.
Sa fii cuminte cât sunt plecată.
Cu drag,
Hannah
XXXXX

Gândurile-mi goneau ameţitor. Cum îi zisese Hannah lui Withers? *„Mă duc s-aduc pe cineva pe care nu l-am mai văzut de tare multă vreme."* Şi Withers crezuse că e vorba de mine, dar se înşelase. Era vorba de Tiger Lily.

M-am uitat la ceilalţi şi, după feţele lor buimăcite, mi-am dat seama că nu făcuseră legătura. Hannah pusese chestia asta la cale de multă vreme, surpriza surprizelor... şi-mi închipuiam că lista ei era lungă.

— Hannah a plecat în Karazan, am şoptit fără să-mi dau seama. A plecat singură. Şi dacă s-a dus fără minicomputer...

Bănuiam ce o sa găsim în camera cu calculatoare şi am avut dreptate. Calculatoarele erau stinse... cu o

singură excepţie. Al meu era pornit şi cursorul licarea nabdător într-un colţ al ecranului gol. La picioarele scaunului, zicea ursuleţul de pluş al lui Hannah.

L-am urmărit pe Q cum se apropie încet de biroul lui. A deschis un sertar şi a scos ceva dinăuntru, ramânând ca o stană de piatra, cu bărbia în piept şi cu ochii ţintă la acel ceva. Noi ştiam la ce se uită. Am fi recunoscut obiectul acela dintr-o mie. Era minicomputerul pe care îl avuseserăm cu noi în Karazan, un prototip, singurul de acest fel. Pe tastele lui cât boabele de orez introdusesem eu comanda care ne catapultase înapoi din Karazan: *Alt Control Q*. Era salvarea noastră, paşaportul care ne readucea în lumea noastră... îl revedeam acum în palma lui Q, în camera de la Quested Court.

Hannah era singura în Karazan şi nu avea cum să se mai întoarcă.

— Hainele mele... le mai aveţi?

Când mi-a auzit vocea, am văzut umbra unui zâmbet pe chipul lui Q, dar privirea îi ramase pierdută în gol.

— Iartă-mă, ce spuneai, băiatul meu?

— Echipamentul meu, chestiile pe care le-am purtat când am fost în Karazan, am repetat eu nerăbdator, le mai aveţi sau le-aţi aruncat la gunoi?

— Păi... sigur că le mai avem. Dar...

— Unde-s? am întrebat, uitându-ma la ceasul de pe perete. Cred că în vreo cinci minute sunt gata îmbrăcat. În şase minute, de fapt, cinci jumate, daca mă grăbesc, trec dincolo.

Q ma privea în continuare fără să înţeleagă, de parca vorbeam limbi straine. Dar nu era vreme de pierdut. Ea plecase de aproape douăzeci şi patru de ore... timp destul să se fi întâmplat orice. M-am întors şi-am rupt-o la fugă... am ieşit din camera... am străbătut culoarul... şi am început să urc câte două trepte deodată.

— Hei, Adam! Adam, stai!

Fara sa ma opresc, am aruncat o privire îndărat. Cu o expresie foarte hotarâta, Richard deja urcase pâna la jumatatea scarii şi tragea tare să ma prinda. În spatele lui, Jamie gâfâia, roşu ca racul. Imediat după el venea Kenta... iar Gen încheia coloana. Expresia de pe chipurile lor m-a făcut să încetinesc şi sa ma opresc. Îi priveam de sus, din capul scarilor, cu braţele încrucişate. S-au oprit şi ei, privindu-mă fix... Pe fiecare chip citeam acelaşi lucru.

Am vrut să zic doar „Ce-i?" sau „Nu-i nevoie" sau „Unul singur o să atraga mai puţină atenţie decât cinci... Mai ales dacă trei au feţe palide şi par balai. Şi-n special cineva care arată ca Gen". Dar nu era timp de discuţii. De fapt, nici nu-şi aveau rostul.

Aşadar, m-am trezit rânjind spre cei patru prieteni ai mei, ca un idiot de zile mari.

— OK, fie... cum vreţi voi! Dar repede, trebuie să ne grăbim!

Bona se lupta cu catarama de la centura lată de piele a lui Richard.

— Deh, văd c-ai mai crescut, mormăi ea. S-ar putea să fie nevoie să-i mai dăm o gaură...

— Da, i-a crescut burta, îl tachină Gen de la oglindă, unde-şi împletea repede părul într-o coada.

— Nu mi-a crescut nicio burtă, sunt numai muşchi, îi replică Richard. Iar tu nu te mai găti atâta! Fetele astea — cum le zici că trebuie să meargă undeva, le şi auzi „Vai, cum îmi stă părul!" sau „Cu ce să ma îmbrac?". La ele nu contează dacă pleacă într-o expediţie cu salvamontişti sau dau o raită pe la *mall*.

Uşa s-a deschis şi în cadrul ei se ivi Q, uitându-se la noi. Nu mai avea privirea pierdută dinainte. Ochii lui albaştri îşi recăpătaseră strălucirea; ne urmărea atent din spatele lentilelor tot murdare, dar mânjite altfel, de parcă încercase să-şi şteargă ochelarii când venea pe scări.

— N-o să încerc să va opresc, şopti el. Mă ştiţi, nu am spirit practic. Data trecută, am fost tare necăjit ca nu m-am gândit din timp la faptul că tenul vostru deschis la culoare va atrage atenţia în Karazan, mai spuse el şi se opri o clipă, cumva stânjenit. M-am gândit — prea târziu, bineînţeles — că ar fi trebuit să va dau ceva care să vă „bronzeze" puţin, ca să nu mai ieşiţi în evidenţă aşa uşor. Am încercat mai multe variante şi iată ce am gasit.

În timp ce vorbea, s-a dus spre masa de toaletă, a deschis sertarul de sus şi a scos o sticluţă mica.

— Se cheama Tyrotemp şi, din câte ştiu, se foloseşte şi în machiajul actorilor, la teatru. Este bazat pe o enzimă, tirosinaza, care reglează procesul natural de înnegrire a pielii... efectul durează o săptamână, dupa care, treptat, dispare complet. Eu...

— Q, ce idee grozava ai avut! exclamă Jamie, întinzând mâna rozalie să ia sticluţa. Mereu mi-am dorit să fiu mai bronzat! Eu sunt primul — am zis!

În zece minute, toţi eram gata de plecare.

— Eu n-am mai lasat niciodată un copil sa plece la drum cu stomacul gol şi nici n-am de gând să-ncep cu voi! insistase Bona.

Aşa că ne-am îndopat fiecare cu o plăcinta cu carne, ba Jamie şi Richard au înfulecat, în timp record, câte doua.

Greutatea rucsacului îmi dadea o stare de linişte. Când l-am revazut, m-am simţit ciudat de emoţionat... M-am aplecat puţin sa-l miros şi am regasit, într-adevăr, parfumul inconfundabil al Karazanului. M-am uitat repede înăuntru, la ce aveam: sacul de dormit, o busolă, un vas de aluminiu pentru gătit, nişte chibrituri... iar în buzunarul din faţă am găsit un briceag ca acela pe care i-l dădusem lui Kai. Şi Rich găsise unul la fel — îl cântărea în palma, cu un zâmbet victorios pe faţa aramie. „Pe faţa aramie"?! M-am uitat şi la ceilalţi. Chipul palid şi delicat al lui Gen capatase o nuanţa mai închisă, de chihlimbar şi, încadrat de părul bogat şi auriu, îmi amintea de frumuseţea sălbatică a unei leoaice tinere. Kenta, din fire

mai brunetă, ca şi mine, părea neschimbată. Rich arăta ca un salvamar, cu dinţii sclipitor de albi pe faţa-i bronzată.

Cât despre Jamie... nu-i vedeam decât spatele, fiindcă se uita staruitor într-o oglindă.

— Ei, haide, Jamie, zise Rich, prezintă-ne noua versiune, îmbunătăţită, a lui James Fitzpatrick!

Încet şi fara tragere de inimă, Jamie s-a întors cu faţa spre noi. De sub frizura lui ca un castronel, rasarea figura nefericitului: o faţă rotundă, stralucitoare şi portocalie ca soarele la apus. Richard pufni în râs, dar încercă imediat să-l mascheze într-o tuse, când văzu că Jamie avea lacrimi în ochi. Kenta se duse imediat lânga el.

— Jamie, ce-ai paţit? Cum ai reuşit? Ce s-o fi întâmplat?

— Păi, eu... eu... tocmai vă spusesem că niciodată n-am reuşit să fiu bronzat, mereu ma ardeam şi dup-aia mi se cojea pielea, spuse Jamie plouat. Aşa că m-am gândit să dau cu o doză dublă, ca să fiu sigur ca se prinde, fiindcă... mă rog, am tenul aşa de alb, adăugă el, ceva mai defensiv. Dar acum...

Nu reuşi sa mai continue, se tot ştergea pe faţa cu mâinile portocalii.

— Dar acum araţi ca un morcov, zise Rich vesel. Un morcov cu mâini şi picioare, un morcov vorbitor... sau mai degrabă un nap portocaliu. E, lasă, Jamie! N-a zis Q că efectul durează o săptămână, după care dispare complet? Să sperăm că aşa e! Între timp, putem să te folosim ca lanternă, dacă ni se consumă bateriile...

— Oh, lasă-l în pace, Richard, spuse Gen, supărata. N-arată aşa rău... iar dacă-şi pune pelerina şi-şi trage gluga pe cap, n-o să observe nimeni. Bun, aveţi toţi ce vă trebuie?

— Poate ar trebui să vă luaţi şi o carte de citit...

— Aveţi saci de dormit, sticle cu apă, mâncare deshidratată — şi chiar din belşug — loţiune pentru bronzat, spray împotriva insectelor, lenjerie de polipropilenă, pastile pentru cazul în care vă stricaţi la burtă..., recita Bona, bifându-le pe o listă.

— Hai să mergem, hai odată, ce mai aşteptăm? se tângui Gen, în culmea nerabdarii.

— Am senzaţia că am uitat ceva, un fleac, un mărunţiş, de care iaraşi o să-mi aduc aminte imediat dupa ce plecaţi. Of, Doamne, ce o fi?... se vaicări Q. Păcat că nu sunt o fire mai practica!

Eu mi-am scos şalul din ghiozdan şi l-am îndesat într-un colţ al rucsacului, şi Biblia la fel. Aşa nu mai putea nimeni arunca un ochi înauntru, cât eram plecat. Rich mă urmarea cu un zâmbet în colţul gurii, dar n-a zis nimic. M-am uitat drept în ochii lui, provocându-l să vorbească, dacă avea ceva de spus. N-avea. Am verificat şi eu mintal lista cu lucrurile mele. „Şalul, Biblia, inelul — da, era la locul lui, îl simţeam pe sub bluză şi atingerea lui rece mă liniştea. Fluierul..." Mi s-a pus un nod în gât. Cine ştie dacă o sa-l mai văd vreodată?.. Imaginea lui Weevil mi-a răsarit în minte, dar i-am facut vânt imediat.

În sfârşit, am coborât în camera unde ne aşteptau calculatoarele. Fiecare s-a aşezat la biroul lui, şi-a

deschis monitorul şi aştepta, gata de plecare. Am ciulit urechea sa-l aud mai bine pe Q, emoţionat:

— Sa aveţi grija de voi. N-ar trebui sa va las sa plecaţi, ştiu că n-ar trebui să va las. M-aş duce eu, dar n-am reuşit înca să modific programul încât sa le permită şi adulţilor să treaca dincolo... Cinstit vorbind, nici n-am mai avut timp să încerc, fiindcă am lucrat la jocul cel nou. Important e să nu uitaţi că lucrurile nu sunt mereu ceea ce par... să ţineţi cont că acolo funcţioneaza evoluţia spontană, copii — lucrurile se schimbă şi nu întotdeauna se schimbă în bine...

— Sunteţi gata? i-am întrebat eu.

Ceilalţi au încuviinţat din cap şi patru chipuri, mai mult sau mai puţin bronzate, priveau fără să clipească ca monitoarele din faţa lor.

— Bine. Atunci...

— Staţi! strigă Q şi-n clipa aceea am încremenit toţi cu degetele deasupra tastelor. Mi-am adus aminte! Să nu plecaţi! Vin imediat...

S-a răsucit pe-un calcâi şi a ieşit în fugă, cu o iuţeală surprinzatoare.

— Hai s-o tulim până nu se-ntoarce, ca dup-aia nu ne mai lasă să plecăm, mormăi Rich.

— Eu zic să-l aşteptăm, spuse Jamie, cu glas tremurat. Poate o fi ceva foarte important. Sau i-o fi venit o idee despre locul unde s-ar putea afla Hannah şi atunci n-o să mai fie nevoie să plecăm în Karazan!

Richard pufni dispreţuitor.

— Sau poate că napii portocalii mai şi zboară, veni replica lui. Oricum, nu te *obligă* să mergi.

— Ştiu, zise Jamie, cu demnitate. Dar dacă trebuie, trebuie. Tata aşa-mi zice...

În momentul ăla, Q a năvălit în cameră, cu respiraţia tăiată, ţinând în mână ceva strălucitor.

— Asta era! făcu el. Slavă Domnului că mi-am adus aminte! Din Poţiunea Tămaduirii nu mai e decât foarte puţin, dar oricum... nu se ştie niciodată...

Cu un aer solemn, a întins palma în care avea cele două sticluţe mititele de cristal. Într-una dintre ele lucea o bobiţă sidefată, alb-albastruie, din lichidul care-i salvase viaţa lui Hannah. „Ehei, asta bate orice doftorie de-a Bonei", mi-am zis eu, sarcastic. Cealaltă sticluţă era plină cu un lichid negru-tăciune, Poţiunea Puterii. Ele fuseseră singurele care rezistaseră trecerii din Karazan înapoi în lumea noastră, pentru că le protejase şalul meu. Mi-am scos iar şalul din rucsac şi le-am aşezat bine între cutele lui.

— Şi-acum..., începu Rich.

— Da, cred că acum chiar puteţi pleca, zise Q, deşi fără entuziasm.

Rich îmi aruncă o privire şi-mi făcu semn. I-am zâmbit, drept răspuns. În partea cealaltă a camerei, Jamie se holba la monitor cu ochii cât cepele, Gen părea concentrată, iar Kenta, liniştită şi stăpână pe ea.

— Gata? Unu... doi... trei!

Cinci perechi de mâini au atins tastaturile... şi camera de la Quested Court a dispărut instantaneu, ca şi cum nici n-ar fi existat.

O ușă deschisă

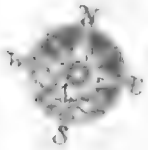

„Fiecare dintre voi poate trece din lumea noastra in Karazan cu uşurinţa cu care ar paşi dincolo de orice uşă deschisa", ne spusese cândva Q. Era adevărat. Pentru mine, să intru în Karazan a fost chiar mai uşor de-atât. Cum ai clipi — ai ochii deschişi şi eşti în lumea noastră, clipeşti şi, când îi deschizi iar, eşti în Karazan.

Ei bine, când am deschis ochii, am simţit aerul rece al unei dimineţi de toamna. Soarele roşu-arămiu al Karazanului stralucea sus pe cer, dar fară să încălzească. În spatele meu, peretele stâncii se înălţa cât vedeam cu ochii. În câteva ore, piatra pe care stăteam eu avea să fie acoperită de umbra stâncii, devenind rece ca gheaţa. Pe jos şi întinzându-se vreo

câţiva paşi spre apus de piatra verticala, erau câteva petice de zapada, protejate dimineaţa de umbra pietrei, iar seara de silueta masivă a stâncii.

Era de-a dreptul ger, fiindca îmi simţeam obrajii furnicând şi ochii lăcrimându-mi. Am sorbit cu nesaţ din prospeţimea aerului iernii, căutând din priviri, dincolo de covorul auriu-roşcat al pădurii, scânteierea îndepartată a mării şi zidurile cetăţii Arakesh. M-am dus până la stânca înaltă şi mi-am lipit fruntea de peretele ei dur şi rece. Am închis ochii şi am adulmecat parfumul straniu şi totuşi familiar al Karazanului. Îi dusesem dorul.

— Adam! Adam! Mi-am făcut un cucui la trecerea dintr-o lume în cealaltă!

— Fii serios, Jamie, nici n-aveai de ce sa te loveşti! Ia, lasă-mă sa ma uit puţin. Ce-i drept, ai o vânataie mai ciudata pe frunte, deşi e greu să-mi dau seama, sub atâta porto... e greu de spus de la ce o fi. Te doare dacă te ating aici?

— Mă simt de parcă mi-ar fi scos careva cu lingura tot ce-aveam în cap şi mi l-a lasat în urma, la Quested Court! M-am udat şi pe pantaloni, că am aterizat direct pe zapadă. Credeţi c-aş putea să dau o fugă înapoi să mă schi...

— *Nu!*

Corul care a retezat sugestia timidă a lui Jamie m-a readus cu picioarele pe pamânt — sau, mă rog, înapoi la realitate —, cu un rânjet. M-am ridicat şi m-am întins bine, uitându-ma cum prietenii mei se sculau de pe jos şi se scuturau de zapada.

Înapoi la realitate... *Hannah.*

M-am încruntat puţin, uitându-mă în zare la iarba ruginie care îmbrăca toată panta. Richard îmi urmari privirea.

— Ai dreptate, sa nu uităm pentru ce am venit! Eu zic să ne împraştiem, ca o adevărată echipă de cautare, zise el, vesel. Fiţi atenţi la orice semn după care am putea să-i luăm urma: vreun nasture, urmele talpilor, vreun mesaj scris pe zăpadă... sau, cine ştie, vreo săgeată care să ne arate încotro a luat-o!

— Sau dacă n-a lăsat o dâră de firimituri, ca în *Hansel şi Gretel*, ca să ştie pe unde să se întoarcă! i-o servi Gen.

Zis şi făcut, ne-am împrăştiat şi am căutat... dar fară succes. N-am găsit absolut niciun indiciu care să spună că pe-acolo ar mai fi pus vreodată piciorul şi altcineva în afară de noi.

După vreo jumătate de oră, Jamie s-a trântit pe o piatră acoperita de licheni.

— Ce-aţi zice de o pauza, să bem un ceai? întrebă el, cu speranţă.

— Ar trebui să căutăm mai departe, obiectă Richard. N-am ieşit la picnic şi nici nu suntem într-o tabără pentru puştii care se dau cercetaşi.

Jamie se făcu şi mai morcoviu la faţă şi se ridica de jos, anevoie.

— Poate ar fi bine să încercăm sa strigăm dupa ea? sugeră Kenta. Asta daca o fi suficient de aproape sa ne auda... în caz ca e rănită sau prinsă în vreo capcana...

Am pus mâinile la gură în formă de pâlnie şi am strigat toţi de câteva ori, cu voci subţiri şi anemice în aerul îngheţat:

— Hannah! Hannah! *Hannah!*

Dar nu ne-a raspuns nimeni, nici măcar ecoul. Presimţisem eu. În adâncul sufletului, ştiam ca Hannah era deja departe. Probabil ca şi ea se oprise în locul unde stăteam noi acum şi se uitase la rasarit, spre mare. S-o fi uitat în zare, ca şi mine, la zidurile Arakeshului. Ştia că acolo o vazuserăm noi ultima oara pe Tiger Lily, aşa că probabil într-acolo o luase. Dar mai exista o posibilitate.

— Credeţi ca..., am şoptit eu, şovaind. Credeţi c-o fi dat şi ea de coliba despre care v-am povestit?

Rich s-a luminat imediat la faţa.

— Unde stăteau moşii aia ciudaţi — Cutare şi Cutărică?

— Argos şi Ronel, am zis eu încet, amintindu-mi numele lor. Pe mine m-au ajutat când am dat de bucluc, chiar daca Argos a facut-o fara tragere de inima. Daca, din cine ştie ce motiv, Hannah a ţipat, cum am ţipat şi eu atunci...

— Că bine zici, Adam. Hai să mergem până acolo şi să-i întrebam daca n-au văzut-o. S-ar putea s-o gasim în căsuţa lor, bând o ciocolata calda, la foc...

Am întors spatele munţilor şi am coborât în pădure, printre umbrele reci, strângându-ne instinctiv unii aproape de alţii. Eu mergeam mai în faţa şi ascultam susurul pârâiaşului după care mă orientam spre coliba. La un pas în urma mea, Jamie înainta

poticnindu-se şi-l auzeam gâfâind, împiedicându-se de rădăcini şi călcând prin toate băltoacele. În afară de pufăitul şi bodogănelile lui, grupul nostru înainta tăcut, iar zgomotul paşilor ne era înăbuşit de stratul de frunze moarte, ruginii, arămii şi brune, care îmbrăca pământul.

— Jamie, fii bun şi taci, îi zise Rich, binedispus. La cât tămbălău faci, Hannah nu s-ar auzi nici dac-ar urla disperată din spatele copacului, de la doi paşi!

„Aşa e", am încuviinţat eu în gând. „Ca să nu mai vorbim că ne pot auzi şi alţii..." Fiindcă oricât de liniştită şi de paşnică părea pădurea, aveam sentimentul straniu că suntem urmăriţi şi, dacă mă întorc suficient de repede... Mormăitul vocii aspre a lui Argos îmi răsună în minte de parcă ar fi fost chiar acum lângă mine: „Ai facut o gălăgie cât să trezeşti şi morţii... să sperăm ca n-ai reuşit". Cu cât faceam mai puţin zgomot, cu atât mai bine. Şi, personal, cu cât ieşeam mai repede din pădure, cu atât mai bine m-aş fi simţit.

— *Au!* scheună Jamie. Richard, nu-i nevoie să arunci cu chestii în mine.

— N-am aruncat nimic!

— Ba da! M-ai lovit drept în cap! Uite, cu gluga cu tot şi mi-ai facut un cucui cât un ou!

— Şşş, am făcut eu încetişor. Pârâul e în dreapta, îl auziţi şi voi? Pe aici am venit cu Argos, chiar pe panta asta, sunt sigur!

Dar în timp ce vorbeam m-a lovit în cap ceva aruncat cu atâta putere, de m-am îndoit de durere.

— Aaau! Richard, zău...

Rich îşi ridică mâinile, cu o figură nevinovată. Cu siguranţă nu fusese opera lui. M-am uitat în sus. Şi le-am zarit printre frunze, sus de tot: strânse una într-alta ca-ntr-un ciorchine...

— Au! strigă şi Gen.

... şi se-abăteau asupra noastră ca o grindină al cărei răpait era înăbuşit de covorul silenţios de frunze. Am luat-o de jos pe cea care mă lovise pe mine. Era o nucă vişinie, ceva mai mare decât o castană şi perfect rotundă, ca o bilă de marmură... şi, la drept vorbind, era şi dură ca marmura, netedă şi strălucitoare.

— Mă, ce nuci! făcu Jamie.

— Mameluc eşti tu şi data viitoare să nu mai dai vina pe mine pentru orice păţeşti tu!

— Oare or fi bune de mâncat? mai întrebă Jamie.

Grupul nostru s-a strâns şi mai mult, ne-am tras glugile pe cap, ca să ne protejam cât de cât, şi ne-am vazut de drum spre colibă — sau, cel puţin, spre locul unde ştiam eu că era coliba. Dar, deşi mi-am amintit drumul şi mi s-a părut că recunosc nu ştiu câte semne, n-am vazut nici urmă de colibă. Desigur, batrâneii chiar asta voiau, să fie într-un loc mai ferit... dar aş fi pus pariu că o găsesc fără probleme.

Într-un târziu, am domolit pasul şi m-am oprit; m-am încruntat, am ciulit urechile, doar-doar oi auzi vreun topor de tăietor de lemne, şi am adulmecat aerul încercând să simt mirosul fumului ieşit pe coş. Nimic.

— Adam, e ditamai padurea. Şi dacă e aşa de bine ascunsă, sunt sigura că nici Hannah n-ar fi găsit-o, zise Kenta, ca să mă liniştească.

„Asta dacă nu cumva casa însaşi voia sa fie găsită..."

Dar am alungat gândul ăsta.

— Aici ar trebui să fie..., am şoptit eu, mai mult pentru mine.

— Dar nu e, conchise Richard, expeditiv ca întotdeauna. Nici Hannah nu-i pe aici, din câte văd. O fi având ea numai cinci ani, dar e isteaţă foc. Sigur s-a gândit ca are şanse mai mari să-şi gasească pisica, dacă merge direct spre Arakesh. Eu zic să facem la fel şi o sa avem timp sa mai cautam indicii până se înserează.

— Am putea, atunci, s-o mai strigam o dată..., zise Gen, cu îndoială.

Dar toţi ceilalţi s-au uitat cu coada ochiului la padurea care ne pândea, fără sa-i raspunda.

— Am o idee! sări Jamie, înviorat deodată. Hai sa mergem în Arakesh şi sa-l căutăm pe Kai, să ne sfatuiasca el ce să facem. Că, dacă nu era el, nici data trecuta n-am fi făcut nicio brânză. Cine ştie, poate ne mai da şi nişte pâinici calde!

Rich se întoarse spre mine zâmbind, îmi făcu cu ochiul şi brusc am simţit că prind curaj. Uitându-mă la ceilalţi, am văzut că şi ei simţeau la fel. Ne atrăgea nu atât gândul la pâinicile calde, cât la întâlnirea cu prietenul nostru Kai: moaca lui veselă, cu moţul ăla în frunte ca lins de vacă şi mereu cu zâmbetul pe

buze. El ştia bine Arakeshul, şi străzile, şi scurtăturile şi ascunzişurile... îi ştia şi secretele, şi pericolele. Dac-ar fi circulat fie doar şi umbra unui zvon despre unde s-ar afla Hannah, Kai sigur l-ar fi auzit. Dar cel mai important lucru era că în el aveam un prieten. „Prieten pe viaţă"...

Da, Kai era un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul, probabil cel mai bun.

Drojdia Berarului

— Dacă Hannah a încercat să intre în Arakesh pe poarta asta, cred că nici n-a făcut doi paşi şi au prins-o, zise Richard cu amărăciune.

Îi dădeam dreptate. Pentru un copil de cinci ani, probabil că şirul de oameni ce înaintau încetişor spre poarta oraşului parea pe cât de monoton, pe atât de nepericulos — caruţe şi cărucioare, cu ţărani în haine prafuite ce mânau măgăruşii cu urechile pleoştite fluturând la fiecare pas, încărcaţi cu desagii plini de roade... unii însoţiţi şi de vreun copil. Poate că Hannah i-a văzut pe străjeri cum opresc căruţele şi-i iau la întrebări pe proprietarii lor. Dar o fi văzut oare şi lăncile rezemate de zid, o fi văzut cum sclipeau lamele ascuţite ca briciul în lumina soarelui? O fi

observat cum copiii se dădeau mai aproape de mame, ascunzându-şi feţele în fustele lor, când se apropiau de poartă? Şi, mai ales, o fi văzut siluetele cenuşii, strânse ca nişte vulturi la umbra zidurilor cetăţii? Mă îndoiam.

Probabil că Hannah văzuse doar ce îi descrisesem eu: măgăruşii caraghioşi, talmeş-balmeşul căsuţelor, aerul pitoresc al străduţelor pietruite şi templul superb, care se înălţa în mijlocul oraşului ca un uriaş tort de nuntă trandafiriu. Atunci când îi povestisem despre călătoria noastră — la câteva zile după ce ne întorseserăm, când se simţea mai bine — avusesem grijă să-i zugrăvesc Arakeshul ca o cetate de basm, fascinantă şi plină de surprize. În povestea mea, şi dregatorii erau aşa cum îi gândise Q la origini: înţelepţi, buni şi generoşi. Probabil că unul dintre ei o găsise pe Tiger Lily, aşa i-am spus, şi acum o iubeau toţi şi aveau grijă de ea, aşa cum ar fi făcut şi stăpâna ei de la Quested Court. Dar realitatea era cu totul alta... iar acum îmi părea rău că nu îi spusesem adevărul. Desigur, ar fi speriat-o... însă tocmai frica aceea ar fi ocrotit-o. Adică, poate dacă ar fi fost îndeajuns de speriată, acum ar fi dormit dusă în pătuţul ei cu baldachin de la Quested Court, în loc să umble haihui prin Karazan.

Dar noi ştiam cum să intrăm în Arakesh pe un drum tainic şi sigur. Cel pe care ni-l arătase Kai. Şi pe acolo aveam de gând să o luăm.

Tunelul de sub zidul cetăţii n-a fost aşa de uşor de găsit cum credeam noi. Îl năpadiseră bălăriile, iar intrarea — când am dat de ea, în cele din urmă — era complet mascată de hăţişul lăstarilor, al pânzelor de păianjen şi al frunzelor uscate.

— Se pare că nici Kai n-a mai trecut pe aici de ceva vreme, mormăi Rich.

— Nici el, dar nici altcineva. Iar asta ar trebui să fie o veste bună, am adăugat eu, afişând un zâmbet încrezător.

Parca trecuse o veşnicie de la ultima noastra trecere prin tunel, atunci când ne aşteptase Kai la intrare cu pâinicile aburinde.

După figura plouata a lui Jamie, era limpede că şi el se gândea la momentul acela.

— Cam multe pânze de paianjen, nu? întrebă el.

— N-are nimic, intru eu primul. Ca doar nu mi-e frică de un păianjen, doi, acolo. Rich, sa rămâi tu la urmă!

M-am trântit pe burtă şi, târându-mă pe coate, am intrat. Mirosea a mucegai şi a putreziciuni. Sub palme simţeam pământul uscat şi prăfos, iar pânzele de păianjen mă mângâiau pe faţă ca nişte degete de stafii. Era beznă. Tunelul cobora uşor, apoi mergea drept şi o lua iarăşi în sus. În locul acela, aerul uscat cu miros de pământ s-a schimbat brusc, de m-am sufocat şi-am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos. Duhoarea balegarului puţea mai dihai decât îmi aduceam eu

aminte şi deodata m-am văzut iar la Highgate, frecând pe jos la toaletă, în patru labe, când narile mă usturau şi ochii îmi lăcrimau din pricina izului de amoniac. Un lucru era sigur: *orice alt loc* îmi era mai suportabil decât Highgate, chiar şi un grajd. Zâmbind, m-am târât mai departe, ieşind pe la capătul celalalt al tunelului, şi am rămas pitit după baloţii de fân să-i aştept pe ceilalţi — dar îmi trăsesem gluga cât să-mi acopăr nasul şi gura, să nu mai răzbească putoarea.

Ma obişnuisem şi cu întunericul ca smoala din tunel şi acum vedeam bine în penumbra grajdului. Unul câte unul, au venit şi ceilalţi de-a buşilea, tuşind şi încercând sa-şi ţină respiraţia. Din boxe, auzeam foşnetul liniştitor al animalelor ce calcau pe paie, slobozind la rastimpuri câte-un fornăit sau câte-un pârţ răsunator. Ne-am ridicat cu bagare de seamă şi ne-am scuturat puţin, curaţându-ne de paiele din cap şi încercând sa arătăm ca nişte localnici din Arakesh, nu ca nişte certaţi cu legea, veniţi din altă lume.

— Măcar de data asta suntem negricioşi ca ei, mormăi Rich. Adică majoritatea, adăugă el, rânjind mânzeşte la Jamie.

Teoretic, Kai putea fi oriunde. Era după-amiaza şi ucenicia, corespondenta şcolii în Karazan, probabil se terminase pe ziua asta. Poate ca umbla creanga pe uliţe sau era cu prietenii lui, cine ştie pe unde — brusc mi-a venit în minte chipul zâmbitor al lui Hob. Sau poate îşi ajuta tatăl la treburile de la han... Din câte ne spusese despre taică-sau, puteam să pun pariu că acolo era.

Ne-am strecurat încet până la uşile duble ale grajdului şi am iscodit cu grijă împrejurimile. Curtea pietruita era pustie, bine măturata, iar jgheaburile erau pline cu apa curată şi proaspătă. În stânga am văzut o scară de lemn care urca în hambar. Oare nu spusese Kai...

— Acolo, sus, e camera lui, nu? îmi şopti Richard la ureche. Mai ştii cum povestea râzând că n-a putut să doarmă toată noaptea când au intrat dobitoacele în gradina de zarzavat a lui taică-său şi au mâncat fasolea? Ce zici, urcam să aruncăm o privire? Cine ştie, poate avem noroc să-l găsim făcându-şi temele.

Am urcat scara tiptil şi ne-am oprit şovaind în faţa uşii mari de lemn. Ridicasem mâna să bat, când deodata m-a strabatut un fior ciudat, de mi s-a făcut pielea gainii. Am privit instinctiv peste umar... dar în spatele meu nu erau decât chipurile nerabdătoare ale celor patru.

— Hai odata! Grăbeşte-te, şopti Gen.

Am batut la uşa cât am putut de uşor, abia atingând lemnul negeluit şi plin de crestături.

— Dacă e înăuntru, sigur nu te-a auzit, zise încet Kenta. N-am putea să...

Ba puteam. Uşa nu era încuiată şi de îndată ce-am împins-o puţin, s-a deschis cu un scârţâit slab. Am aruncat o privire, apoi m-am furişat înăuntru şi le-am făcut semn şi celorlalţi să mă urmeze. Camera părea părăsita. Daca o fi dormit vreodată Kai în ea, era clar ca între timp îşi schimbase dormitorul. Lângă peretele cel mai departat stateau nişte saci cu grâne iar

din tavan atârnau nişte hamuri. Nici urmă de pat — de Kai, nici atât.

— Poate că l-o fi înnebunit duhoarea bălegarului şi l-au lăsat să se mute în han, zise Jamie simţitor.

Hanul. Am simţit că mi se taie picioarele. N-aveam de ales, trebuia sa mergem până la han. De bună seamă ca acolo era Kai — servindu-i cu bere pe drumeţii osteniţi, curăţând legumele pentru masa de seară sau făcând paturile pentru oaspeţi... că doar era muncă destulă cât să nu stea degeaba până la culcare.

M-am uitat la Rich, iar el a făcut o mutra lunga:

— Crezi că reuşim să nu ne dăm de gol? întrebă el, în şoaptă.

— Cum? Unde sa nu ne dam de gol? repeta Jamie, cu vocea tremurata.

— Adică, daca mergem la Drojdia Butoiului sau cum îi zice şi îl gasim, zise Rich pe un ton sinistru. Pun pariu că e acolo şi ca nici n-o să plece pâna mâine-dimineaţa. Iar noi n-avem timp de pierdut.

Cu inimile strânse, straduindu-ne să avem un aer cât mai natural, am traversat agale curtea şi am ieşit în stradă, unde, cel puţin deocamdată, nu era nimeni. Casele erau înghesuite de o parte şi de alta, iar streşinile lor aproape că se întâlneau deasupra uliţei.

— Uite! exclama Jamie, arătându-ne o plăcuţă de lemn, atârnând în nişte lanţuri ruginite, pe care scria cu roşu şi auriu *Drojdia Berarului.*

La uşă trona un butoi uriaş, cu doage groase strânse cu cercuri de fier ruginit.

— Butoiul cu drojdie, bag mâna-n foc, spuse Rich, mânjind. Sa sperăm numai că n-o să dam de berar!

— Dacă dam, o să-i zicem că suntem drumeţi şi gata, şopti Gen, pe când şovăiam în faţa uşii. La şcoala, teatrul este una dintre orele mele preferate. O să-mi închipui că joc într-o piesă şi, la drept vorbind, şi ei, ca hangii, ar trebui să fie obişnuiţi ca străinii să le treacă pragul.

— Poate c-o fi rândul lui Kai la recepţie, spuse Jamie, încercând sa para optimist. Şi atunci el o să fie prima persoană care ne iese în cale.

Am încercat să mă zgâiesc înăuntru prin ochiurile de geam în formă de romb, de o parte şi de alta a uşii, dar sticla mică şi groasă era neregulată şi murdara. Încă o sarcina pentru Kai, mi-am zis eu.

— Gata, hai! facu Rich, îndreptându-şi spatele.

Şi-a dat jos gluga şi a deschis larg uşa. În tunica lui de postav, cu bocancii scâlciaţi şi pielea smeadă — noroc cu Tyrotempul lui Q —, încruntându-se ca sa-şi ascundă emoţiile, nu era greu sa treacă drept un călător venit dintr-un ţinut îndepărtat, care voia să poposească peste noapte la han.

„Numai de n-am face vreo boacănă", mi-am spus în gând, intrând după el.

Ne-am trezit într-o camăruţa mica, pardosită, pe post de recepţie. Cum intrai, în faţă vedeai o masă,

lângă perete, pe care erau o lampă, un clopoţel ciobit, o călimară cu cerneala din care ieşea o pană şi, alături, un registru gros, legat în piele. În doua butoiaşe, versiuni miniaturale ale celui de afară, păreau să fie nişte pergamente făcute sul, iar în spatele lor, pe perete, scria ceva.

În dreapta erau nişte uşi duble; dintr-acolo se auzeau zgomotul de oale şi o voce care fredona un cântec. În aer plutea o aromă înnebunitoare de friptură, la care stomacul meu a gemut şi toate gândurile mi-au zburat la masa de seară. Mai era un miros, de data asta necunoscut, ca de drojdie.

— Sala de mese, şuieră Rich, făcând semn cu capul spre uşa întredeschisă de vizavi de bucătărie.

De acolo se auzeau nişte voci şi se simţea căldura plăcută a unui foc de lemne.

Dar uşile s-au dat deodată în lături şi a ieşit un om solid, cu mânecile suflecate, ştergându-şi mâinile pe şorţ. Dintr-o privire mi-am dat seama că e tatăl lui Kai. Avea un chip şugubăţ, copie la indigo cu al lui Kai... în afară de fălcile masive şi căzute, care-mi aminteau de un buldog. Avea şi ochii lui Kai, dar păreau obosiţi şi lipsiţi de strălucire. Şi, dacă aş mai fi avut vreo urmă de îndoială, în frunte îi stătea ridicat un smoc de păr sârmos şi cărunt, de parcă îl linsese o vacă, identic cu al prietenului nostru.

— Ei bine, puştilor, cu ce vă pot fi de folos? ne întrebă el, încrucişând braţele pe piept şi privindu-ne curios de la înălţimea lui de bărbat voinic.

Noi ne-am intimidat şi ne-am uitat unii la alţii, fără să ştim ce să-i spunem. Dar apoi, spre surprinderea noastră, vorbi Rich.

— Ziua bună la dumneata, bunule hangiu, zise el tare şi îndrăzneţ, cu o notă de fanfaronadă. Am vrea să ştim... — făcu o scurtă pauză, adunându-şi repede gândurile — suntem osteniţi de drum şi flămânzi, şi căutăm... un cămin în care arde focul şi... un loc de hodină că tare ne mai dor picioarele.

L-am privit lung, cu admiraţie. Se vedea că şi el era destul de mulţumit de prestaţia lui — fără îndoială ca luase în serios propunerea lui Gen de a juca teatru.

— Sunteţi cam necopţi să plecaţi la drum lung singuri, mormăi tatăl lui Kai. La drept vorbind, sunteţi cam prea tineri să staţi printre oamenii în toată firea la gura sobei, indiferent cât aţi mers. Dar mâncare pot să va dau, dacă aveţi galbeni să plătiţi.

Firește ca Rich nu se aşteptase să îl întrebe careva de bani, dar îşi văzu de rolul lui şi încercă politicos să iasă din încurcătură. Vârî mâna adânc în buzunarele nădragilor, căutând monezile pe care ştia că nu le va găsi.

— Zefirule mare! strigă el, alarmat. Cred c-am...

Dar cuvintele i-au îngheţat pe buze. Hangiul se schimbase la faţa şi din morocănosul de până atunci devenise de-a dreptul îngrozit.

— Ţi-ai pierdut minţile, dacă vorbeşti aşa! Cum poţi rosti numele *acela* aici? latră el, uitându-se peste

umăr, la uşa deschisa larg în spatele lui. O s-abaţi nenorocirea asupra noastră. Nu vă primesc aici!

Rich rămasese cu gura căscată, stupefiat. Cu ce greşise? Că doar îşi alesese vorbele ca să fie cât mai în spiritul locului — şi fusese tare mândru mai ales de exclamaţia aceasta din urmă, pe care o auziseram de atâtea ori la Kai şi la Hob. Dar nici dacă ar fi rostit cea mai cruntă înjuratura pe care o ştia, n-ar fi obţinut un efect mai dramatic.

— D-d-dar..., se bâlbâi el.

— Destul, ai spus destul! Şterge-o de aici... cu tovarăşii tăi cu tot!

Ei bine, acuma nu mai aveam nimic de pierdut. Cu cel mai spasit aer, am făcut un pas înainte, rugându-l:

— Domnule, nu vă supăraţi, noi... ne întrebam dacă n-am putea vorbi puţin cu Kai... dacă nu cumva e ocupat, fireşte.

Vorbind, îl priveam în ochi şi am zărit pentru o fracţiune de secunda o licarire ciudată, fără nicio legătură cu răspunsul pe care mi l-a dat. Am recunoscut imediat acel zbucium: o tristeţe sfâşietoare... şi o durere insuportabilă. Dar când a vorbit, cuvintele au răsunat cu asprime în toată încăperea şi dincolo de ea:

— Nu ştiu despre cine vorbiţi. Eu n-am niciun fiu. Nici n-am avut vreodată. Eu nu am copii. Plecaţi imediat şi să nu va mai întoarceţi pe-aici niciodata!

Hob

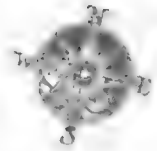

— Bun, cam asta a fost cu teatrul, zise Rich, puţin zdruncinat.

Ne opriserăm, trei străzi mai încolo, la intrarea pe o alee, şi până la el, nu mai rostise nimeni nicio vorbă de la ieşirea din han.

— Puteam să pun pariu că e tatăl lui Kai, continuă el. Probabil că au vândut hanul şi s-au mutat.

— Nu prea cred, zise Jamie îngândurat. Mi se pare foarte ciudat. E ceva în neregulă… scârţâie ceva în toata treaba asta.

— De acord, îl susţinu Gen. Toata povestea are… ceva sinistru, dar n-aş putea spune ce anume.

— Staţi puţin, am zis eu, rememorând tot episodul. Ce-a zis omul? „Eu n-am niciun fiu"?

— Da, şi părea destul de convins de ce spune, bombani Rich, umilit de întorsătura lucrurilor.

— „Eu n-am niciun fiu", am repetat. Dar eu n-am spus că îl caut pe *fiul* lui, am zis că îl caut pe *Kai*. Iar el îmi raspunde imediat că „n-am niciun fiu". Ar fi trebui să întrebe „Cine e Kai?" sau să zică „Aici n-avem pe nimeni cu numele ăsta", mă rog, ceva de genul ăsta.

— Ai dreptate, Adam, încuviinţă Kenta. De parcă el *a avut* un fiu cândva, şi era chiar *Kai*... dar s-a întâmplat ceva...

Vorbele ei s-au topit într-o tăcere mâhnită.

— Şi ce-a mai luat foc când am zis de Zefir, şopti Rich, plouat. Eu credeam...

— Desigur, zise Gen. Şi noi am crezut la fel. Rich, nu-ţi mai reproşa atâta, n-a fost vina ta că lucrurile au luat-o razna.

— Şi-acum ce facem? întrebă Jamie, bosumflat. A dispărut pisica, a dispărut Hannah, a disparut şi Kai, iar taică-său nici nu recunoaşte ca a existat vreodată... mai bine n-am mai fi venit! mai spuse el cu bărbia tremurândă.

— Vă spun eu ce facem acum, zise Gen cu fermitate. Îi facem o vizită prietenului nostru, Hob. Hob nu e nici ciudat, nici sinistru. E prietenul lui Kai şi o să ştie sigur unde se află.

Dar „Cată bine", prăvălia de vechituri a tatalui lui Hob, nu era aşa uşor de gasit. Am cutreierat pe strazi

ned că ore întregi, până când am văzut cum scade lumina soarelui. Ne feream cât puteam de ceilalţi oameni şi încercam să ignoram mirosul de mâncare ce se revărsa în stradă pe la fiecare uşă pe lângă care treceam. Se lăsa gerul şi simţeam frigul ca o lamă ascuţită sfredelindu-mă până în maduva oaselor.

Apoi deodată, tocmai când mă gândeam că ne-am plictisit, ne-a răsărit în faţă plăcuţa de lemn agăţata deasupra uşii şi, spre uşurarea mea, geamul gros încă era luminat.

— Muncesc până târziu, zise Rich cu satisfacţie. Se pare că ne surâde norocul!

— Asta dacă nu iese şi aici taică-său şi ne-ntreabă „Care Hob?", bombăni Jamie.

Tatăl lui Hob chiar era acolo. Când ne-am uitat înauntru prin geamul gros, gata s-o rupem la fugă, în caz de nevoie, l-am zarit foarte clar. Era un barbat chel, cu ochelari, care-mi amintea puţin de Q, aşa cum stătea cocoţat pe un scaun înalt, cu nasul într-o gramadă de pergamente. Hob nu era de vazut.

Richard a mormăit o înjurătură.

— Aşa deci, zise Gen, oarecum uşurată. Acum e rândul meu.

— Gen, stai puţin, am oprit-o eu.

Adevărul e că nu ardeam de pofta să ne exersam iarăşi talentele actoriceşti. Nu de alta, dar prima încercare nu ne ieşise prea bine.

— Uite o uşă de lemn acolo, în zid. Poate dă într-o curte. N-ar fi bine să nu ne pripim şi să aruncăm întâi o privire în jur? Cine ştie, poate locuiesc deasupra

prăvăliei, de exemplu. Poate Hob e în spate, prin curte. Merită să încercăm.

Am crăpat puţin uşa şi ne-am strecurat înăuntru. Tare bine mai era la adăpost, să nu mai stam în stradă, unde ajunsesem să mă tem că după orice colţ ne pândea vreo siluetă cenuşie. Dar şi mai bine era ca avusesem dreptate. Era într-adevăr o curte, pietruită, cu o frânghie de rufe pe care zăceau uitate nişte haine de postav.

— Le-au lăsat cam mult la uscat, murmură Gen, dezaprobator...

Şi chiar în clipa aceea, la ţanc, se deschise o uşă din spatele clădirii şi apăru Hob, legănând un coş de nuiele în mână.

Era mai înalt decât mi-l aminteam eu, altminteri, neschimbat: slăbuţ şi roşcat, cu nasul cârn şi un aer senin, sigur pe el. Fără să se uite nicio clipă spre poartă, unde încremeniserăm noi, ţinându-ne respiraţia, se îndreptă agale spre frânghia de rufe şi începu să adune hainele, fluierând printre dinţi.

Ne-am uitat unii la alţii şi ne-am înţeles din priviri.

— Pssssst! *Hob!*

Hob ţipă scurt şi scăpă coşul din mână, răsucindu-se în loc cu o faţă brusc mai albă decât cămaşa pe care o luase de pe frânghie. Ne văzu şi holbă ochii, de parcă nu-i venea a crede. Am făcut un pas înainte şi, zâmbind, i-am întins mâna.

Dar spre uluirea mea, am văzut cum îşi încleştează gura şi îşi mijeşte ochii. Clătina întruna din cap şi se dădea cu spatele înapoi, spre uşa pe unde venise, cu

mâinile întinse înainte, ca şi cum voia să se apere de ceva rău.

Deodată, nu mai semăna deloc cu Hob pe care îl ştiam noi. Era cu totul altcineva. Un adult... bănuitor... şi îngrozit.

— Hob? şopti Gen, şovăind. Noi suntem, prietenii lui Kai. Nu ne mai ţii minte?

— Lăsaţi-mă în pace! Nu vă ajunge ce-aţi făcut?

L-am auzit în spate pe Jamie oftând deznădăjduit. Apoi, brusc, am simţit cum descumpănirea mi se preface în furie. Ce-aveau toţi?! De ce ne tratau de parcă aveam vreo boală cumplită? Şi de ce atâta mister, la urma urmelor?

Am mai făcut un pas, încruntat.

— Hob, stai puţin, am zis eu cu o voce reţinută, dar pe un ton care l-a oprit în loc. Fugi, dacă vrei. Dar mai întâi spune-ne unde e Kai şi de ce tatăl lui zice că n-a auzit niciodată de el. Ce se întâmplă, de ce se poartă toată lumea aşa de ciudat?

Hob şovăi o clipă, iar pe chip i se zugrăvi o umbra de îndoială. Dar apoi şi-a înăsprit iarăşi expresia.

— Voi mă întrebaţi? scrâşni el. Tocmai voi? Când e numai vina voastra? Şi acum veniţi la uşa mea, zicând că sunteţi prieteni... când un prieten adevarat ar păstra distanţa! Kai v-a ajutat, a avut încredere în voi! Iar acum...

Deodată faţa i se schimonosi şi scoase un fel de sughiţ, gâtuit.

Kenta se duse imediat lângă el.

— Bietul Hob, zise ea cu o voce blândă, cercetându-l din priviri. Noi chiar îţi suntem prieteni, sincer. N-avem habar ce s-a întâmplat — ce-a putut să se întâmple încât să-ţi schimbe sentimentele faţă de noi —, cum nu ştim nici unde e Kai. Iar dacă nici tu nu ne spui, n-avem cum să-l ajutăm.

Vorbele ei acopereau suspinele lui Hob, care se zgâlţâia de plâns. Şi când ne-am adunat toţi în jurul lui, Kenta l-a luat uşor după umeri, iar Gen i-a oferit batistuţa pe care insistase Bona să o luăm. Rich îl bătea pe braţ, stângaci. Doar eu rămăsesem a cincea roată la căruţă, fără rost.

Deodată, Hob zise repezit, cu o voce joasă:

— Adam, *poarta!*

Am dat fuga şi am închis-o, asigurându-mă întâi că nu era nimeni pe stradă.

După câteva minute, stăteam toţi ghemuiţi pe treapta de piatră, rezemaţi de uşa din spate, iar Hob redevenise cel pe care-l ştiam.

— Să începem cu începutul, luă Rich iniţiativa. Unde e Kai?

Hob îşi şterse nasul cu mâneca, ignorând batista lui Gen.

— Kai..., şopti el, Kai... s-a dus. A fost... luat, la două seri după ce v-am dat pergamentul.

— Unde s-a dus? Cine l-a luat? întrebă Gen, albă ca varul, cu tot întunericul de afară.

— Urmăritorii, Cei-fără-chip, îi răspunse el aşa de încet, că mai mult i-am ghicit vorbele.

— Din cauza... din cauza noastră?

Hob încuviinţă.

— Da. Ochii lor vad absolut tot — asta dacă or fi având ochi — pot adulmeca pe oricine. Eu am avut mare noroc. Dar dacă ne văd acum...

Am simţit un fior pe şira spinării. În sfârşit, înţelegeam: fiindcă stăteam de vorbă cu el, îi puneam viaţa în pericol. Şi fetele şi-au dat seama, căci le-am văzut cercetând curtea cu ochii holbaţi de groază, ca şi cum umbrele cenuşii ar fi putut să se materializeze chiar din pereţi. Jamie scânci înăbuşit.

— Bine atunci, spuse Rich încruntat, spune-ne repede. Unde e acum? Unde l-au dus? Mai e în...

„Viaţă". Cuvântul pluti în aer, nerostit.

— Şi de ce ne-a zis taică-său că n-a auzit niciodată de el? întrebă Jamie, plângăreţ.

— E moarte sigură să rosteşti numele cuiva care a fost luat de Cei-fără-chip. Trebuie să te porţi ca şi cum n-a existat niciodată. Voi mă întrebaţi dacă mai trăieşte Kai. Nu se poate şti. Poate ar fi mai bine dacă ar fi mort. Există lucruri mai cumplite decât moartea... cel puţin acolo unde s-a dus el.

— Adică unde? întrebă Kenta, şi şoapta-i fu uşoară ca un suspin.

— Unde sunt duşi toţi cei care... prezintă *interes*... pentru regele Karazeel. Dincolo de giulgiu... în Shakesh.

Cuvintele lui, firave ca o adiere, m-au făcut să îngheţ pe loc. Shakesh... oare unde mai auzisem de numele ăsta? Şi-n minte mi-a răsunat vocea lui Kai,

grava şi funestă: „Securea gâdelui şi leşurile putrezind pe zidurile Shakeshului îi aşteaptă, fie că-s copii sau oameni în toată firea. Sau poate şi mai rău".

Sau poate şi mai rău...

— Acolo sunt duşi *toţi*? întrebă Gen. Adică... oricine a greşit cu ceva?

— Cei care au greşit... străinii... cei care au rostit numele interzise. Credincioşii, nevinovaţii. Oricine, bărbat sau femeie — de fapt, şi copiii — care i-au atras pe Cei-fără-chip pe urmele lor. Dar sunt nenumărate lucrurile care-i pot stârni... iar eu nu ştiu pe nimeni care să se fi întors vreodată.

Hannah.

— Noi căutăm pe cineva, am zis şovăind, o fetiţă, o prietenă a noastră. Credem că a venit aici. E îmbrăcată mai neobişnuit şi... are faţa palida, cum...

— Cum aveaţi şi voi înainte, completă Hob cu o umbră de zâmbet. Da, aţi mai învăţat câte ceva între timp. Cât despre prietena voastră, probabil că şi pe ea au luat-o. Au dus-o la nord, spre Marshall... şi dincolo de el. Uitaţi-o! Şi să nu-i mai pomeniţi numele niciodată. E pierdută pentru totdeauna.

— Ei bine, o sa ne ducem în Shakesh să-i găsim pe amândoi, se zburli Rich. Şi o să-ţi dovedim că te înşeli, Hob. Toată chestia asta cu nepomenirea numelor şi cu trecerea dincolo de giulgiu e o prostie. Da' cine se crede regele Karazeel ăsta? Păi, la noi acasă, nimeni nu ar îndrăzni să facă aşa ceva! Îl dibuim noi în ascunzătoarea lui, cât ar fi el de rege! Voi n-aţi auzit de demo... demo...

— Democraţie, îi sări în ajutor Jamie.

— Şi cu *Zefir* asta ce mai e? întrebă Richard, dezlanţuit. Cine e şi de ce s-a uitat tatăl lui Kai la noi de parcă s-ar fi înecat cu oase de peşte când am spus numele ăsta? Nu, zau, mă bucur ca nu locuiesc în Arakesh, ca mă scotea din minţi, nu alta!

— Ai pomenit de Zefir la han? îngăimă Hob, nevenindu-i să creadă.

Pufni uluit.

— Rich, eşti — sau ai fost — prietenul lui Kai şi al meu. De-aia o sa-ţi spun aşa: prietene, dacă-ţi pasă de sufletul tău, nici să nu şopteşti numele ăsta, decât dacă eşti absolut sigur că te aud numai oamenii tăi de încredere.

— Dar *de ce*? Cine e, de fapt? E chiar aşa rău...

— Rău? şi ochii lui Hob sclipiră în întuneric. *Rau*? Nu, nici vorbă. Zefir — şopti el cu respect, ba chiar cu veneraţie, şi aşa de încet, că a trebuit să mă aplec sa-l aud şi i-am simţit şi suflarea caldă pe obraz —, Zefir este Prinţul Pierdut, Prinţul Vântului. Legenda spune ca au trecut cincizeci de solare de când buna regină Zaronel l-a născut pe acest prinţ. Sa-l pomeneşti e ca şi cum ai vorbi de răsturnarea regelui Karazeel. Nimeni, zise el şi vocea i se înăbuşi, nimeni nu-l poate răsturna, numai Prinţul Pierdut. Sunt unele zvonuri despre o profeţie, pe care o socotesc adevărată toţi cei ce stăruie în credinţa că binele nu s-a stins pentru totdeauna. Profeţia spune că, dupa chiar cincizeci de solare, Prinţul Zefir va veni înapoi şi îşi va cere dreptul la tron. Într-o bună zi, prinţul războinic se va întoarce din exil pe un cal înaripat... şi-n ziua aceea,

coroana Karazanului va fi pe capul celui îndrituit să fie rege. Înţelegeţi acum, dragii mei prieteni, de ce nu îndrăzneşte nimeni să spună numele lui Zefir acolo unde l-ar putea auzi cine nu trebuie?

O uşă se trânti undeva în casă şi toţi am sărit ca arşi. Hob s-a ridicat în picioare.

— Prieteni, eu va doresc mult noroc şi, mai presus de toate, s-aveţi simţul măsurii şi luare-aminte, şopti el. Simţul măsurii vă învaţă să-i uitaţi pe cei pierduţi, altminteri le veţi împartăşi soarta. Iar luarea-aminte vă va pecetlui gura sau măcar vă va sili să coborâţi glasul. Vă doresc numai bine! Şi, vă rog din suflet, nu mă mai căutaţi niciodată.

— Dar, Hob, noi nici măcar nu ştim încotro e Shakeshul. Ai cumva o harta sau..., îl ruga Gen, cu jumătate de gură.

O singură privire spre chipul lui mi-a fost de ajuns sa înţeleg că nu ne va mai spune nimic. Cine ar fi putut să-l condamne?

I-am întins mâna.

— Îţi mulţumim, Hob. Ne-ai ajutat mai mult decât meritam.

Ne-am privit în ochi, câteva clipe lungi, zâmbind. Apoi mi-a strâns încheietura mâinii scurt, s-a întors, a intrat în casă şi uşa s-a închis în urma lui.

Deodată curtea paru pustie. Din întuneric, se auzi glasul lui Jamie, uşor tremurat:

— Totuşi n-o să mergem în Shakesh, nu?

— Ba bine că nu, răspunse Rich.

Un furt din greșeală

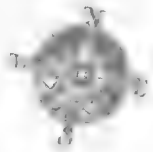

— Terciul ăsta, făcut cică din cinci tipuri de cereale, arată ca un mortar pentru cărămizi, zise Rich, uitându-se pieziş la conţinutul castronului de mâncare. Sunteţi siguri că am pus ce trebuie?

Hotărârserăm să poposim în pădure, la nord de Arakesh, să îmbucăm la repezeală nişte mâncare instant şi să ne culcăm, iar în zori să pornim spre Shakesh.

— Aş dormi mai liniştită, dacă aş şti măcar încotro trebuie să o apucăm, zise Gen încruntată, în timp ce amesteca într-o oală Gustarea Minestrone La Minut, care fierbea pe foc. Stai, ce ne-a spus Hob? „La nord, spre Marshall... şi dincolo de el". Indicaţia asta nu ne e de prea mare ajutor.

— Ştiu şi eu? am zis, luându-i lingura din mână, să gust puţin. N-aş crede că sunt mai multe drumuri

spre nord şi, când s-o lumina, ar trebui să fie lesne de găsit.

— Totuşi mi-ar fi placut să avem o harta, stărui ea.

Jamie se duse să cotrobăie prin rucsacul lui. Apoi se întoarse la foc, cu o figură ciudată, misterioasă, ţinând mâinile la spate.

— Uite ce-i, băieţi, nu ard de nerăbdare să merg în Shakesh, dar un lucru e sigur: când ne ducem undeva, eu prefer să ştiu drumul. Cum zicea şi Gen, adaugă el, uitându-se timid, cu coada ochiului, la ea. Vă mai aduceţi aminte ce ne-a spus Q, că trebuie să fim mereu atenţi la lucrurile din jur, poate descoperim ceva ce ne-ar putea fi util, nu? Ei bine, sunt singurul care l-am ascultat! Gen, voiai o hartă? Şi acum... tam-ta-nam!

Şi, cu un gest teatral, aduse mâna în faţă. Ne-am holbat la el, buimăciţi. Flutura un rulou de pergament, legat frumos cu o cureluşa de piele.

— De unde ai asta? întrebă Rich, răguşit.

— De la Drojdia Berarului, zise Jamie, încrezut. Când voi stăteaţi la taclale cu tatăl lui Kai, eu m-am uitat niţel prin jur. Şi bine-am făcut. Pe masa de la recepţie erau doua butoiaşe, asta nu ca le-ar mai fi observat careva dintre voi. Însă eu le-am văzut. Astea-s harţi, mi-am zis, şi am luat una. Dar vreţi să mai ştiţi ceva? Nu e o hartă obişnuită. Ia pune puţin mâna pe ea, Adam! şi-mi întinse pergamentul.

L-am luat fără să mă gândesc şi am simţit o furnicătură uşoară în buricele degetelor, ca şi cum pergamentul vibra sau respira încetişor. *Era magic!*

— Da, e o harta magica, se împauna Jamie. O hartă magică, prin bunăvoinţa lui Jamie Fitzpatrick, singurul care-şi ţine ochii deschişi şi mintea trează!

Rich râmjea cu gura pâna la urechi. Gen îl privea admirativ pe Jamie. Numai Kenta rămasese serioasă şi ne privea grav.

— Jamie, îi zise blând, harţile nu erau gratuite. Trebuia să plăteşti pentru ele.

Jamie rămase cu gura căscată.

— Bine, dar... nu... nu erau...

— Ba erau. Chiar sub eticheta mare era şi una mai mică, pe care scria „Nouă: 5 galbeni. Veche: 10 galbeni."

Jamie se înroşise ca o nectarină coapta.

— Nu se poate, mormai el. Kenta, probabil că n-ai vazut bine. Cum să fie o hartă nouă mai ieftină decât una veche? E o prostie! Şi, oricum, chiar daca...

— Chiar dacă era aşa, nu e vina lui Jamie, l-am întrerupt eu. Ştim cu toţii că Jamie nu ar fura ceva cu intenţie. Bun, a luat o hartă şi n-a plătit-o, dar n-a fost decât un furt din greşeala.

— Mai degrabă unul dinadins, mârâi Richard. Dar, mai ştiţi ce ne-a spus Kai, despre legăturile dintre lucruri şi despre faptul că nimic nu e întâmplător? Poate că *dinadins* Jamie nu trebuia să observe preţul harţilor. Poate că *dinadins* el trebuia să ia pur şi simplu o hartă. Oricum, faptul e consumat. Hai să vedem harta!

Jamie deznodă cu grija şiretul de piele şi desfaşură pergamentul. Kenta şi Gen îl încadrară, iar eu şi Rich ne uitam din spate, peste umarul lui. Toţi cinci priviram harta în tăcere.

— Ei, dragă Jamie, se pare că ai şterpelit-o degeaba, fiindcă o să ne ajute mai mult de-o grămadă.

Eu n-am spus nimic. Amărăciunea dezamăgirii era prea mare. Harta se prezenta, în mare parte, aşa cum mă aşteptam — de modă veche, desenată de mână, cu cerneală neagră pe pergamentul gălbui. Oraşe, râuri, mare... o hartă obişnuită. Dar partea care ne trebuia nouă, cea de la nord de Arakesh, unde ne spusese Kai că ar fi Marshallul şi Shakeshul, era complet acoperită de o pată mare de cerneală. Pata începea chiar de prin preajma locului unde ne aflam noi acum, dincolo de zidurile de nord ale cetăţii, şi se întindea până la marginea de sus a hărţii, iar spre vest, până la punctul de intrare în Karazan.

M-am uitat la Jamie, temându-mă de reacţia lui. Într-adevăr, se vedea că abia se abţine să nu izbucnească în plâns. Ştiam cum se simţea. Gen îi puse o mână pe după umeri şi-l îmbrăţişă.

— Ei, lasă, Jamie, nu-i vina ta că-i nefolositoare.

Jamie se făcu stacojiu. Richard pufni în râs.

— Trebuie să recunoşti că are şi-o parte nostimă, zise el hohotind. Tipic pentru Jamie. Încearcă şi el o data să fie erou... şparleşte o hartă fără să vrea să fure... şi-o alege fix pe aia care-i mânjită cu cerneală pe bucata care ne trebuia! E bună de aruncat, nouă nu ne e de niciun folos şi nici altora nu le-ar fi prea utilă. Măcar ştim că nu stăm mai rău decât înainte. Poftim, Jamie, îndeas-o în rucsacul tău şi capul sus! Avem rezervă, în caz că ni se termină hârtia igienică! Haide, acum, cine vrea Dumicat de Cinci Boabe şi un castronel de supă caldă?

Foșnete în întuneric

În ciuda strădaniilor lui Richard de-a ne face să privim partea bună a lucrurilor, toţi eram abătuţi dupa dezamăgirea cu harta. Ai fi zis ca o parte din cerneala neagră de pe hartă se vărsase şi în pădurea care ne înconjura tabăra. Flăcările jucăuşe care ni se paruseră atât de liniştitoare, mai devreme, pareau acum sa dea naştere unor umbre parcă mai adânci şi mai înfricoşatoare. Nici nu ne-am dat seama când ne-am strâns cu toţii mai aproape de foc.

— Te rog, mie dă-mi doar puţin, zise Kenta catre Gen, când supa era gata. Nu prea mi-e foame.

— Înseamna că-mi rămâne mie mai mult... nouă, vreau să zic, spuse Rich vesel.

Aburul aromat îmi gâdila nările, aşa că eu n-am stat pe gânduri şi am început să mănânc. În timp ce mâncam, s-a lăsat liniştea — cel puţin, atâta linişte cât poate fi într-o padure care foşneşte. Kenta, deşi abia se atinsese de mâncare, puse castronelul jos.

— Credeţi cumva, zise ea, şovăitoare, credeţi ca pe-aici, prin pădure, sunt alte... *fiinţe*?

— Normal, îi răspunse Rich, cu gura plină. Sunt o grămadă de vietăţi mici, ca şi acasă. Păi, gândeşte-te la toate animalele pe care le întâlneşti într-o pădure: bufniţe, lilieci, şobolani, şoareci şi nevăstuici, iar probabil că aici, în Karazan, sunt şi şer... — se opri şi-i aruncă repede o privire lui Gen — chestii de genul ăsta. Dar n-ai de ce să-ţi faci griji.

Însa Kenta se referise la altceva şi toţi o ştiam.

— Dar de ce întrebi? se auzi vocea tremurata a lui Jamie.

— Aşa, spuse Kenta, pe un ton ce se voia degajat. Pur şi simplu pentru ca... toţ aud nişte foşnete ciudate, ca şi cum... ceva încearcă sa se apropie de tabăra noastră, vrând să treacă neobservat. O tâmpenie, adaugă ea, cu un râs cam forţat, e închipuirea mea, ştiu. Doar că nu-s obişnuită sa stau noaptea în pădure.

— Ai dreptate, chiar este o tâmpenie, spuse Rich hotărât. Dă-mi mie farfuria ta, că nu-mi place să văd risipă de mâncare bună.

Deşi n-am zis nimic, şi eu auzisem, chiar în spate, dincolo de cercul luminii focului — un freamat ca şi cum s-ar fi furişat cineva, deşi nu era un foşnet

propriu-zis. Părea zgomotul cuiva care-şi croia drum prin tufişuri, fără grabă şi tainic. Dar nu un zgomot de animal micuţ, vreun şoarece, sau vreo nevăstuică, sau vreun şar... nu, ci de ceva mai mare. Cam cât un om... sau, mă rog, ceva ce fusese cândva om.

Îmi dădeam seama că fetelor le era groaza de momentul în care va trebui să lasăm focul să se stingă, să ne desfacem sacii de dormit şi să încercăm să aţipim. Dar terminaserăm de mâncat, facuseram şi curat, conversaţia lâncezea... şi parca prea devreme Richard s-a întins teatral şi ne-a zis:

— Baieţi, cred că ar fi bine să ne vârâm în saci. Mâine e o zi importantă şi aşa mai departe.

— Stau eu primul de pază, m-am oferit eu, repede.

Dupa socoteala mea, dacă ne pândea ceva, n-avea să aştepte prea mult să facă prima mişcare. Iar eu mă gândeam că atacul era cea mai buna aparare... şi aveam un plan.

— Rich, am zis, într-o doară, hai să dam mai întâi o raita după lemne. Ca doar n-o sa umble în toiul nopţii fiecare, de unul singur, după vreascuri.

Ne-am îndepărtat împreună de cercul de lumină din jurul focului, ca sa cautăm crengi căzute şi vreascuri. Dar am luat-o în partea opusă direcţiei de unde auzisem eu foşnetele. Printre trunchiurile copacilor, tabăra noastră se vedea ca o scenă de teatru. Focul ardea, răspândind lumină roşiatica şi caldură. Lângă

el erau buştenii pe care statuserăm cât mâncaserăm. Mai la marginea „scenei" se vedeau rucsacurile noastre ca nişte moviliţe negre, şi pe lângă ele, Jamie, Gen şi Kenta, ghemuiţi cât mai aproape de foc.

Am atins uşor braţul lui Richard.

— Rich...

S-a întors imediat spre mine.

— Kenta avea dreptate. Chiar *este* ceva acolo, la câţiva paşi de tabăra noastră, pe partea cealaltă. L-am auzit şi eu, ba cred că l-am şi văzut. Ceva deschis la culoare, oarecum cenuşiu, cam de mărimea unui om, cocoşat.

— Ştiu, zise Richard, întunecat la faţă. N-am vrut sa le sperii pe fete... şi nu voiam să afle nici... *creatura* aia, ce-o fi ea, ca am vazut-o. Planul meu era să ramân treaz şi să vin sa vorbesc cu tine, după ce adorm ceilalţi.

Am înghiţit în sec şi speram să par la fel de calm şi hotărât ca şi el.

— Trebuie să facem noi prima mişcare. Sa-l luam... sau s-o luăm prin surprindere, am şoptit. Măcar aşa...

— Aşa am avea o şansă. Bine gândit. Şi cum zici să facem? întreba el, cu ochii sclipind. Să ne despărţim şi să-l prindem ca-ntr-un cleşte, eu dintr-o parte, tu din cealalta? Apoi... *pang!*

— Îhî, am încuviinţat, încercând să arăt un entuziasm pe masura acelui „pang".

Am început să ma strecor uşor printre tufe. Ziua nu ne fusese greu să mergem prin pădure, vedeam

obstacolele şi le ocoleam din reflex, fără să ne gândim. Dar noaptea era altceva, cu totul altceva. Chiar şi după ce mă obişnuisem cu întunericul tot nu reuşeam sa vad mare lucru. De câteva ori m-am lovit cu capul de crengile mai joase şi a fost cât pe ce să cad, împiedicându-mă de rădăcinile care ieşeau din pământ. Noroc că ne aleseserăm bine locul de tabară, la adapost, iar pământul din jur era acoperit cu frunze moarte, moi şi umede, încât paşii mei nu scoteau niciun zgomot.

M-am furişat prin întuneric, ocolind cu mare băgare de seama tabăra noastră, dar păstrând distanţa faţă de ea. Mă usturau ochii de cât ma forţam să desluşesc ceva şi, cu sufletul la gură, mă străduiam să aud şi cel mai mic zgomot. Simţeam broboanele de sudoare pe frunte îngheţând în aerul rece al nopţii. Respiraţia îmi împrăştia vapori calzi în faţa, ca un fuior de fum palid în beznă. Înaintam încet.

Făcusem jumătate de ocol. Îl vedeam cu ochii minţii pe Richard, croindu-şi drumul prin întuneric, şi apropiindu-ne astfel tiptil de prada noastra. Încercam să nu ma gândesc ce putea fi... sau ce urma sa facem după ce am fi capturat-o. Îmi părea rău că n-am la mine briceagul şi o bucata de sfoară zdravana. M-am poticnit şi era cât pe ce sa mă întind pe jos cât eram de lung, dar palmele mi-au ţâşnit înainte şi am aterizat în patru labe, julindu-mi puţin genunchii de creanga de care ma împiedicasem. M-am prins instinctiv cu mâinile de ea. *O creangă cam cât o bâtă de baseball, solida şi grea...* M-am ridicat şi

m-am furişat mai departe, cu arma proaspăt găsita gata de atac.

Şi atunci, peste liniştea pădurii s-a dezlănţuit deodata iadul. De undeva, dinaintea mea, am auzit un fojgait şi o respiraţie şuierătoare. În acelaşi timp, de lângă focul de tabără, se auzi glasul pierit şi speriat al lui Gen:

— Adam... Richard? Unde...

În clipa aceea, la câţiva paşi în faţa mea izbucni un urlet de fiară. *Rich*. Ceva uriaş şi greoi se năpusti prin desiş. Padurea parca a crăpat în bucăţi la răgetul acela înfricoşător.

Musafirul nepoftit

— *Adam! Unde eşti?* ţipă una dintre fete, cuprinsă de panică.

— Mrrrrr!

— Sssssssss…

Disperat, m-am avântat printre copaci catre locul de unde se auzea zgomotul de încăierare, îngrozit la gândul că Richard era în mare pericol. „Richard! Ţine-te bine! Vin, vin acum!" Plamânii mă dureau ca o rana deschisă; adrenalina îmi sfârâia prin vene ca un acid. Alergam zbătându-ma printre tufe, smulgându-mă din crengile în care mă agaţam şi rupându-mi hainele, cu faţa biciuită nemilos de rămurele. Şi-am ajuns, în sfârşit, şi i-am zarit prin întuneric cum se rostogoleau şi se tăvăleau pe jos, încleştaţi unul de

altul într-un ghem zvârcolitor. M-am învârtit în jurul lor cu bâta pregătită să lovesc vârtos.

Deodată, din grămada diformă, s-a ridicat unul şi l-a ţintuit pe celălalt la pământ; în lumina fantomatică a flacărilor, nu-i vedeam decât faţa plină de sânge.

— Nu te mai zbate că te strâng de gât până mori! *Serios!*

Deşi chipul îi era de nerecunoscut, glasul răguşit, horcăitor, sălbatic de durere, dar şi de triumf, era al lui Richard.

Celalalt ramase nemişcat, cu faţa la pământ. M-am apropiat încet de ei, cu bâta ridicată.

— Iar eu o să-ţi zdrobesc ţeasta! am mârâit, sperând că o sa par la fel de fioros ca şi Richard.

Încet, înţepenit, Rich se ridică în picioare şi se şterse la gură cu mâna, uitându-se buimăcit la sângele întunecat.

— Rich, eşti...

— *Dubai la das*, răspunse el scurt. *D-ab dibic.*

„Numai la nas. N-am nimic."

I-a mai tras cu sete o lovitură de picior celui întins la pământ:

— Hai, ridică-te, creatură sau ce-oi fi tu! Da', la prima mişcare greşită, carne tocată ajungi! Vino la lumină, să te vedem mai bine!

Au luat-o către focul de tabără, iar eu, după ei. În spatele focului, ceilalţi trei se strânseseră unii într-alţii, cu ochii holbaţi de spaimă. Eu păşeam chiar în urma lui Richard, gata să pălesc duşmanul în orice clipă. Însă deodată mi-a pierit toată vlaga şi bâta mi-a

căzut din mână. De undeva parcă din depărtare, am auzit vocea lui Rich, schimbându-se din mânioasă în uluită, când întrebă:

— Tu cine mai eşti?

Nu-mi trebuia s-aud şi răspunsul. Îl ştiam deja.

Era Weevil.

Mânjit de sânge şi noroi, l-am văzut clar la lumina focului, tremurând tot, în pijamalele sale vărgate.

— Cine eşti?! repeta Richard.

— Da, şi cum ai ajuns aici? întrebă Jamie. Pentru ca eşti din…

Din lumea noastră.

Weevil zâmbi şi sâsâi:

— Sthie Adam cine shunt. Sthau la Highgate, ca shi el. Shunt prietenul lui.

— Păi, atunci vino mai aproape de foc, zise Kenta, cu zâmbetul ei timid. Probabil ca ai îngheţat. Uite în ce hal îţi sunt papucii, numai zdrenţe. Poftim, continua ea, scotocind prin rucsac, poţi să-ţi dau…

— Stai puţin, Kenta, scrâşni Richard încruntat. O fi zicând el că e prietenul lui Adam… dar Adam nu pare prea încântat sa-l vada. Şi-n primul rând, cum a aterizat aici? E clar că nu cu „prietenul" lui, Adam. Şi de ce dă târcoale taberei noastre şi-mi trage mie pumni în nas, când eu…

— Când tu sari la mine, încheie Weevil. Asta pe întuneric, când eu eram singur.

— Adam, mă întreba Rich, e adevărat că puştiul asta… cum ziceai că te cheamă?

— Weevil.

— *Weevil*? Ce nume mai e şi ăsta?

— E numele meu. Nu ştii ce înseamna *weevil*? E o insectă care...

Brusc, sentimentul de sfârşeală mi s-a topit şi-am zbierat furios:

— Nu-l ascultaţi! Nu-i prietenul meu! S-a strecurat aici cumva... a zis că poate intra oriunde şi uite că are dreptate! Voia să vină la Quested Court, dar n-am vrut sa-l las! El... fură orice! Mi-a furat fluieraşul, mi-a furat proiectul, mi-a furat ascunzatoarea secretă, şi acum iată-l şi aici!

Vorbele mele erau aspre şi nemiloase, iar lacrimile fierbinţi mi se scurgeau pe obraji. Probabil le vedeau toţi, le vedea şi Weevil, dar nu-mi pasa.

— Adam, ştiu că eşti surprins să mă vezi. Dar manierele tale lasa de dorit. Nu crezi că ar trebui sa mă prezinţi prietenilor tai?

— *Nu!* Pleacă de aici! Du-te înapoi de unde-ai venit! Mi-ai furat destule, n-o să te las sa-mi furi şi prietenii!

Ceilalţi se uitau dezarmaţi când la mine, când la Weevil.

— Nu pot să mă întorc, spuse Weevil. Nu ştiu cum, continua el şi vocea îi tremură uşor, ca şi cum era pe punctul de a izbucni în plâns. Mi-e frig... şi mi-e foame.

— Oh, Doamne, Dumnezeule! interveni Gen, la capătul rabdării. Şi-acum ce ne facem? Parca n-aveam şi-aşa destule probleme! Adam, nu poţi lasa

deoparte răfuiala voastră, până terminam ce avem de făcut? Iar tu, cu numele tău ciudat cu tot, ar fi mai bine să treci lângă foc, înainte să faci hipotermie sau mai ştiu eu ce. Cred că ne datorezi nişte explicaţii, în special lui Adam!

— Poate să dea explicaţii şi de unde stă acum, am mârâit eu.

Mă simţeam de parcă tot ce însemnase Adam cel nou năpârlea ca un şarpe. Iar Adam cel vechi ieşea la iveală, înca furios, suferind şi neiertător.

— Dacă vine el lângă foc, plec eu. O să mă duc în alta parte sa dorm. Nu vreau să stau împreună cu el, *nu vreau!* N-o să-l las să se strecoare în grupul nostru... voi nu-l cunoaşteţi! Habar n-aveţi ce fel de individ e!

— Adam, spuse Kenta, cu o voce blânda. Nu-mi vine să cred... Parca nu eşti tu. Doar nu-i un ins chiar aşa de rău, nu? Şi-aşa ne este frica să stăm noaptea, într-un loc ca ăsta. Măcar ne avem unul pe celalalt. Închipuie-ţi...

— Problema e ca pe aici e periculos, zise Richard, tărăganat. Că ne place sau nu, Weevil e aici. Iar aici... aici e Karazan. Nu ştim ce fel de creaturi mişună prin padure... Adam, trebuie să-i oferim măcar protecţia focului nostru de tabără. Altfel cine ştie ce i se mai întâmplă şi va fi din vina noastră. Deşi tot nu înţeleg cum a ajuns aici. Ai mers cumva la Quested Court şi l-ai convins pe Q sa te lase să vii după noi?

— Dacă-mi daţi voie să stau şi eu lângă foc, o să vă spun. Adam ştie deja o parte din poveste. Nu-i aşa,

Adam? E o chestie de calculatoare. Poţi să scotoceşti prin ele şi să afli tot felul de lucruri, asta dacă ştii cum să cauţi. Exact asta am făcut. Nu la Quested Court, ci la Highgate... pe calculatorul lui Adam.

Am rămas cu gura căscata.

— Nu te cred, i-am zis sec. Pe calculatorul ăla nu există un generator de realitate virtuală. Nici măcar jocuri n-are, fiindcă Directoarea le-a vândut pe toate. Nu puteai să ajungi în Karazan de acolo.

— Adam, mai gândeşte-te. Dar nu la ce *nu* există, ci la cele care există. Adresele de e-mail ale lui Quentin Quested, o conexiune directă cu sistemul lui informatic personal de la Quested Court. Ai aflat până la urmă ce e un hacker? Ţi-am zis că pot intra oriunde, Adam... şi nu te-am minţit.

— Bine, dar... parola mea secretă...

Weevil chicoti.

— Parola? Nici cinci minute nu mi-a luat s-o aflu. Bleg mai eşti. Te-ai chinuit atâta s-o ţii secretă, ca dup-aia sa-ţi trădezi doua secrete dintr-o lovitură! Cu parola ta am reuşit să am acces la calculatorul lui Quentin Quested şi pe deasupra am aflat şi combinaţia de taste care m-a adus aici, în Karazan.

Îşi plimba ochii peste noi, cu un rânjet triumfător.

— Asta m-a scutit de o grămadă de bătăi de cap. Adam, trebuie să-ţi mulţumesc. „Alt Control Q". Grozavă parolă, n-am cuvinte!

Încă nu-mi venea să cred că-i adevărat.

— Dar de unde naiba ştiai c-am fost în Karazan?

Tot rânjind, mi-a răspuns:

— Păi, la început voiam doar să vin la Quested Court şi să-l cunosc personal pe Quentin Quested. Dar apoi, când ţi-am citit e-mailul pe care i l-ai trimis lui Richard...

— Ce-ai făcut?! mârâi Richard.

— ...am căzut pe gânduri. „Ce grozav ar fi să mergem iar în Karazan", ai scris tu. M-am întrebat dacă era vorba doar de un joc imaginar sau ar fi putut avea vreo legătură cu „inovaţia ultrasecretă" a lui Quentin Quested în domeniul tehnologiei jocurilor pe calculator. Între timp, încheie el satisfăcut, am aflat răspunsul.

Nu ştiam dacă trebuia să fiu mai furios pe Weevil sau pe mine însumi. Cum de fusesem atât de prost? Deşi, pe de altă parte, cum să-mi fi trecut prin minte că el o sa faca aşa ceva? Brusc, m-am simţit epuizat, ca şi cum mi-ar fi secat toate puterile şi rămasesem doar un pumn de ţărână. Avusesem o zi prea lungă, nesfârşita, şi nu mai voiam decât să se termine odată. Kenta făcu un pas înainte, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Weevil, ai făcut ceva foarte urât, i-a zis ea, pe un ton sever. E ca şi cum ai citi din jurnalul intim al cuiva, ba chiar mai rău de-atât. Nu te-a invitat nimeni aici şi nu trebuia să vii. Ai merita să fii lăsat să îngheţi. Dar în momentul ăsta, avem toţi nevoie de somn. Uite, ţine ăsta, zise ea, aruncându-i sacul ei de dormit, dar o să te duci în partea cealaltă, dincolo de focul de tabără, şi-o să dormi singur. Gen, eu o să dorm cu tine, ca avem loc şi o să ne fie şi mai cald. Poate că, dimineaţa, o să vedem lucrurile mai clar.

Jamie se uită la mine, compătimitor.

— Da, iar mâine-dimineaţă, când se luminează, o să purtăm o „discuţie privată", adaugă el, umflându-se în pene, doar noi cinci, să hotărâm ce e de făcut. Acum gata, mi-e somn şi propun să nu-l lăsam pe Weevil ăsta să stea de pază la foc. Cel puţin până nu ne-om lămuri dacă putem avea încredere în el. Ceea ce — adăugă el, privindu-l cu înţeles pe Weevil — se prea poate să nu se întâmple *niciodată!*

Dar singurul lucru care arăta mai „clar", dimineaţa, era chipul lui Jamie, care din portocaliu-aprins ajunsese mai aproape de culoarea naturală. În afara de asta, totul rămăsese neschimbat. Cel puţin, din punctul meu de vedere. Prezenţa lui Weevil arunca o umbră peste întreaga pădure, ba chiar peste întreg Karazanul. O umbră pe care nici soarele dimineţii, nici trilurile păsărilor în zori n-o puteau destrăma.

Omleta congelată şi deshidratată avea gust de carton soios şi-mi aducea aminte de Highgate. Mă durea capul de nesomn şi parcă aveam nisip sub pleoape.

Noi cinci ne-am strâns în jurul focului, la discuţia secretă propusă de Jamie, în timp ce mai ciuguleam din omletă şi mai sorbeam din canile cu ciocolată caldă. Weevil stătea la câţiva metri distanţă, în sacul de dormit al Kentei, rezemat de un copac, cu ochii la noi şi urechile ciulite, să prindă cât mai mult din ce spuneam.

— Oricum am face, tot ieşim în pierdere, bombăni Richard. N-avem de ales între două variante. Weevil ăsta — tâmpit nume! — nu avea ce să caute aici Dar uite ca e aici şi nu se poate întoarce decât... cu ajutorul minicomputerului, continuă el, coborând vocea încât mai mult i-am ghicit cuvintele.

— Dar şi noi avem nevoie de *el*, şuieră Jamie, alarmat. Dacă-l şterpeleşte şi pe ăsta, am încurcat-o! Eu zic să nici nu-i pomenim de el.

— Probabil că deja ştie, am spus eu, mohorât. Că în rest nimic nu i-a scăpat. Şi-n orice caz, el *nu vrea* să se întoarcă. Vrea să fie aici, cu noi. Iar dacă nu vrea el, n-o să se întoarcă.

— Şi atunci ce facem? întrebă Gen. Îl ignoram, doar-doar s-o da batut şi pleaca? Sau ne prefacem ca-i suntem prieteni, dar nu-l scăpăm din ochi?

— Tare nu-mi place să ţinem pe cineva la distanţă, mormăi Jamie, evitându-mi privirea. Mi s-a întâmplat de atâtea ori şi ştiu cum e. Mama zice că e un fel de hărţuire. Sunt oameni care, deşi vor cu adevărat sa-ţi fie prieteni, nu ştiu cum, pentru că n-au mai facut-o niciodata.

Am pufnit dezaprobator, dar m-am abţinut să comentez. Jamie s-a înroşit.

— Şi cu mâncarea cum rămâne? Sau cu apa? Nu putem să-l lasam să bea din râurile de aici, e riscant. Pare o cruzime din partea noastra sa stam aici şi să mâncăm, când el n-are nimic. Eu mă simt foarte aiurea. Oricum nu mi-e foame, aş putea să-i dau eu...

— Kenta, pentru Dumnezeu, eşti în stare să-i dai şi haina de pe tine, răbufni Gen. Adam, tu ai tăcut tot timpul. Ce crezi că ar trebui să facem?

Am oftat.

— Nu ştiu, am zis, abatut. Chiar nu ştiu. Dac-aş putea, m-aş întoarce la Quested Court, l-aş lăsa acolo şi aş lua-o de la capăt. Dar fiecare clipă pierdută înseamnă mult pentru Kai, în Shakesh... şi pentru Hannah.

— Chiar trebuie să luăm o hotărâre acum? întreba Richard, cu grijă. N-am putea să pornim odată, să găsim măcar drumul spre nord? Treaba lui ce face! Dacă vrea să se ia după noi, bine, dacă nu, nu. Kenta, dacă ţi-e mila de el că flămânzeşte, poţi să-i dai pâinea care ne-a ramas de ieri — măcar să-i pară rau c-a venit, dacă nu altceva. Ne învârtim în jurul cozii. Am putea foarte bine să discutăm în mers — dacă nu putem judeca drept, barem să găsim calea cea dreaptă.

Am gasit surprinzător de uşor calea cea dreaptă de care vorbise Richard.

Drumul spre nord s-a dovedit a fi mare şi bătătorit, şerpuind până la un pod părăginit, dupa care intra iarăşi într-o pădure. Am pătruns cu inima grea în întunericul dintre copaci, regretând cerul albastru şi soarele din urma noastră.

— Păcat de harta aia! murmura Kenta. Mi-ar fi plăcut să ştim mai clar încotro mergem... sau măcar cât e până acolo. Adică o fi o zi de mers? Două? Că pădurea asta pare să nu aibă sfârşit.

— Probabil c-aşa e, mormăi Jamie. Deja mă dor picioarele.

Deşi nimeni n-a pomenit despre el, toţi ne gândeam la Weevil. Se ţinea după noi ca umbra, cu sacul de dormit al Kentei pe umeri, ca să-i mai ţină de cald, şlempăind cu papucii lui ferfeniţiţi. O văzurăm cu toţii pe Kenta cum rămâne în urmă şi îi strecoară în palmă ultimele resturi de pâine; la cum o ştiam, probabil că i-o fi zis şi o vorbă bună. Cel puţin n-o să moară de foame, deşi nu i-ar strica o lecţie, mi-am zis eu, cu amărăciune.

Furia şi ciuda, la care se adăuga gustul fad al omletei, mă făceau să mă simt rău, ruşinat şi nefericit. Cu rucsacul greu în spate şi-n piept cu inima grea, abia mă târâm, posomorât.

Râul Ravven

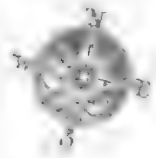

Însa pădurea avea un sfârşit. Până spre amiază, copacii au început să se rărească, lăsând locul pajiştilor cu iarbă deasă. În afară de drumul bătut care se întindea înaintea noastră, nu era niciun semn de viaţă, doar păsările care se roteau pe cerul senin şi vântul ce şoptea prin iarbă.

În stânga noastră se înălţau crestele unui lanţ muntos, iar vârfurile cele mai înalte se pierdeau în norii albi. Probabil că şi stâncile de la punctul nostru de intrare în Karazan făceau parte din acelaşi lanţ; se întindeau în urma noastră, spre sud, iar în faţă, la nord, se pierdeau în ceaţa cenuşie din zare.

— Hei, uite un loc numai bun pentru un picnic! ciripi Jamie, plin de speranţa.

— E mult prea devreme să facem un popas, protestă Richard. Gândeşte-te numai cât de lung o să îi se pară timpul până după-amiază, iar până la masa de seara mai e o veşnicie!

— Rich are dreptate, am zis şi eu, cu jumatate de gura.

Aşa că ne-am potrivit mai bine rucsacurile în spinare şi am continuat să înaintăm greoi, pas cu pas, până când soarele s-a ridicat chiar deasupra noastră.

— De data asta, chiar că-i locul perfect pentru un picnic, zise Rich zâmbind.

Aşa era. Ajunseserăm pe malul unui râu lat şi molcom.

— Cred c-aş putea să înot în el, spuse Rich uitându-se la apă cu mâinile în şold. Nu pare să fie cine ştie ce curenţi, iar eu sunt campionul şcolii la stilul liber.

— Ba mai bine te-ai abţine, şopti Gen. Mie nu-mi place cum arată apa asta. E prea închisă la culoare, aproape neagră. Asta înseamnă că-i adâncă... şi cine ştie ce zace dedesubt...

Gen avea dreptate. Ceva mai la vale, se vedea o plută de lemn, trasă pe mal, destul de departe de apă, ascunsă în parte de crengile unei salcii. Aproape de plută era şi o frânghie groasă, întinsă între cele două maluri, pe deasupra râului.

— Grozav! exclama Rich. Avem un loc la umbră pentru picnic, apa să ne umplem bidoanele şi un sistem de transport de-a gata! Asta numesc eu aventura „civilizată"!

Şi-a scos imediat bidonul din rucsac şi s-a îndreptat vesel spre malul apei.

— Richard, nu!

Groaza din vocea Kentei îl opri imediat.

— Ce-i?

— Mi-am adus aminte de unde ştiu locul ăsta, din *Explorarea Citadelei Întunecate*, zise Kenta. E cam bizar să-l văd iară, am senzaţia că visez. Când eram în căutarea citadelei, am stat mult timp aici; sunt aproape sigura ca eram pe malul celălalt şi mă chinuiam să traversez râul. Dar n-am reuşit decât după ce am mers mult spre est, unde se varsă în mare.

— Cum adică?! facu Rich, nedumerit. Dar...

— Se numeşte Râul Ravven, mai spuse Kenta încet, cu o seriozitate care m-a facut sa-mi dau seama ca toata povestea avea un sens adânc, cel puţin pentru ea, dacă nu şi pentru noi.

Vazându-le feţele, am priceput ca erau la fel de nedumeriţi ca şi mine. Şi eu, ca şi Rich, credeam că problema era foarte simplă: ne urcam pe pluta, treceam dincolo, ţinându-ne de frânghie, şi gata.

— Kenta, dar „ravven" nu se pronunţă cu *a* scurt, piui Jamie, ci cu *a* lung. Aşa se spune în engleză la corb. *Ravven*, cum îl pronunţi tu, nu există.

— Ba exista, zise Weevil, ajungând în sfârşit lângă noi.

Weevil ramasese atât de mult în urma, că începusem sa sper că îl pierduserăm. N-avusesem baftă.

— „Raven" înseamna corb. Este o pasare cu penele negre ca tăciunele, care croncăne şi sfâşie alte

animale pentru hrana. Se spune ca prevesteşte nenorociri. Dar dacă pronunţi cuvântul ca ea, înseamnă altceva. Înseamnă sa te repezi asupra prăzii cu voracitate.

Am ramas toţi cu ochii la el şi cu gurile căscate. Până şi Jamie părea impresionat.

— Şi ce înseamnă vor... aia... vor...

L-am întrerupt, întrebându-l pe Weevil, cu o privire piezişă:

— Care-i treaba, ai înghiţit vreun dicţionar? Te-a întrebat cineva ceva?

Weevil ridică din umeri, cu ochii în pamânt.

— N-am nicio vină că mi-am adus aminte de ceva ce-am citit mai demult, mormăi el.

— Se numeşte „memorie fotografica", ne informă Jamie, cu o undă de invidie. Şi eu am aşa ceva. Eu...

— Stai puţin, Jamie, interveni Gen. Las' că ne povesteşti tu cum e cu memoria fotografică, diseara, la focul de tabară. Acum aş vrea să o aud pe Kenta. Ce-i cu râul asta Raven-Ravven şi ce se întâmplă dacă încerci să-l traversezi?

Kenta ronţăia un măr şi ne ascultase pe toţi fără să zică nimic. A mai muşcat o dată, a mestecat şi a înghiţit, în timp ce noi o urmăream nerăbdatori. Când răspunse, îi vorbi direct lui Gen, dar cu o deznadejde stranie, care mi-era de neînţeles.

— Îţi arăt imediat.

Şi-a luat avânt şi a aruncat în apa marul, din care mâncase jumatate. O aruncare foarte bună, pentru o fată. Marul facu un arc de vreo zece metri prin aer şi pică în apa neagră şi uleioasă — *pleosc!*

În secunda aceea, apa a prins viaţa, agitându-se şi sfârâind în mii de forme care patinau una peste alta, sclipind în lumina soarelui. Şi cât ai pocni din degete, ba chiar mai repede, marul s-a scufundat a dispărut ca şi cum n-ar fi existat niciodata.

— Punct ochit, facu Rich posac. Nu degeaba e pregătit vaporaşul ala. Kenta, ce-s fiinţele astea?

— Piranha, fac pariu, zise Jamie, cu o încântare sinistra.

— Nu, nu-s piranha. Sunt un fel de păianjeni de apă carnivori. Numai că... devorează... orice. Fructe, cum aţi vazut. Frunze. Năvoade, daca încercaţi sa-i prindeţi. Chiar şi lemn.

Chiar şi lemn?!...

— Păi, atunci pluta..., am îngaimat eu.

— Cu pluta reuşeşti sa traversezi doar o parte din râu, şopti Kenta. Dupa care...

Se lasa o tacere stânjenitoare. Apoi Rich spuse, cu o voce nefiresc de optimista:

— OK, deci râul e plin de paianjeni din ăştia vor... cum le zice. Dar oamenii îl traversează *totuşi*. Şi folosesc pluta asta, nu? Altminteri de ce-ar fi aici? Deci întrebarea e...

— Întrebarea e cum, încheie Gen, cu o privire absenta, pe care o mai vazusem şi altă dată.

Deşi trăsăturile feţei i se schimbaseră mult, expresia îi ramăsese. Asta însemna ca se gândea... profund.

— Ce-ar fi să cercetăm niţel malul râului? Sa vedem dacă nu gasim ceva care sa ne indice o altă posibilitate. Pentru ca Rich are dreptate. Singurul lucru pe care îl ştim sigur e că trebuie sa existe o cale.

Am terminat de mâncat şi apoi am pornit pe malul râului, având grijă sa ne ţinem departe de apă. În unele locuri era nisipos şi neted, aproape ca la plaja. In altele, copacii ajungeau până-n buza râului, iar frunzele umede se strângeau printre radăcinile lor noduroase. Ici, colo, mai vedeai şi tufe crescute pe mal, dar niciunul dintre noi nu parea nerabdător sa-şi croiască drum printre ele.

Eu am luat-o la stânga, spre locul unde se afla pluta. Voiam să mă uit mai bine la ea. Mai întâi, am examinat frânghia de peste râu. Era groasă aproape cât braţul meu şi părea într-o stare bună. Era legată cu un nod straşnic de un copac înalt, la mare distanţa de malul propriu-zis; la cât de întinsa şi la cât de sus era, puteai sa treci pe deasupra râului fara să atingi apa. „Bine şi-aşa", mi-am zis eu, destul de pesimist. De fapt, şi pluta era facuta din nişte placi de lemn puse de-a latul unor prajini, fixate cu nişte cuie care păreau destul de zdravene.

M-am ridicat de jos şi m-am uitat de-a curmezişul apei. Nimic nu trăda că sub luciul ei forfotea viaţa — sau moartea. Unde stateam eu, malul era plin de pietre, fara vegetaţie şi cobora lin pâna la apa. Se vedeau încă urmele lăsate de ultimii care folosiseră pluta şi o trasesera departe de apa, unde era în siguranţa. Pietrele aveau toate mărimile şi culorile, un amestec pestriţ, şi gri, şi maronii, şi albe ca nişte oase... *Ca nişte oase?* M-am aplecat brusc şi am luat de jos una dintre pietrele albe. Care nu era piatra. Era un os de la un deget, dar între timp se albise la soare

netezit de apă şi de vânt. Apoi am mai luat unul... şi încă unul. M-am întors încet cu spatele la râu, plimbând privirea în stânga şi în dreapta mea. Peste tot erau oase. Dar nu numai oase mici, cum erau cele de lânga apă, ci de toate formele şi mărimile, pe jumătate ascunse prin iarbă, printre buruieni şi tufe. M-am înfiorat până-n străfundul inimii. Înaintam atent printre ele şi simţeam cum mi se face pielea găinii recunoscând ba un os de la picior, ba un omoplat. Era un cimitir... un cimitir în jurul locului unde stătea pluta. *De ce?*

Când, din greşeală, am găsit răspunsul, mi s-au înmuiat genunchii de-adevăratelea... şi am ajuns faţă-n faţă cu un schelet uman, strălucind stins ca fildeşul în jocul de umbre al salciei. O frânghie zdrenţuita şi pe jumatate putrezită încă mai era înnodata în jurul gâtului sau, mai precis, peste ce mai rămasese din el.

Totuşi nu rânjetul craniului m-a făcut să urlu — un urlet sugrumat, de repulsie şi de răzvratire, care i-a făcut pe ceilalţi să vină în fugă şi să se uite încremeniţi la ceea ce descoperisem.

Era un indicator de lemn. Pe jumătate ascuns între tufe, crăpat şi putred, acoperit de mucegai şi de ciuperci otrăvitoare... dar încă lizibil. Abia lizibil.

Vadul Nadei Vii.

Richard, cu faţa ca tăiată-n piatră şi foarte palidă, se uită, cu ochii îngustaţi mânioşi, spre râul uleios.

— Acum ştim cum trec ei, oamenii *regelui Karazeel*, zise el, apasând dispreţuitor ultimele cuvinte. Le dau

paianjenilor de ronţait ceva mai... interesant... decât lemnul.

— Richard, te rog, scânci Gen, cu ochii ieşiţi din orbite.

— Deci ştim cum fac... dar asta nu ne ajută. Totuşi *trebuie* sa trecem.

— Abia acum înţeleg ce voia sa spună Q, atunci când ne zicea că evoluează, şopti Jamie. El n-ar pune niciodata o asemenea soluţie într-un joc destinat copiilor.

Urmă o pauză lungă.

— Hai sa vedem ce avem prin rucsacuri, am zis eu, încet. OK, nu-mi închipui că, dacă îi îmbii cu nişte lapte condensat, legat de pluta pe dedesubt, o să aiba acelaşi efect ca... acelaşi efect, dar poate gasim şi altceva, folositor.

Fetele s-au pus imediat pe desfacut bagaje, mulţumite ca au altceva de facut decât să se gândească la descoperirea mea.

— Mâncare de fasole... clatite instant... cereale cu miere şi zmeură... ketchup iute...

— Gen, zau, şi-aşa mai e o vecie pâna mâncăm de seară, şi după cum stau lucrurile, poate că nu mai mâncăm deloc! se tângui Jamie.

— Chibrituri... sfoara... loţiune pentru plaja... desfăcator de conserve... spray de ţânţari... soluţie inflamabila cu ardere lentă... bureţi de vase...

— Gen, stai puţin.

O idee firavă îmi juca fantomatic prin minte. Am prins-o şi, temându-mă sa mă uit la ea mai de

aproape, ca să nu se evaporeze, am făcut un pas înainte. M-am lăsat pe vine şi am început să cotrobai prin grămada de bagaje. M-am ridicat ţinând triumfător în fiecare mână câte un obiect. Le-am zâmbit celorlalţi încurajator — cel puţin eu aşa speram —, dar ei ma priveau nedumeriţi.

— Ştiu ca pare o nebunie, am început eu şovăitor, dar ascultaţi-mă puţin şi spuneţi-mi ce credeţi...

Traversarea

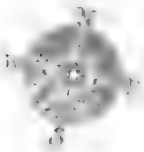

Peste o jumătate de oră, pluta era gata, cu toate bagajele noastre îngrămădite la mijloc. Fetele se foiau înfrigurate pe mal, aşteptând lansarea la apă cu ochi mari, înspăimântaţi. Weevil rămasese lângă ele, înfofolit cu sacul de dormit al Kentei şi cu o moacă lungă, de parcă-şi plângea de milă.

Eu şi Rich am apucat de câte un colţ al plutei şi am împins-o cu putere. Cântărea o tonă. Dar încet, încet am reuşit sa o ducem spre apa, pe panta pietruita a malului. Jamie ţopaia de colo-colo, vârându-ni-se în suflet şi dându-ne sfaturi:

— Băieţi, aveţi grijă la piatra aia mare! Hopa, nu e o piatră, e... nu contează. Uşurel, Adam, să nu te uzi

la picioare! Rich, fii atent la craca aia! Aoleu ce nasol te-ai lovit! Hai că mai aveţi puţin!

Într-un sfârşit, l-am auzit strigând:

— Bravo! *Hai ca ne-am descurcat!*

Eu şi Rich am schimbat o privire ironică.

Dar n-aveam noi timp de gargara lui Jamie... nici de altceva.

— Fetelor, repede, urcaţi! La mijloc, da' fuga!

Weevil şi Kenta n-au aşteptat să li se spună a doua oară. Deja prin locurile unde lemnul plutei intrase în apă, apa se învolburase de lupta făpturilor lacome. Dar Gen rămăsese încremenita pe mal, cu obrajii în palme şi ochii cât cepele.

— Adam, nu ştiu dacă eu...

Fără menajamente, am luat-o pe sus şi i-am dat drumul la mijlocul plutei. Dar greutatea noastra, împreună, a înclinat pluta alarmant şi am simţit brusc apa rece ca gheaţa la picioare. Aproape instantaneu o durere ascuţită ca o înţepatura de albina mi-a sfredelit glezna.

— La naiba! am bombănit.

— Ai păţit ceva? mă întrebă Rich, din capătul celalalt al plutei, ţinându-se cu amândouă mâinile de frânghie, gata de acţiune.

— Nu, am mormait, încercând să ignor durerea din picior. Gata, hai!

Am început să plutim încet peste râu, cu fetele şi Weevil stând la mijloc, printre bagaje, cu Rich în faţa şi cu mine în spatele plutei.

Curentul era mai puternic decât ni se păruse, mult mai puternic. Eu socotisem că traversarea o sa ne ia cam zece minute, nu mai mult. De fapt, socotisem e mult spus — mizasem, ca la jocurile de noroc. Dar când am ajuns pe la mijlocul râului, pluta a început să devieze spre dreapta, mânată de curent. Frânghia s-a curbat ca struna unui arc uriaş, trosnind pe la nodurile care o ţineau legată de copaci. Dacă am fi stat în picioare, pluta ar fi zburat pur şi simplu de sub noi şi ar fi luat-o la vale, lăsându-ne atârnaţi de frânghie ca nişte rufe puse la uscat. Dar când am simţit apa devenind din ce în ce mai năvalnică, Rich şi cu mine ne-am întors spre amonte, cu faţa la culmile muntoase, proptindu-ne cu picioarele în grinzile transversale ale plutei, împingând-o în contra curentului. Deja când trecuserăm de jumătate, umerii parcă-mi luaseră foc, iar palmele mi-erau carne vie de la frecarea de frânghia aspra. Pluta înainta încet ca melcul. La rândul lui, şi Richard se opintea, gâfâind şi înjurând printre dinţi.

Dar nu lentoarea înaintării era problema noastra cea mare. Ci aceea care începuse din clipa în care pluta atinsese apa: un tremur, un râcâit care se simţea prin lemn de parcă îl şmirgheluia cineva pe dedesubt... sau ca şi cum un milion — sau zece milioane — de guri minuscule îl ronţăiau pe sub apă.

— Adam, strigă Jamie cu o voce gâtuită, au ajuns...

M-am uitat peste umar. Se ghemuise cât putuse de aproape de gramada de bagaje cu spatele la

Weevil şi la fete. Ţinea în mâini, ca pe o arma, un baţ care avea legată bine la un capăt o cârpă de spălat vase. Stătea cu ochii holbaţi la marginea plutei.

Veniseră, aşa cum ştiam că vor face. Dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru clipa în care i-am văzut. O masa fremătătoare, convulsiva de păianjeni, fiecare dintre ei doar cât o boabă de strugure, un rotocol transparent şi umflat ca o bila de flegma, cu picioruşe iuţi, caţărându-se pe lemnul plutei şi îndreptându-se spre grămada îngrozită de fiinţe din mijlocul ei.

— Curaj, Jamie! Ştii ce ai de făcut. Stai cu ochii pe ei şi, dacă trebuie, treci la treabă!

M-am întors iaraşi spre apa râului. Oare mi se parea mie sau pluta începuse sa se lase? Zgomotul ala hârşâit era într-adevar mai tare, mai aproape?

Mi-am alungat gândurile fara rost, am strâns din dinţi şi, ignorând durerea sfâşietoare din glezna şi vibraţiile pe care le simţeam în talpi, am tras de frânghie. O mână... acum cealaltă... acum dreapta... acum stânga...

— Adam! Uite, i-a oprit!

Din toate parţile, marginea plutei era napădita de păianjeni: o dantelă bizară şi vie, puţin mai lată decât palma mea. Jamie avea dreptate. Ca o bariera invizibila, spray-ul de gândaci trasase o bariera groasa, care-i ţinea pe loc, cel puţin deocamdata.

— Bravo, Jamie! am mârâit. Bine lucrat!

Malul celalalt începuse în sfârşit să se apropie şi nici curentul apei nu mai era aşa puternic Şi-atunci de ce se simţea pluta parcă mai grea? Am aruncat o

privire spre Richard şi am vazut cum muşchii braţelor i se umflau de ziceai c-or să pocnească de atâta efort; era roşu la faţa şi transpirat, iar şuviţele de par blond i se lipiseră de frunte. Privirile ni s-au încrucişat pentru o clipa.

— Pluta! rosti el, gâfâind. Se scufundă... Pe măsură ce... îi rod lemnul pe dedesubt!

În secunda aceea, s-a auzit o fată ţipând şi Jamie urlând îngrozit. Disperat, strângând bine de frânghie cu palmele ferfeniţa, m-am uitat în jos... şi am văzut cum păianjenii se urcau unii peste alţii, rostogolindu-şi corpurile mici şi umflate peste stratul celor dinainte, care tremurau gelatinos în dâra de insecticid, formând un covor viu peste ea. Sparseseră prima noastra linie de aparare. Nu mai era timp.

— Jamie, am zis, cu vocea întretăiata.

— Gata!

Am zărit cu coada ochiului că trecuse într-adevăr la fapte: din baţul de chibrit din mâna lui Jamie, aproape invizibila, flacăra şovăitoare atinse marginea cârpei muiate în soluţia inflamabilă. Apoi mâna subţire a Kentei s-a aşezat peste mâna lui, potolindu-i tremurul, şi torţa improvizată se aprinse. Cu picioarele cracanate, sa-şi ţina echilibrul, cu ochii holbaţi de groaza, Jamie începu sa mature, cu mişcari largi şi haotice, valul paianjenilor ce ne asaltau. I-am auzit pocnind şi sfârâind. Pentru o fracţiune de secunda, am văzut-o şi pe Gen, cum se ferea, înnebunita de spaima, cu faţa îngropată în palme. M-am întors

iarăşi cu spatele la ei şi am tras de frânghie cu toată puterea.

Dar pluta încetinea. Îndărătnică şi greoaie, abia mai înainta câte un centimetru. În spatele meu, Jamie gâfâia, şi pufaia, şi scheuna. Simţeam cum pluta se lasă puţin sau se roteşte, când se răsucea el dintr-o parte în alta. Timpul se scurgea înfiorător de încet. Dintr-un ungher al fiinţei mele, fiorul de panică creştea, gata să dea năvală. Nu mai era cale de întoarcere. Pluta se scufunda din ce în ce mai mult. La început, fusese la o palmă deasupra apei, iar acum valurile mici şi unsuroase clipoceau şi săltau peste marginea ei, fiecare cu o creasta înspumată de păianjeni, ca valurile ce se sparg de ţărm.

Deodată, Gen ţipă — un ţipăt aşa de ascuţit, că mi-a îngheţat sângele în vene.

— Jamie, vai, se caţără unul pe mine! Repede! Ajută-ma!

Dar Jamie pierdea bătalia. Oricât de repede pârlea el un rând de păianjeni, în urma veneau şi mai mulţi. Am ezitat preţ de o secundă, masurând cu privirea cât mai aveam până la mal. Nu mult, nu mai era mult. Torţa lui Jamie începuse să se stingă, focul pălea... eram încolţiţi. Am schimbat o privire cu Rich.

— Jamie, *acum!*

Cu un scâncet slab, Jamie se repezi cu rămăşiţele arse sa frece lemnul plutei şi tot rotea repede cârpa cautând a doua bariera invizibila... Să fi trecut deja paianjenii de ea? Sau se îmbibase cu apa? Torţa aia mai ardea?

Malul era la o aruncatura de baţ. Am închis ochii şi am tras cu toata puterea... şi-n jur mai mult am simţit decât am auzit cum izbucneşte vâlvătaia ultimei noastre linii de apărare.

Împreună, eu şi Rich trageam pluta tot mai aproape de mal, horcăind agonic şi strângând din ochi, sa nu-i ferim de usturimea transpiraţiei. Pluta ajunsese subţire ca o foaie de hârtie, cu o încărcătură de păianjeni hulpavi, a căror colcăiala se înteţea, zumzăind frenetic în jurul ultimei fortăreţe: dreptunghiul de foc care ne despărţea de ei, acolo unde turnasem o dâra de soluţie inflamabilă, mai demult, parcă acum o veşnicie.

Şi am ajuns. Puteam să atingem cu mâna copacii pe care la început îi văzuseram mici de tot, în depărtare. Desluşeam perfect şi crengile mai subţiri, şi frunzele, şi adulmecam mirosul reavăn de pamânt. Atunci am simţit solul sub noi, dar nu cum simţi răcâindu-se lemnul de nisip, ci ca atunci când strivesti ceva care opune rezistenţa.

— Repede, *sariţi!*

Pluta s-a lovit uşor şi a ricoşat. Eu mi-am pierdut echilibrul şi aş fi căzut gramadă în apă, dacă nu m-aş fi ţinut bine de frânghie. Apoi Rich a sarit pe mal ca un campion la săritura în lungime şi eu după el, cu o mână plina cu bagaje. Am aterizat cu faţa-n nisipul fin de pe mal... şi m-am rostogolit... La sfârşit, m-am ridicat într-un cot şi am ramas cu privirea la ce mai ramasese din pluta cuprinsa de flăcări.

Nu-mi venea să cred că reuşiseram. Fiindcă ramasese incredibil de puţin din pluta de lemn, care

acum se rasucea încet în jurul axei sale ca un rug funerar plutitor, cu cercul subţire de foc care se încapăţâna sa ardă şi cu fuiorul de fum negru care se ridica spre cerul senin. Ceilalţi erau şi ei întinşi pe mal, lânga mine: Weevil, Kenta, Rich, Gen... şi Jamie. Am reuşit cumva să-i fac cu ochiul şi sa schiţez un zâmbet

— Bravo, Jamie!

Iar el s-a îmbujorat, capătând o nuanţa bizara de trandafiriu-verzui, apoi s-a întors cu spatele, icnind.

Mi-am scos bocancul şi şoseta jilavă şi l-am prins pe păianjenul încleştat de glezna mea roşcovan de îmbuibat de sânge. Când l-am tras, a ieşit cu tot cu o bucăţică de carne cât o gamalie de ac, prinsa în cleşti. I-am dat drumul pe plajă şi a rămas aşa, ca o balena eşuata, incapabil să se mişte de atâta ghiftuiala, cu picioarele ţepene şi neputincioase pe lânga abdomenul dezgustator de umflat.

Ramăşiţele plutei mai scoasera câteva suspine, aplecându-se când într-o parte, când în cealalta, dupa care dispărură în apele mohorâte ale Râului Ravven

— Mare noroc ca nu va fi nevoie să ne întoarcem tot pe-aici, nu? întreba Rich, cu o încercare de zâmbet

M-am gândit atunci la minicomputerul bine pitit în rucsacul meu... la drumul străbătut pâna aici şi la cât mai avea sa fie.

Am ridicat bocancul şi l-am lasat să cada peste paianjenul imobil, ascultând cu plăcere zgomotul scos când l-am storcoşit. Apoi m-am ridicat anevoie şi i-am întins o mâna şi Kentei.

— Hai să mergem! Nu ştiu ce simţiţi voi, dar mie, unul, mi-ajunge pentru o viaţa cât am tras cu râul ăsta.

Pădurea Larmei

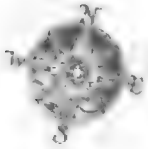

Pe malul acesta al râului, drumul urca o vreme, apoi dadea într-o câmpie mare, care se întindea cât vedeai cu ochii. Vântul pieptăna firele ierbii verzi-albastrui, vălurind-o, ca pe mare. La început, soarele de toamnă ne bătea drept în faţă; apoi, treptat, pe la sfârşitul după-amiezii, a apus undeva în stânga noastră, dispărând în spatele munţilor. Şi chiar din clipa aceea aerul s-a răcit brusc, şi odată cu el şi entuziasmul nostru.

— Chestia aia din faţă, pata aia neagra, e ce cred eu? întrebă Jamie plângăreţ.

Am ridicat privirea şi m-am uitat în direcţia în care arăta el cu mâna. Într-adevăr, la orizont se întindea umbra unei paduri.

— Hai să înnoptăm aici, sub cerul liber, zise Jamie, când am ajuns la marginea padurii, în lumina săracă a amurgului. În ea e întuneric şi miroase a umezeala. M-am saturat sa dorm prin păduri şi să mă gândesc mereu la ce-o fi în spatele fiecărui pom şi-al fiecărei tufe.

— Nu ştiu ce să zic, Jamie, îi răspunse Gen, rezervată. Într-un fel, sunt de acord, numai că până acum am avut noroc. N-am văzut pe nimeni pe-aici. Dar cine ne spune că va fi la fel şi de acum înainte? Şi dacă, în timp ce dormim duşi pe marginea drumului, trec pe lângă noi soldaţii odioşi ai regelui Karazeel? Cred că ar trebui să ramânem prudenţi: să mergem în pădure, aprindem focul şi profităm de adăpostul copacilor. Vezi cum bate vântul? Dacă o să înceapa ploaia?

Avea dreptate, batea un vânt care te îngheţa până-n măduva oaselor. Când eram la drum, ne bucuraserăm de adierea care ne răcorea faţa, dar între timp îşi schimbase direcţia şi devenise un vânt aspru şi rece, care biciuia câmpia din urma noastră, ne înţepenea ceafa şi ne îngheţa mâinile. La adăpostul copacilor ar fi fost mult mai bine.

— Totuşi ia uitaţi-vă la drumul ăsta, interveni Richard. Se bifurcă, vedeţi? Braţul mai lat o ia direct prin pădure, iar celălalt coteşte la stânga. Care credeţi că-i drumul cel bun?

Imposibil de spus. Ce n-aş fi dat să văd vreun indicator care să ne spună, salvator, „Shakesh — 5 km"! Dar nu era nimic, nicio săgeată sau vreun alt semn care să ne arate încotro sa o luăm.

— Drumeagul de la stânga ocoleşte pădurea, spre munţi, murmură Gen. Ca şi cum ar evita-o, din cine ştie ce cauză. O fi doar un ocol care duce în acelaşi loc?

— Dar de ce ar ocoli cineva atâta? întrebă Rich. După mine, drumul bun e drumul cel mai scurt.

— Păi, atunci să intrăm în pădure, am zis eu, cu jumătate de gură.

Ceva nu-mi mirosea a bine. Era ciudat să ai un drum care traversa pădurea şi altul care o ocolea. Dac-ar fi fost după mine, mai degrabă aş fi mers de două ori mai mult, decât să mă afund printre umbrele pădurii.

— Deci înnoptăm aici? întrebă Weevil, apropiindu-se şchiopătând şi târând pe jos sacul de dormit al Kentei.

Probabil că papucii i se rupseseră de tot, fiindcă acum era desculţ, jigarit şi zgâriat de abia mai reuşea să se ţină pe picioare.

— Care noi? i-am tăiat-o eu. În ceea ce *ne* priveşte, facem tabără în pădure. Cât despre *tine*, faci ce vrei.

Privirea Kentei m-a stânjenit puţin, dar m-am prefăcut că n-o observ.

Am înaintat cu greu pe drumul cel mare, într-o tăcere deplină, printre şirurile de copaci care păreau să ne încercuiască. Deasupra noastră, frunzele şopteau şi oftau. Din adâncul padurii, se auzea un zgomot, un fel de ciripit care părea că se revarsă spre noi, tot mai aproape.

— Seamăna cu bâzâitul calculatorului, murmura Kenta. Or fi albine sau vreun stol de pasari care se pregatesc de culcare.

Pe măsura ce se lasa întunericul, zumzetul se stinse până când nu l-am mai auzit deloc. Parca mergeam cu ochii închişi, aşa era de bezna... dar măcar nu mai bătea vântul.

— Ce ziceţi? ne întrebă Richard. Locul asta nu vi se pare la fel de bun ca oricare altul?

Nu ne-am mai ostenit să-i raspundem; pur şi simplu am luat-o dupa el, îndepartându-ne vreo douazeci de metri de drum, şi ne-am prăbuşit în sfârşit pe muşchiul catifelat şi umed ce îmbraca malul unui pârâu.

— Şi dacă Weevil nu reuşeşte să ne mai gaseasca, în ascunzişul asta? întrebă Kenta îngrijorata.

— N-avem noi bafta aia, am mârâit. Uite că vine.

Ca o pata de culoare, silueta înainta spre noi printre copaci.

— Poate ar trebui sa ne mutăm mai departe de pârâu, zise Kenta. Ţin minte sigur că ăsta era un pârâu care vorbea. „Cine bea din apele mele se va preface în..." Ei, oare cum zicea?

Richard se duse agale spre pârâu şi se aplecă deasupra apei, ascultând.

— Dacă vorbeşte, o fi în şoaptă, că eu n-aud nimic.

— Oricum, cât timp nu bem din nicio apă, suntem în siguranţa. Eu de-aici nu mă mai mişc, mormăi Jamie. Nu mai plec şi gata! Ma dor picioarele de nu ştiu ce-i cu mine, am făcut şi băşici. Aicea ramân pân-oi muri de batrâneţe!

— Ei, eu nu, replică Gen, ridicându-se cu greu în picioare. Mă duc să caut lemne. Dacă n-avem lemne, n-avem foc şi nici Supă Orientală cu tăiţei Kung Fu, Jamie. Adio căldură, adio lumina! Hai, sus!

Jamie se sculă bombănind şi veni după noi, în cautarea unor lemne uscate, care nu se găseau prea uşor. Pe jos era rece şi umed, lichenii dantelaţi năpădiseră crengile căzute, grele şi sfărâmicioase. Când am reuşit în sfârşit să încropim o grămăjoară şi să aprindem focul, lemnele nu scoteau decât un fum jalnic şi nu voiau să se aprindă.

Ne-am strâns toţi în jurul conului de vreascuri, nădăjduind că or sa apara curând şi flăcarile şi regretând că nu păstraserăm nicio picatură din soluţia inflamabilă. Weevil stătea sub un copac, ceva mai încolo, spargându-şi posac başicile din tălpi.

— Nici măcar o crenguţă n-a adus, şopti Jamie destul de tare, dar fac pariu că o sa fie primul la supa cu taiţei. Trebuie să recunosc ca ai avut dreptate, Adam, în privinţa lui...

— N-o să manânce nimeni supa cu taiţei, dacă nu reuşim să aprindem focul ăsta, îi atrase atenţia Gen.

— Am o idee! sări Richard. Ce-ar fi daca rupem o fâşie mică din hartă, de pe margine? Numai cât sa înteţească puţin flacăra. Hârtia aia e tare veche şi-i bine uscată, o să ardă grozav!

— Rich, tu chiar ai înnebunit? am bâiguit, nevenindu-mi a crede ce aud.

— Adam are dreptate, încuviinţa Jamie, fără tragere de inimă. Nu se cuvine sa arzi harţile magice,

nici măcar pe cele pătate de cerneală, zise el înghiţind în sec, cu ochii la pacheţelul cu tăiţei. Deşi... poate numai un colţ mic de tot, din partea care e înnegrita. S-a întunecat deja şi mor de foame!

Într-adevăr, era întuneric, aşa de întuneric încât, când Jamie a desfăcut harta, abia am mai putut distinge pata neagră şi desenul. Şi totuşi...

— Staţi puţin, zise Gen deodată, tocmai când Rich se pregatea să rupă cu grijă un colţ înnegrit. Ia uitaţi-vă la pată, la porţiunea mai întunecată! Kenta, dă-mi puţin lanterna!

Când a aprins lanterna, am văzut toţi ce voia sa spună. Marginea petei negre era acum în alt loc. Înainte, negreala acoperea tot ce era deasupra Arakeshului. Dar acum se vedea clar unde se termina pădurea de la nord de cetate, şi râul Ravven, şi vadul... şi drumul bifurcat de la marginea pădurii unde ne aflam acum... Era trecut chiar şi numele ei: Pădurea Larmei. Dar mai la nord de marginea pădurii, harta rămăsese înnegrita, ca înainte.

— Aha! exclamă Jamie, victorios. Pata se micşorează! Curând, o să dispară de tot şi o să avem o harta ca nouă!

— Hmm, murmură Kenta. Ca nouă, zici... oare de ce mă îngrijorează treaba asta?

— OK, OK, ştim că *nu* e nouă, răspunse Jamie, apărându-se. Am mai dezbătut o dată problema asta. Probabil că am luat-o din butoiul cu hărţi *folosite*. Dar n-ar trebui să...

— Hărţile noi erau mai ieftine decât cele folosite, reflectă Kenta, îngustându-şi concentrată ochii negri. N-are nicio logică. De ce să fie mai ieftine?

— Poate a schimbat careva etichetele, sugera Richard, ca să facă o glumă sau ca să cumpere o hartă nouă mai ieftin.

— Nu, spuse Kenta, cu o voce care trăda înfiriparea unei alternative. Hărţile folosite costau zece galbeni, iar cele noi doar cinci. De ce ar fi mai valoros un lucru folosit decât unul nou? E ilogic. Asta dacă nu cumva...

Toţi o urmăream ţinându-ne respiraţia. Dar ea clătină din cap, nemulţumita.

— Dacă nu cumva harta devine mai valoroasă folosind-o, rosti rar Gen.

— Asta-i o prostie. Cum aşa? făcu Richard încruntat.

— Ştiu eu! sări Jamie, cu ochii strălucind în lumina lanternei. Ia gândiţi-vă unde suntem acum! zise el şi zâmbi la feţele noastre nedumerite. Suntem în Karazan, da? Ce este Karazanul?

— Nu ştiu, o ţară? O altă lume? încercă Richard.

— Da, bine, dar ce altceva mai este?

— E un joc pe calculator, am zis eu încet.

Îmi amintisem cum selectasem „Joc nou" pe calculatorul lui Cameron, în după-amiaza aceea, de acum multă vreme; cum rămăsesem dezamăgit când prima imagine fusese un ecran negru; şi cum îmi explicase Cameron: *Se mişcă odată cu tine... harta începe să se vadă de sub negură pe măsură ce tu înaintezi pe tărâmul pe care-l înfaţişează. Se cheamă... giulgiu.*

— De-aia costă mai mult hărţile folosite! se repezi Jamie, încântat. Pentru că o parte a hărţii a fost deja adusă la lumină de cel care a călătorit înaintea ta cu ea! Sunt sigur că hărţile noi erau negre de sus până jos! Şi pata se micşorează, pe măsură ce omul care a cumpărat-o...

— ...sau a şterpelit-o!

— ...călătoreşte mai mult! Deci oriunde am merge, pata neagră va disparea de pe acea parte a hărţii şi, în cele din urmă, harta va fi clară! încheie el, triumfător.

— Asta se mai leagă de ceva, zise Kenta fără grabă. Vă mai amintiţi ce spunea Hob... despre giulgiu? „Dincolo de giulgiu"...

— Da! izbucni Jamie. Aşa e, Kenta, aşa se cheama pata asta în jocurile pe calculator! Că eu mă cam speriasem de ce-o fi vrut să spună Hob! Suna de-a dreptul sinistru, fiindca giulgiurile sunt nişte... mă rog, ţine de morţi. Sunt pânzele alea albe şi lungi cu care sunt înfăşuraţi morţii, cum poartă stafiile. Adica...

— OK, Jamie, am înţeles, îl opri Gen, nerăbdătoare. Hob nu se referea la genul *ăla* de giulgiu. El voia să spună că trebuie sa trecem de hotarele actuale ale hărţii, deci *dincolo de giulgiu*, pentru a ajunge în Shakesh.

— Cam de-a-ndoaselea pentru o hartă, după parerea mea, dar banuiesc că acum nu mai vrea nimeni să-i dea foc, spuse Rich. Deci mai bine trecem la treabă şi căutăm altceva foarte uscat.

Am căutat şi eu, cu ceilalţi, ascultându-le vorbaria însufleţită care răzbătea printre trunchiurile întunecate din noaptea tot mai neagră. Cautam, dar nu ziceam nimic. Uitaseră de un lucru...

Niciunul dintre noi nu ştiuse că Jamie luase o hartă... abia noaptea, târziu, aflaserăm, când ne adunaserăm în jurul focului. Dacă noi nu ştiam, nu ştia nici Hob. Şi chiar dacă ar fi ştiut, n-avea cum să bănuiască ce parte a hărţii era acoperită de giulgiu.

Şi dacă nu ştia asta, atunci ce voise sa spună cu „dincolo de giulgiu"?

„Cine bea din apa mea..."

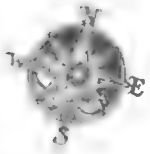

— *Adam! Adam, ajutor! Aici!*

Strigătul lui Richard m-a trezit brusc, de parca mi-ar fi aruncat o găleată cu apă rece în faţă. M-am ridicat fulgerător în capul oaselor, cu inima tresărind.

— Ce? Unde...

— *Vino repede!* Până nu e prea târziu!

Toată tabăra noastră — de fapt, toată pădurea — era năpădită de o larmă ciudată, un fel de ciripit, un trăncănit nedesluşit care m-a făcut să-mi acopăr urechile. Împiedicându-mă de sacul de dormit, am reuşit să mă ridic în picioare, pleoştit şi năuc, ca tot omul abia trezit din somn, cautând cu privirea de jur împrejur după pericol. Richard ţopăia prin iarbă cu

un băţ în mână, ridicând pumnul ameninţător spre frunzişul copacilor de deasupra noastră.

— Daţi-ni-le imediat înapoi, nenorociţilor! Alea-s bagajele noastre!

— Cum?! Cine...

— Eram de pază, mormăi Rich, cu o figură vinovată. Probabil că am aţipit o secundă. Şi-n clipa aia au tăbărât toţi! mai zise el, arătând spre crengile de deasupra.

Era încă întuneric, mai exact lumina aceea străvezie, ceţoasă şi cenuşie, de dinaintea zorilor. De-acum mă dezmeticisem şi m-am uitat atent la frunzişul copacilor. Ramurile se legănau, răvăşite de forfota amestecată cu trăncănitul acela imposibil.

— Maimuţe? am întrebat răguşit.

— Nu chiar maimuţe, se cheamă *trăncănici*, zise repede Kenta din spate. Acum îmi amintesc. Asta zicea râul vorbitor: „Cine bea din apa mea se va preface în *trăncănici*". În joc, se referea la nişte animăluţe simpatice, un fel de maimuţe; iar dacă prindeai una, îţi îndeplinea o dorinţă.

Mi-am amintit cum o alinta Q pe Hannah: „ciripica", „maimuţica". Oare când îi spunea aşa se gândea la animăluţele astea sau invers, le botezase pe ele după ea? Oricum ar fi fost, Q cel blând n-ar fi inventat nişte maimuţe ca astea pe care le vedeam noi. Scoteau ţipete răguşite şi stridente, şi-şi dezveleau c-un rânjet agresiv dinţii ascuţiţi ca briciul, iar ochii lor roşii luminau ca jarul.

— După cum zicea Q, se pare că astea au cam evoluat... în mai rău. Trăncanicii ăştia nu mi se par deloc drăgălaşi, nu prea-mi dau ghes să-i mângâi, zise Richard, acru. Ca sa nu mai spun că ne-au cotrobăit prin bagaje şi s-a zis cu rezervele noastre de mâncare!

Ne-am strâns toţi cam plouaţi şi ne uitam la trăncanici cum se dădeau huţa prin copaci, cum făceau salturi acrobatice şi cum îşi fâţâiau fundurile de un albastru-intens prin faţa ochilor noştri, în timp ce sfâşiau pachetele cu mâncare, dulciuri, ciocolata şi fructe confiate şi huzdupau tot. Probabil că îşi lansasera atacul asupra taberei noastre într-o linişte absoluta, cu precizia unei operaţiuni militare bine planificate şi, din clipa în care le-a reuşit, au pornit taraboiul ca semn al izbânzii.

Nimic nu ne mai rămăsese.

Căscau gurile larg şi-şi îndesau mâncare cu pumnii, sporovăind încântate, rânjind aşa de larg ca ploua cu mâncare pe iarba pădurii. Aruncau una într-alta cu boabe de orez, îşi turnau tăiţeii fărâmiţaţi în cap ca pe nişte confetti, îşi vârau stafide în nas şi-n urechi. Doi trancănici mai tineri se fugăreau, arătându-şi colţii, iar primul trecea legănându-se din creanga în creanga, agaţându-se doar cu coada, fiindcă în toate labele ţinea strâns nişte bezele roz.

În cele din urma, în pofida voinţei noastre, ne-am surprins zâmbind la şotiile lor şi chiar râzând.

— Ia uitaţi-vă la ăla! Îşi trage pungile goale de la supă pe labele de la picioare, ca pe cizme!

— Ăla-i un pui, uite... e mai mic decât mâna mea! Sta atârnat de blana de pe burta mamei...

— Iar ăla de colo şi-a mozolit tot ciuful din jurul feţei cu o bomboană de ciocolata! Aşa-i trebuie!

Deodată, Gen redeveni serioasă.

— Sunt chiar răutacioşi, ia uitaţi-va! Ăla mare de colo s-a burzuluit la ălalalt, mai mititel. I-am urmărit şi văd că toţi se iau mereu de el şi îl gonesc. Mi se pare că ăl mic are ceva, o chestie strălucitoare, iar ăla mare vrea să i-o ia. Uite, iar îl fugăreşte! Ah!... A scăpat-o pe jos! O aduc eu!

Şi-a ţâşnit imediat printre tufe, batând tare din palme să sperie creaturile:

— Uşi! Fugiţi de-aici! N-aţi luat deja destul, lacomilor!

— Gen, ai grijă că-s rai... uite ce colţi au!

Trăncaniciul care-l urmărise pe celalalt se legăna acum de o creangă, chiar deasupra lui Gen, ţipând furios. Celălalt, care scapase obiectul strălucitor, s-a retras cât să fie în siguranţa, dezvelindu-şi colţii într-un rânjet supus.

Lânga mine, Jamie scoase un oftat adânc, la aversa de alune învelite în ciocolată, rapăind în jurul nostru.

Gen răsări dintre tufe, aratându-ne triumfatoare ceva.

— L-am luat! Nu-i al nostru, dar nu-i aşa că e frumos? E un fel de fluieraş... din argint, cu un model pe o parte...

De deasupra capetelor noastre, din frunzişul pădurii, trăncăniciul alungat ne privea lung, cu ochii

ca două mărgele maronii... şi-şi lăbărţă gura de mai muţoi într-un zâmbet aproape omenesc.

Şi-n clipa aceea, parcă toata pădurea amuţi.

M-am uitat la ceilalţi. Priveau şi ei în sus, la trâncănici, cu ochii cât farfuriile. Kenta a fost cea care a dat glas gândului ce ni se rotea tuturor în minte:

— *Unde e Weevil?*

— Nu se poate... sau se poate? întreba Richard, cu voce scăzută.

Am înghiţit în sec. Gen se uită în jur înnebunită, de parca spera sa-l vadă pe Weevil sarind din spatele unui copac, strigând: „Bau!"

Kenta mă fixă cu o privire îndurerată.

— Vai, Adam, cum ai putut...?

— *Eu?* Dar ce-am făcut? Nu l-am pus eu să bea!

— Adam are dreptate. Ştiam toţi ca nu trebuie sa bem din râu, îi atrase Jamie atenţia Kentei.

— Da, Jamie, dar Weevil nu ajunsese înca lânga noi când am discutat asta. El a venit mai târziu, îţi aminteşti, când deja începuseram să căutăm lemne. N-a ştiut. Iar acum..., şi vocea lui Gen se frânse.

Ca la un semn nevăzut, trancănicii au plecat balansându-se printre craci, iar zgomotele s-au stins treptat până la rumoarea îndepărtată pe care o auziseram şi seara, apoi se făcu linişte.

Dar nu plecasera toţi. Sus, pe o craca, ramasese unul. Statea acolo, ghemuit şi abandonat, urmarindu-ne atent printre frunze.

Kenta mi-a mai aruncat o privire dojenitoare. Se întoarse cu spatele la noi şi o luă printre tufe, spre trunchiul copacului unde era cocoţat Weevil.

— Weevil, striga ea, cu mâinile pâlnie la gură. Tu eşti? Vino aici... coboară din copac! Nu-ţi facem niciun rău.

— Ai grijă, s-ar putea sa muşte, o preveni Jamie.

Dar Kenta nu-i dădu atenţie. Încet, din creangă-n creangă, Weevil se dădu jos. Îl priveam cu inima grea şi parcă nu-mi venea să cred că lucrurile luaseră o întorsătură aşa de rea. Să fi avut dreptate Kenta? Nenorocirea asta cu Weevil era din vina mea? Aş fi putut sau ar fi trebuit să fac altceva? Weevil greşise, clar. Dar asta-mi dadea dreptul să ma port oricum?

Vocea lui Jamie m-a scos din gândurile mele:

— Hei, băieţi, ne-a mai ramas totuşi ceva! În buzunarul interior al rucsacului meu mai am nişte gumă de mestecat, chiar două pachete! Dar cel mai important e că am o idee! Poţiunea Tamăduirii, şopti el apăsat, cum fac actorii pe scena. Credeţi c-ar avea efect la Weevil? Ce-ar fi sa-i dam o picătură, de probă?

— Nu ştiu ce să zic, raspunse Rich, cu îndoială. Cred că poţiunea serveşte la însănătoşirea celor bolnavi, iar el... mi pare un trancănici sănătos. Nu, am irosi-o de pomana! El n-are nimic, doar că... mă rog, problema lui e foarte evidenta. Şi nu prea cred că avem ce-i face.

— Poate că-i trece, cu timpul. Sau poate că o sa se transforme la loc, când o să ne întoarcem în lumea

noastră. Dar deocamdată pare destul de fericit. Mă întreb dacă gândeşte ca o maimuţă sau a rămas cu mintea lui dinainte?

Ei, da, şi eu mă întrebam. N-aveam de unde şti. Nu puteam decât să ne închipuim ce se petrecea în capul lui, dincolo de faţa aia de maimuţă. O fi fost vina mea sau nu, pentru mine tot Weevil rămăsese şi nu-mi devenise simpatic numai pentru că acum avea fundul albastru şi-i crescuse o coadă.

M-am dus liniştit lângă Gen şi am întins mâna.

— Gen... fluieraşul ăla. Weevil... mi l-a luat, când eram la Highgate. E al meu.

— E al tău?! făcu ea, mirată. Dar... e superb! De unde...

S-a oprit, când mi-a văzut expresia feţei. M-a privit lung, cercetator, apoi a clătinat din cap.

— Uneori am impresia că nu te cunosc deloc, Adam, zise ea cu o voce blândă şi-mi puse fluieraşul în palmă, strângându-mi uşor pumnul în jurul lui.

Ce plăcere să-l simt iarăşi în mâna mea — acolo era locul lui!

Am strâns tabăra şi ne-am grabit să ne continuăm drumul prin pădure, chiar dacă ne chiorăiau maţele de foame. Weevil ţopăia şi el pe lângă noi.

— Măcar nu mai trebuie să ne pierdem vremea cu micul dejun, zise Jamie gâfâind, în timp ce făcea eforturi să ţina pasul cu mine.

I-am aruncat un rânjet pieziş şi, fără s-o spun cu voce tare, am continuat în gând: „De altfel, nici cu prânzul... nici cu masa de seara".

Chiar pe la ora prânzului am ieşit şi noi din padure şi ne-am lăsat să cadem în iarbă, bucuroşi de popas şi de-o gură de apa. Era o zi cenuşie, cu nori burtoşi care ameninţau cu ploaia. În faţa noastră, drumul şerpuia printre dealurile joase şi apoi se pierdea în ceaţă.

— De asta mă temeam, îmi şopti Rich. Să sperăm că nu sunt deluşoarele de la baza vreunui munte, că-i greu de spus în ce direcţie mergem, acum, că soarele nu se mai vede. Dacă trebuie să trecem munţii ăia...

— Dacă trebuie, o s-o facem, am zis eu, părând probabil mai încrezător decât eram. Hai sa pornim iar la drum! Trebuie sa ajungem de partea cealaltă până se înnoptează, ca sus o să fie un frig crâncen şi vremea nu se anunţă prea buna.

Poteca urca abrupt. Eu eram primul, iar în spatele meu gâfâia şi pufăia Jamie. În urma lui, fetele abia se târau, iar Richard încheia şirul. Weevil ţopăia pe lângă noi, fie luând-o în faţă şi chicotind spre noi, fie rămânând mai în urmă, însa doar atât cât să îl vedem.

N-a trecut mult până am fost complet învaluiţi de nori — vălătuci de ceaţa din cauza carora nu mai puteam sa vedem nici încotro mergem, nici cât mai aveam până sus. Din când în când, drumul devenea drept sau cobora uşor, dar dupa prima cotitură ne aştepta iarăşi o panta de urcat. Se făcuse mai frig. Apoi a început o ploaie uşoară, prin care mai zaream

ici şi colo un fulg de zăpadă luat pe sus de palele de vânt.

Deodată m-am oprit.

— Ia uite, i-am zis încetişor lui Jamie. Uite colo, în stânga!

— Case! şopti el.

Nu-i vedeam decât vârful nasului de sub gluga trasă mult pe ochi.

— Asta înseamna foc, poate şi un pat pentru noaptea asta. Şi *mâncare*...

— Stai puţin. Să nu ne pripim!

Între timp, ne ajunseseră din urmă şi ceilalţi. Stăteam strânşi unii într-alţii şi ne uitam lung la colibele pitice, din care ieşea fum pe horn.

— Mie mi se pare o aşezare prietenoasă, spuse Jamie optimist.

— Ce bine-ar fi dac-am şti cât mai avem de mers, am zis.

— Ce bine-ar fi dac-am şti cât mai e pâna se-nnoptează, murmură Gen.

— Ce bine-ar fi dac-am şti ce ne pregăteşte vremea, vorbi şi Rich.

— „Dacă" nu e un cuvânt prea lung, şopti Kenta, dar e o vorbă mare.

— Crezi ca asta e Marshallul? mă întrebă Rich, după o pauza.

— Se poate. Dar noi trebuie sa trecem de Marshall, deci, şi dac-o fi ăsta, tot mai avem de mers. Jamie, ia scoate harta!

— Uite! făcu Gen. Pata neagră — giulgiul — iarăşi s-a mutat! Noi suntem aici... iar aici este satul. Drakendale.

— Drakendale..., repetă Kenta, îngândurată. Unde-am mai auzit eu de numele ăsta?

— În *Explorarea Citadelei Întunecate*, pot să jur, îi răspunse Rich zâmbindu-i. Kenta, ştim bine că tu eşti expertul în traseele de aici! Dar ce mă interesează mai tare nu e Drakendale, ci Pasul Draken. Nu mă pricep eu la geografie, hărţi sau chestii de genul ăsta, dar nu cumva...

— A, da! Un pas este punctul cel mai înalt al unui traseu, aşa ne-au învăţat la şcoală, la Clubul micilor exploratori! Şi-n cazul ăsta...

— În cazul ăsta, drumul ar trebui să înceapă s-o ia la vale, cât de curând, conchise Rich. Aşadar, ce facem?

A urmat o scurtă pauză.

— Eu zic să mergem înainte, am răspuns eu, fără tragere de inima. N-avem de unde şti cine locuieşte în satul ăsta. Şi chiar dacă ar fi prietenoşi, o să însemne mai mult timp pierdut. Timp în care nu ştim ce li se poate întâmpla lui Hannah şi lui Kai. Fiecare clipă poate fi foarte preţioasă.

„Între viaţa şi moarte... sau chiar mai rau". N-am mai spus-o cu voce tare, dar uitându-ma la chipurile lor palide şi îngheţate, mi-am dat seama că nici n-ar fi fost nevoie.

Fără alte vorbe, ne-am îndepartat de case şi ne-am vazut de drumul nostru, prin ceaţa laptoasă. Înainte şi la vale.

De parcă voia să ne confirme că am făcut alegerea cea bună, vremea începu să se îndrepte. Ceaţa se risipea, destramându-se în fâşii, dezvăluind vederii câte-un colţ îndepărtat din pantele munţilor verzi-albăstrui, din defileurile adânci şi culmile abrupte.

Coboram pe cărarea şerpuită şi pietricelele se rostogoleau de sub bocancii noştri. Fără veste, s-a ridicat şi ultimul văl de ceaţă şi valea ni s-a arătat deodată în întregime, scăldată în lumina aurie a apusului.

În vale era un oraş.

Iar dincolo de el, cel mai ciudat lucru pe care mi-a fost dat să-l văd vreodata.

Marginea giulgiului

Amuţiţi, ne uitam jos, în vale, încercând să pricepem ceea ce vedeam.

Era o aşezare mult mai mica decât Arakeshul. Părea un oraşel de frontieră prapădit, ca prin filmele western. Nu era înconjurat de ziduri, iar casele păreau toate din lemn. Erau şi vreo câteva ţarcuri, unele cu animale, altele goale. Pe strada principala am zărit un par de priponit animalele, în jurul căruia erau legaţi vreo zece cai — sau cel puţin asta am socotit eu că erau. Omuleţi mărunţei forfoteau ca furnicile, intrând şi ieşind în mare grabă din case, făcându-şi de lucru pe la carele mai mici şi mai mari, îngrămădite în capătul îndepărtat al străzii. Din când în când, lumina soarelui fulgera, rasfrântă în metale

bine lustruite. Arme. Erau soldaţii regelui Karazeel. Instinctiv, m-am uitat după siluetele vultureşti ale Celor-fără-chip, înfiorat la gândul că le voi descoperi... Dar, dacă se aflau într-adevăr acolo, erau invizibile.

La marginea orăşelului se vedeau răzleţite câteva grupuri de clădiri joase, înconjurate de gărduţuri de lemn îngrijite. Ferme. În unele curţi cu iarbă erau animale care păşteau, în altele pământul era cultivat. În stânga noastră se desfăşura până departe, arcuindu-se spre apus, lanţul principal de munţi, cu piscurile pierdute printre nori.

Un peisaj rural oarecare, paşnic în aparenţa, obişnuit. Însă ce-am văzut dincolo de târguşorul Marshall mi-a îngheţat sângele în vene.

— Bine ca am apucat sa coborâm de pe culme înainte să înceapă, şopti Rich. Vorbesc despre furtună...

— Eu nu cred ca ăia sunt nori, zise Jamie, cu glas şovăielnic. Cred că-i... cred că-i marginea lumii.

Începea la vreo suta de metri mai la nord de Marshall şi se întindea de o parte şi de alta cât vedeai cu ochii. Rich avea dreptate, semăna cu un front de nori negru-tăciune, gros şi de nepătruns. Se revărsa pe pamânt ca un uriaş val de puf de raţă, dar având o înălţime peste care n-ar fi putut să se ridice nici cel mai înalt copac sau cea mai înaltă clădire... De unde ne uitam noi, vedeam pe deasupra negurii, care continua până departe în zare.

— Acasa la mine e tot o zonă deluroasă şi aşa se vede oraşul din vale, zise Kenta, încetişor. Uneori

când e ceaţă, noi ramânem deasupra ei. Credeţi cumva că...

— Mie-mi sugereaza un zbor cu avionul pe deasupra norilor, spuse Gen, numai că ăsta-i mai negru decât orice nor din orice lume.

Eu ştiam ce e. Cuvintele lui Hob îmi rasunau în minte clar, ca şi cum ar fi vorbit lângă mine: „Dincolo de giulgiu... în Shakesh".

— Nu-i nici furtună, nici marginea lumii. Ăsta nu-i nici nor, nici ceaţă.

Mi-am dat seama că gândisem cu voce tare abia când am văzut că toţi mă privesc cu ochii mari.

— E un giulgiu. Un adevarat giulgiu. Nu-i doar o pata neagră pe harta, ci întunericul însuşi. Iar noi va trebui să-l traversam ca sa ajungem în Shakesh. N-avem de ales.

— Sa sperăm că o sa se retragă, pe măsură ce înaintăm, cum se întâmpla în joc, spuse Rich. Că dac-o fi aşa, nu-i nicio problema, nu?

Dar dacă nu...

— Da, am zis eu, posomorât. Sa sperăm.

Postul nostru de observaţie de pe coasta muntelui era numai bun. Dar daca noi vedeam bine, la fel de bine puteam fi şi văzuţi. La altitudinea aceea, nu erau decât stânci golaşe şi vreo câteva tufe de mărăcini, agăţate cu încăpăţânare de câte-o palma de pamânt. Însă un pic mai la vale, pe panta acoperită cu

grohotiş, crescuseră nişte pâlcuri de copăcei subţiri şi nişte tufe mai dese de măracini. De sus, se zăreau porţiuni din cărarea care şerpuia printre ele pâna ajungea la strada cea mare din Marshall.

Am coborât şi noi către locurile cu vegetaţie mai bogată, apoi am cotit şi-am mers de-a curmezişul pantei până am ajuns chiar în dreptul oraşului, dar bine ascunşi de un desiş de mărăcini.

Am răsuflat uşuraţi, ne-am dat jos rucsacurile din cârcă şi ne-am aşezat pe jos.

— Ce n-aş da pentru un sendvici cu şunca şi cu mult muştar! se smiorcai Jamie.

— Eu aş vrea un mar, unul mare şi roşu, fraged şi zemos... şi o bucata zdravănă de brânză!

— Rich, abţine-te, bombăni Gen. Eu m-aş mulţumi şi c-un coltuc de pâine uscata... dar dacă aş putea sa aleg ceva, o ciocolata ar fi grozavă. Ciocolata cu lapte, umplută cu alune de pădure.

Jamie scormoni prin geantă şi scoase un pacheţel mic şi dreptunghiular.

— Care vrea guma de mestecat?

Weevil îşi odihnea şi el dosul slăbuţ pe o piatra mai netedă, la soare, şi ne privea cu ochii ca nişte mărgele strălucitoare.

— Tu asculţi tot ce spunem, nu-i aşa, Weevil? îl întreba Kenta.

Weevil îi raspunse ceva pe limba lui de maimuţoi. Ea îşi înclină capul într-o parte şi-i zâmbi.

— Ce rău îmi pare ca nu înţelegem ce spui! Ţie ce ţi-ar plăcea să mănânci? Încerci să ne spui, nu-i aşa?

la să ghicim noi... O banană... sau un gândac crocant, hm, ce zici, Blue-bum*? şi Kenta îmi aruncă o privire.

— Hei, băieţi, ia uitaţi-vă! Se întâmplă ceva, acolo, jos. Veniţi să vedeţi şi voi! ne spuse Rich, întins pe jos, pe jumatate ascuns de o tufă de mărăcini.

Fiorul de entuziasm din glasul lui m-a făcut să mă duc imediat lângă el, târându-mă pe coate.

În faţa noastra, panta era foarte abruptă şi orăşelul se vedea ca o poză încadrată de mărăcini. Rich avusese dreptate, ceva se întâmpla. Pregătirile de mai devreme — pentru ce-or fi fost ele — se terminaseră. Un convoi de care încărcate înainta cu greu, dar nu spre noi, ci în sens opus. Iar la care erau înhămaţi... cai? Sau boi? Magari... sau poate animale din-acelea ca nişte lame, cum mai vazusem prin Arakesh? De la distanţa asta, nu prea semanau cu niciunul dintre ele, dar nu puteai fi sigur. În sfârşit, orice-ar fi fost ele, se mişcau la pas, clatinându-se ciudat. M-am frecat la ochi şi mi-am mijit ochii, să văd cât mai multe detalii. Oare trageau la jug, câte două, sau erau legate cumva cu lanţuri? În faţa fiecărui animal părea sa atârne un fel de traistă lungă...

— Ce bine era dacă aveam un binoclu, şopti Rich.

În capul coloanei părea să fie un soi de şef, călare. Apoi venea şirul de care, ce abia se târau. Unele erau conduse de pe capră de nişte căruţaşi semănând cu nişte soldaţi, iar altele zvâcneau înainte de fiecare

* Fund-albastru.

dată când se auzea câte un pocnet de bici, ce răsuna, amplificat de ecoul muntelui, ca o împuşcătura. În spatele carelor veneau nişte oameni înalţi, cu suliţe şi coifuri, aliniaţi în formaţie.

— Se duc în Shakesh, sunt sigur, şopti Rich.

Am urmărit cu respiraţia tăiată cum convoiul se apropia de marginea giulgiului. Eu mă holbam, fara sa mai clipesc, sperând că se va deschide un tunel magic de lumină în faţa conducătorului convoiului. Locul pe unde se intra sub giulgiu era marcat de nişte pietre mari, verticale, vreo şase, de fiecare parte a drumului, ca nişte santinele. Mai aveau cinci metri... doi metri... unul... şi-apoi primul călăreţ disparu în negură. Pe rând, şi urmatorul, şi încă unul... până când toata coloana a fost înghiţita de valul negru, ca şi cum n-ar fi existat niciodată, iar Marshallul a rămas pustiu, părăsit, ca un oraş fantomă.

Tocmai dădeam sa mă întorc, când am prins o mişcare cu colţul ochiului. Mi-a sarit inima din piept şi-am simţit brusc o sudoare rece pe tot corpul. Ceea ce luasem drept borne de piatră se întorceau şi, parca plutind, se topeau în umbra clădirilor ca nişte stafii.

Nici nu erau borne, de fapt. Erau Cei-fără-chip care pazeau intrarea sub giulgiu.

Am profitat de căderea serii şi am mers de-a buşilea având grijă să ne ţinem la distanţă de oraş. Înainte poate paruse inofensiv, dar acum colcăia de pericole

şi ne umplea de groază. În niciun caz noi n-am fi îndrăznit să o luăm pe acelaşi drum ca oamenii lui Karazeel. Trebuia să găsim altă cale să trecem prin giulgiu.

— Poate că nu-i atât de rău cum pare privit de sus, zise Rich, optimist. Dacă ei pot, putem şi noi.

Dar ochii lui spuneau altceva.

Pas cu pas, ne apropiam de giulgiul mai înalt ca un zgârie-nori şi mai negru ca noaptea. Părea că se apleaca spre noi, ameninţător şi sufocant. În scurt timp — mult prea scurt — am ajuns şi ne-am oprit tacuţi în faţa vălului negru. La dreapta, departe, se zăreau clădirile oraşelului Marshall, ghemuite în amurg ca nişte sălbăticiuni care stăteau la pânda.

Richard întinse şovăitor o mână, cu palma înainte. Pentru o clipă, aş fi zis că atinge un perete negru. Dar apoi, cu un efort de voinţă pe care aproape că l-am vazut cu ochiul liber, şi-a vârât înăuntru mâna până la cot. Parcă-i amputaseră antebraţul.

În spatele meu, cineva a scâncit abia auzit.

Dar scânteia care apăruse în privirea lui Richard îmi era cunoscută.

— Eu intru să văd cum e.

— Richard, nu! zise Gen, cu ochii cât cepele.

— Vin şi eu, Rich. Ai dreptate, trebuie să ştim cum e.

Am scotocit prin rucsac şi am scos lanterna. După care am mai scormonit puţin şi-am dat şi de frânghia de nailon.

— Jamie, ţine de asta, i-am zis şi mi-am încolăcit bine în jurul mâinii celalalt capăt al sforii. Orice-ar fi, *sa nu-i dai drumul*. Richard...

I-am întins mâna cealaltă, cu degetele răsfirate. Rich a întins şi el mâna, caldă şi puternică, şi ne-am împletit degetele, într-o strânsoare tare ca piatra. Ne-am uitat unul la altul şi am intrat împreuna, în giulgiu.

Shakesh

Era mai rău decât îmi închipuisem. Mult mai rău. Giulgiul însemna mai mult decât întuneric: avea o greutate scârboasă cu care mă înecam, de parcă ar fi fost aburi, însă nişte aburi reci ca gheaţa. Îl simţeam apasând pe globii ochilor mei, ca o pernă neagră şi sufocanta, şi-mi venea să mă zbat să ma eliberez. Mă simţeam ca-ntr-o capcană, nu puteam sa respir. Sub giulgiu, când inspirai, parcă-ţi umpleai plămânii cu apa şi te îmbibai cu negură.

Panica a început să clocotească în mine, dar atunci am simţit mâna lui Richard sporindu-şi strânsoarea. Deşi era lângă mine, vocea lui a răzbătut cu greu prin beznă, înăbuşită, dar veselă ca întotdeauna:

— Cam neagră situaţia, nu? Tu auzi ceva?

Da, auzeam, un sunet foarte slab, ba înălţându-se, ba coborând, cam ca zgomotul pe care-l scoate aparatul de aer condiţionat sau ca acela al valurilor care se sparg de ţarm, la mare departare. Am bâjbâit după butonul lanternei şi am aprins-o. Am stins-o şi am aprins-o iar. Nimic... nici cea mai slabă luminiţa, nici macar atunci când am ridicat-o în dreptul feţei. Nu-ţi venea a crede că ceilalţi erau doar la vreo doi paşi distanţa. Nu-i auzeam deloc, puteau la fel de bine să fie şi pe altă planeta.

— Bun, zise Rich sobru. Va trebui să mergem orbeşte. Să ne ascultam instinctul şi sa sperăm ca n-o să ne învârtim în cerc şi sa ne ratacim de tot.

Într-adevar, nu aveam alta cale. Sau aveam? Îmi părea rău acum ca nu mă uitasem mai atent la procesiunea bizara care intrase aşa de hotarât în întuneric

— Ţi-ajunge?

Am dat din cap că da, dar mi-am adus aminte ca Rich n-avea cum sa mă vada.

— Da, am gâjâit eu. Îmi cam ajunge.

Simţeam gustul giulgiului pe limba, ca o melasa cu gust metalic de sânge.

Deodată am simţit o smucitura a frânghiei. Daca n-aş fi strâns-o de doua ori în jurul mâinii, sigur mi-ar fi scăpat. Jamie îşi pierduse rabdarea... sau se îngrijorase. Apoi frânghia a rămas inertă şi mi-a stat inima în loc. Ce fel de joc mai era şi ăsta? Dupa aceea am simţit din nou sfoara întinzându-se, puternic şi hotărât, trăgându-mă înapoi din giulgiu ca undiţa pe

un peşte. Am zâmbit, buimac de uşurare. Dragul de Jamie! Chiar că era momentul să ies iarăşi la aer curat.

Ne-am întors şi am făcut câţiva paşi către locul unde ne aşteptau ceilalţi. În câteva clipe, negura giulgiului a fost înlocuită de lumina cenuşie a înserării... şi-am simţit că paralizez de groază când am văzut cine ne trăsese afară.

Nu Jamie.

O siluetă cu gluga trasa pe ochi s-a ivit din umbra şi s-a repezit la mine, cu pelerina fluturând ca nişte aripi rupte când m-a înşfacat. Într-o fracţiune de secunda am vazut pe jos corpurile nemişcate ale celorlalţi, livizi ca nişte morţi, şi nişte umbre aplecate asupra lor, ca nişte vulturi. Am deschis gura sa strig... prea târziu.

Frânghia s-a smucit cu putere, iar eu m-am prăbuşit neputincios în îmbrăţişarea înăbuşitoare a Celor-fara-chip. Golul de sub glugă s-a aplecat spre mine şi m-a sufocat un damf fetid şi o duhoare de hoit. Ceva moale şi pufos s-a lipit de faţa mea... şi am simţit cum ma prăbuşesc într-o beznă mai adâncă decât aceea a giulgiului.

Conştiinţa mea se ridica spre suprafaţa minţii, ca apoi să coboare iarăşi, rostogolindu-se încet, ca o monedă care se scufunda într-un lac adânc. Şi odată cu rostogolitul venea senzaţia de gol în stomac, de

greaţă, care era în parte aducere-aminte şi în parte groază. Stăteam nemişcat, abia respiram, iar inima îmi batea cu putere. Unde ma aflam? Unde erau ceilalţi? Şi unde erau... *ei*?

Am întredeschis pleoapele. Negru ca smoala. Am ciulit urechile sa prind vreun sunet, dar parca asurzisem. Le simţeam ciudat, parca astupate bine cu vata, iar pe limbă aveam gustul giulgiului. Eram răsturnat, pe jumătate în faţă, pe jumătate într-o rână cu o mâna îndoită dureros sub mine. Cu mare precauţie, m-am ridicat un pic... dar am auzit scrâşnet de metal pe metal şi un vârf ascuţit de oţel rece ma împunse în şale. Un lemn aspru, cu aşchii, sălta sub obrazul meu, cu o vibraţie regulată, familiară. Eram în mişcare. Ma duceau într-un car sau o caruţă... prin giulgiu. *Spre Shakesh*. Cei-fără-chip dispărusera. O simţeam, eram chiar sigur de asta, ca şi cum aş fi putut să văd limpede, la lumina zilei. În cârcă simţeam apasarea unui alt trup. Părea lipsit de vlagă, moale, fară oase — fie adormit, fie inconştient. „Dă, Doamne, să fie unul dintre ai noştri! Şi să fie toţi teferi!"

Am simţit o rasuflare pe faţă, dar slabă de tot. Am adulmecat. „Guma de mestecat mentolată"... Am pipăit peste lemnul aspru; am simţit moliciunea unei haine de lână şi căldura pielii vii. Lanţurile din jurul încheieturilor s-au mişcat şi au zornăit puţin. Apoi nişte degete lungi şi subţiri m-au prins de mână şi am simţit iar respiraţia cu miros de mentă, într-un oftat foarte slab. Am ràmas aşa, ţinând-o de mână pe Kenta, aşteptând.

Încet, încet, întunericul a început sa se schimbe. În locul mirosului metalic al giulgiului venea un iz mai greu şi jilav. Zgâlţâitul dinainte al carelor ce înaintau pe pământ tare s-a transformat într-un fâşâit mocirlos, ca şi cum roţile treceau printr-un noroi cleios.

Trupul greu şi inert care mă apăsa s-a încordat şi s-a mişcat. S-a foit puţin şi s-a sucit, scuturând lanţurile. Deodată a zvâcnit în sus şi un cap tare ca o ghiulea m-a pocnit drept în nas, de mi-au dat lacrimile. Rich se trezise.

Am închis ochii şi m-am ferit de cotul ascuţit al lui Richard. Aşteptam. Altceva nu puteam face, cel puţin deocamdată.

Am deschis ochii: abia mijeau zorile. Alături de mine, Kenta era galbena ca ceara. Am întors capul şi am văzut şi alte siluete întunecate, zăcând deasupra mea şi la picioarele mele. Ridicându-mi ochii şi privind în faţa, pe fundalul nopţii ce se destrăma, am zărit spatele lat al căruţaşului.

Lumina creştea cu fiecare clipă. Acum puteam să disting şi zâmbetul curajos pe care se căznea să-l afişeze Kenta, dar şi urmele lacrimilor de pe obrajii ei. În urma noastră, drumul şerpuia pierzându-se în negură. De o parte şi de alta, erau două întinderi de apă, ca nişte bălţi de tuş, mânjite cu petele mai deschise la culoare ale trestiilor.

Apoi şi ultimele ramaşiţe ale giulgiului au rămas în urmă. Era dimineaţa devreme, înainte de răsaritul

soarelui. Pe cer clocoteau nori tiviţi cu roşu şi împroşcaţi cu auriu şi liliachiu. În faţa noastră, cerul era ciuntit de un munte imens, cu vârful teşit, care se înalţa din mlaştinile înconjurătoare. Iar sus, pe culme, statea pitit Shakeshul — nici pe departe oraşul zgomotos pe care mi-l închipuisem eu, ci o fortareaţa mohorâtă, împresurata de ziduri întunecate, la fel de neagră şi de ameninţătoare ca o tarantulă imensa, gata de asalt.

Am simţit o umbra rece pe faţă şi am auzit cum uruitul roţilor devine hurducait, semn că obezile de fier rulau pe piatra. S-a oprit brusc, cu un zgâlţâit final de ne-au clanţănit dinţii în gură. Nişte siluete în armuri s-au aplecat asupra noastra. Nişte mâini butucanoase m-au apucat de ceafa şi m-au trântit pe jos. Degetele trageau nemilos de părul meu, mai sa mi-l smulgă din rădacini. Mi-au răsucit capul într-o parte şi în cealalta şi mi-au smuls vata înfundata în urechi.

Nu prea înţelegeam, parea mai logic să ne lege la ochi, dar de ce să ne astupe urechile? Ce-am fi putut auzi? În sfârşit, era bine ca puteam auzi din nou — scrâşnetul pietrelor sub copite, zornaitul lanţurilor, ordinele mârâite ale garzilor. Şi un fâşâit bizar...

Raşchirat pe caldarâm, mă holbam la creaturile care trageau carul. Erau cât nişte cai mici, cu antene de melc, care se lungeau şi se scurtau, telescopic...

Aveau boturile lungi, care amuşinau şi căutau drumul... iar în loc de ochi aveau nişte încreţituri ale pielii... „Deci aşa-şi găseau ei drumul prin giulgiu".

O cizma m-a izbit în coaste. Abia am reuşit să mă ridic în picioare, căci la mâini şi la picioare îmi atârnau nişte cătuşe grele de fier, ruginite. L-au zvârlit şi pe Rich din car şi a aterizat lângă mine, în patru labe, săgetând gărzile din priviri. Apoi şi Kenta. Jamie se dădu jos îngrozit, cu ochii înroşiţi şi abţinându-se cu greu să nu plângă. Ultima a fost Gen, cu capul semeţ şi ochi arzători, smucindu-şi braţul din strânsoarea gărzii şi scuturând furioasă din cap. Nici urmă de Weevil.

Ne aflam într-o curte pavată şi întunecată. Aerul rece era mai aspru decât răcoarea obişnuită a dimineţii. Zidurile de piatră se înălţau până la cer, mânjite ici şi colo de nişte dâre slinoase. În umbra deasa, pe la colţuri, se zăreau nişte puncte de rouă, dar înfiorător de negre, îngheţate de frigul zorilor.

Un uruit neaşteptat m-a făcut sa ma răsucesc, clatinându-mă. O masiva poartă zăbrelită era coborâtă încet şi zgomotos. M-am uitat înnebunit în jur, la spaţiul sufocant. Instinctul îmi şoptea, îmi urla să fug! Dar n-aveam unde. Cu un ultim scârţâit, barele porţii zăbrelite s-au înfipt în pământ... iar în spatele nostru s-a deschis încet o uşă, ascunsă într-o nişă adâncă a zidului unui turn cilindric. Ne-am întors toţi cu faţa spre ea.

În cadrul uşii stătea o siluetă uriaşă, din care nu vedeam decât pelerina neagră. Nesfârşită a părut clipa cât ne-au privit lung ochii ascunşi în umbră. În cele din urmă, a spus:

— Sunteţi în Shakesh, cetatea de scaun a preamaritului şi eternului rege al Karazanului, Excelenţa Sa, Karazeel — şi vorbele lui au căzut, reci şi grele ca oţelul. Priviţi acum lumina zilei, căci e ultima oara când o mai vedeţi. *Duceţi-i în temniţă!*

Din spatele lui au aparut doi gardieni. L-au luat pe Jamie şi l-au îmbrâncit înauntru, şi l-am auzit cum se poticneşte prin întuneric. Apoi le-au înşfăcat pe Gen şi pe Kenta şi le-au zvârlit după el, şi le-am auzit împiedicându-se în lanţurile cătuşelor de fier de la picioare.

— Hei, nu-i nevoie să..., scrâşni furios Richard, făcând un pas înainte, cu pumnii strânşi.

Dar şeful gardienilor a ridicat mâna înmănuşată în metal şi l-a pocnit pe Richard în faţă, scoţând un zgomot înfundat, al carui ecou a plutit ameţitor în curte. Richard s-a prabuşit gramadă la pământ, cu urma lividă, marmorata, a mănuşii de oţel întipărită pe obraz.

Unul dintre gardieni a ridicat trupul inert al lui Richard pe un umar, disparând, cu el în cârcă, prin uşa întunecată. M-am dus şontâc, şontâc după el şi am ajuns pe un palier mic, apoi am coborât spirala unei scări abrupte, luminată de torţe ascunse în firidele adânci ale zidurilor. Treptele erau ciobite, umede şi alunecoase, şi se îngustau până la aproape o palmă spre interiorul spiralei. Lanţul gros de la picioare zornăia la fiecare pas, atârnând aşa de greu, că puţin îmi lipsea să mă împiedic şi să mă prăbuşesc pe scări cu capul înainte. Mă mişcam încet, bâjbâind,

concentrat la cum călcam, încercând să nu mă gândesc la ce ne aştepta.

O veşnicie a durat coborâtul ăsta, dar când s-au terminat treptele, ne-au împins pe un culoar îngust de piatra, unde am trecut de un grilaj, şi-apoi de încă unul, iar cheile de fier scârţâiau în încuietorile ruginite. Am intrat într-o încăpere dreptunghiulară, luminată slab de nişte torţe obosite. Te trăsneau şi fumul înecacios, şi duhorile pestilenţiale dinspre lespezile umede, dar, mai ales, mirosul pătrunzător al groazei. Pe zidurile igrasioase, apa se prelingea încet, ca nişte lacrimi.

Ne-am oprit şi ecoul zornăitului lanţurilor noastre s-a stins. Undeva aproape, ceva a chiţăit şi s-a îndepărtat în fugă.

De-a lungul unui perete, nişte gratii ruginite uneau podeaua cu tavanul scund şi sufocant, care apăsa asupra noastra... eram în pântecele muntelui. Dincolo de gratii, spaţiul îngust era împărţit în cămăruţe mici: celulele.

Toate erau goale. Dacă Hob avea dreptate, iar Kai şi Hannah fuseseră aduşi aici, între timp disparuseră. Am refuzat să mă gândesc ce însemna asta.

O cheie a scrâşnit într-o încuietoare şi o uşă zabrelită s-a deschis scârţâind. Gardianul care-l dusese în cârca pe Richard a facut un pas în celula şi s-a scuturat de povară, şi-am tresarit când am auzit trosnetul capului pe podeaua de piatră. Fetele au intrat repede după gardian, cu ochii în pământ, ferindu-se de atingerea lui. Jamie s-a strecurat pe uşa într-o parte şi s-a

rezemat cu spatele de zid; îi vedeam bărbia tremurând. Am intrat şi eu după el. Uşa s-a închis zgomotos şi cheia s-a rasucit în broască.

Şi deodată, deznădejdea neajutorată care apasa asupra mea s-a transformat într-o furie sălbatică, pârjolitoare; nu-mi era străină şi am primit-o ca pe un prieten vechi. Fără să mă gândesc, abia dându-mi seama ce făceam, m-am dus şi m-am apucat cu mâinile de barele de fier ale uşii, zgâlţâind-o din toate puterile:

— *Daţi-ne drumul!* am urlat eu. Cine vă credeţi? Măcar aduceţi-ne nişte pături şi mâncare. O sa îngheţăm aici!

Am izbit cu pumnii în zăbrelele uşii, apoi le-am lovit cu bocancii până când nu mi-am mai simţit degetele de la picioare, de învineţite ce erau.

De departe, s-a auzit şi ultimul grilaj cazând între noi şi ei, apoi ecoul sec al paşilor care se îndepărtau, punctat de un schimb de vorbe răguşite şi un râs cavernos.

— *L-aţi omorât pe Richard!* Şi pe Blue-bum unde l-aţi dus? am mai întrebat, gata sa plâng de furie neputincioasă. E pe undeva pe afară, pierdut în bezna... şi nici măcar *nu vă pasă!* Şi ceilalţi — unde sunt? Ce-aţi făcut cu ei?

Vocea-mi răsuna prin colţurile întunecate ale temniţei, iar zidurile mohorâte îmi aruncau înapoi vorbele, într-un ecou batjocoritor.

Dar furia mea a pâlpâit şi s-a stins ca şi cum n-ar fi existat niciodată, lasând în urmă un gol absolut.

Totul mersese pe dos — totul. Lacrimi fierbinţi îmi jucau în ochi. M-am prăbuşit în genunchi, vlăguit, ţinându-mă de bare, simţind cum degetele de gheaţă ale temniţei se strecurau pe sub hainele mele zdrenţuite, prin piele, până în adâncul inimii.

Urmă o tăcere lungă, nesfârşită... Apoi am auzit din spate o voce:

— Adam?

M-am întors, ţeapăn, nevenindu-mi a crede ce aud. Era Richard, care avea obrazul încă sluţit de lovitura mănuşii de fier.

— Ia zi, vezi ce văd şi eu? întreba el raguşit, cu un rânjet strâmb.

Mâna lui arăta spre rucsacul meu, ce zăcea într-o grămada de bagaje, pe jos, în celulă, unde le aruncaseră gardienii. Rucsacul se mişcă, se dădu peste cap, se legănă dintr-o parte într-alta. Încet, clapeta s-a ridicat... am văzut o lăbuţă brun-rozalie care bâjbâia pe marginea rucsacului. Şi înca o lăbuţă... apoi, cu băgare de seamă, a apărut un ochişor stralucitor ca o mărgică.

Rich s-a ridicat într-un cot şi, cu tot întunericul, îl vedeam cum zâmbeşte.

— Ce-ar fi să ne relaxăm şi să ne bucurăm de cazarea gratuită, Adam? zise el, cu glas dogit. În fond, suntem în Shakesh, unde voiam să ajungem. Avem şi sacii de dormit, avem şi gumă de mestecat din belşug... ba, se pare că şi vechiul tău prieten, Blue-bum, a făcut călătoria în rucsacul tău. Ce mai vrei?

Prințesa

Am dormit îngrămădiţi ca nişte căţeluşi, în colţul cel mai depărtat de uşă, fară vise, fără să ne mişcăm în somn. Un somn de epuizare totală.

Însă, oricât de obosit eram, m-am trezit aşa de brusc, de parcă mi-ar fi aprins cineva un bec în cap. Adică, la un moment dat, dormeam eu dus, cu gândurile cufundate în beznă şi neclintite ca apa din adâncul unei fântâni, iar în clipa următoare eram cu mintea brici şi simţurile la pândă.

Voci — se auzeau nişte voci în temniţă.

Am rămas nemişcat, ascultând.

— Ai grijă la ordinea în care vor avea loc ceremoniile azi.

Am recunoscut acea voce imediat; o voce profunda şi aspră, cu un ton autoritar. Era şeful gărzilor.

— Întâi prinţesa, continua el, rostind acest titlu cu o ciudată emfază, aproape batjocoritoare. O audienţă privată — se pare că pe Excelenţa Sa încă îl amuză.

— Întâi prinţesa, repetă o voce mai tânără.

— E deja în prima anticameră. Nu uita că e vorba de o audienţă privată, cu perdelele trase. Apoi..., şi aici făcu o pauză, în care am auzit foşnetul unui pergament desfăşurat, apoi îi avem pe şobolanii ăştia — trebuie sa-i duci sus, în a doua anticameră.

— Sa-i curaţ puţin? Că put de-ţi mută nasul.

— Conform ordinelor mele, Excelenţa Sa doreşte să-i vada aşa cum au venit.

— Domnule căpitan, ce credeţi c-o să le facă?

— Cine ştie? Cei-fără-chip i-au găsit iscodind pe la marginea giulgiului. Excelenţa Sa n-are nicio milă pentru nepoftiţi, mai ales acum, ca s-a apropiat ceasul. Oricum, râse el cu cruzime, n-o să trebuiască să-i păzim multa vreme! După ce termină cu ei, până la pauza de prânz mai rămâne doar Mauler*. Cu grilajele închise şi cu draperiile date la o parte. Graţiile Lor vor să asiste, dar siguranţa lor este mai presus de orice. Sa fii pregatit să tragi draperia, daca ţi se face semn că spectacolul este covârşitor.

— Bun. Deci cu grilaje şi fară draperii, dar gata să le trag daca e nevoie. Domnule capitan, Mauler ăsta... mai spuse el, pe un ton diferit de restul discuţiei. Îi păzesc de ceva vreme pe sclavii care lucrează la Arraz şi încă nu l-am văzut. Chiar e aşa cum se spune?

---

* Schingiuitorul.

— Da... ba chiar mai mult de atât. E o fiară infernală. Are dinţii ca un fierăstrău şi ghearele tari ca diamantul, ochii ca doi taciuni încinşi, trupul subţire şi agil ca un arc... neîmblânzit şi nemilos când îşi atacă prada. E bestia dezlănţuită din cele mai crunte coşmaruri, o legendă trezită la viaţă. Da, Mauler este o curiozitate, o raritate demnă de-un colecţionar adevărat... şi, în momentul ăsta, e cea mai mare distracţie a Excelenţei Sale. Dar să nu uiţi un lucru, altminteri plateşti cu viaţa: *grilajele trebuie să fie închise.* Acum gata, grăbeşte-te!

Am deschis puţin un ochi. În faţa celulei noastre, lângă peretele îndepartat, era o masă mare de lemn — postul gardianului nostru. Pe masa zăceau de-a valma mai multe pergamente, vreo doua cani înalte şi nişte farfurii de lemn murdare şi o gramadă de lanţuri ruginite. Deasupra mesei era agăţata de un suport din perete o lampa afumata, cu o tăbliţa soioasa alături. Deşi nu puteam fi sigur, din cauza luminii slabe, părea împarţita în două, o jumatate pentru fiecare celulă... sau poate pentru lanţul lung de chei de fier, atârnat şi el de perete.

O namilă de gardian s-a ridicat de pe scaunul său de lemn şi a desprins o cheie din panou, a doua din stânga. A luat un baston gros de metal, l-a cântărit o clipă în mână şi, agale, din trei paşi mari a traversat distanţa de la masă la celula noastră; a plimbat bastonul peste gratiile de fier ale celulei, cu un zgomot monstruos, încât prietenii mei s-au trezit şi-au sărit imediat în picioare.

În câteva secunde, uşa noastra s-a deschis la perete şi gardianul ne-a mânat afară şi-apoi prin culoarul îngust dintre perete şi şirul de celule. De data asta, mergeam în partea cealaltă a culoarului, nu pe unde veniserăm. Am ocolit un capac de canal — un grilaj masiv de metal fixat în podea, de unde se ridica o miasmă îngreţoşătoare, de putreziciune. La stânga, am observat o scară îngustă şi abruptă, care cobora în beznă. M-am ferit instinctiv de scara aceea, înfiorat la gândul adâncurilor infernale în care se cufunda. Dintr-acolo răzbătea ecoul unor cuvinte îngânate la nesfârşit, cu disperarea unei minţi care se agaţă de ultimele sale frânturi conştiente. Ne-am strâns mai aproape unii de alţii şi am grăbit pasul.

Am trecut de o poartă zăbrelită, apoi de încă una, şi am ajuns într-un turn cilindric, cu o scară în spirală. Aşteptând sa intrăm în şirul celorlalţi ce urcau şovăitori pe treptele acelea, am schimbat o privire cu Rich. N-aveam nevoie de cuvinte ca să ştim ce gândeam. Nu exista nicio scăpare. Aici am fi rămas toată viaţa — cât ar mai fi durat ea — dacă n-am fi avut minicomputerul, ascuns în rucsacul meu, cu Weevil ghemuit deasupra lui, încremenit şi tăcut ca o umbră, cu speranţa absurdă că nu va fi descoperit.

Am ajuns în capul scării şi am luat-o pe un culoar cotit. Gardianul nostru — un bărbos oacheş, cu o pelerină neagră, ce părea să fie uniforma tuturor la

Shakesh — a dus un deget la buze, semn că trebuie sa pastram liniştea... apoi, cu palma în jos, a făcut un gest scurt de-a curmezişul grumazului, să pricepem ce ne aşteaptă dacă nu dam ascultare. Tot în şir indian, ne-am strecurat după el, cât ne îngăduiau lanţurile de la picioare de silenţios.

În dreapta noastră, era un zid plin, dar pe partea stângă, la intervale regulate, apăreau nişte uşi de lemn. Am înaintat pe culoarul cotit până când n-au mai ramas decât două uşi. Gardianul a deschis-o pe prima şi ne-a îmbrâncit înauntru, încuind imediat în urma noastră.

Ne aflam într-o anticameră mică, de vreo patru metri patraţi. În spate era uşa pe unde intraseram; în lateral, doi pereţi obişnuiţi. Dar în faţa nu aveam un perete, ci o împletitura strânsa de oţel, cu balamale şi încuietori meşteşugite... Probabil ca să culiseze şi camera sa ramână expusă în faţa salii de dincolo de ţesatura de oţel. Printre ochiurile plasei metalice, se zarea o tapiserie groasă, trasă în chip de draperie.

Un lucru era foarte clar: deocamdată, nu aveam nicio şansă de scapare. Rich s-a uitat la mine, ridicând o sprânceană, şi a dat din umeri. Am dat şi eu din umeri şi le-am zâmbit celorlalţi — cu un zâmbet încurajator, speram eu. Aratam destul de jalnic — palizi de foame şi de îngrijorare, mânjiţi pe faţă ca dupa o noapte de dormit pe podeaua murdară a temniţei, cu hainele zdrenţuite şi soioase.

M-am lasat pe vine, rezemat de perete, răscolit de o senzaţie surprinzător de familiară; când mi-am dat

seama ce era, n-am putut să nu zâmbesc. Iata-ma în anticamera unde aşteptam o audienţă la regele Karazeel, stăpânitorul Karazanului — o audienţa despre care banuiam că numai prost se putea sfârşi — iar eu simţeam aceeaşi groază paralizantă care mă cuprindea în desele mele escale prin biroul directoarei de la şcoală. Din nu ştiu ce motiv, gândul m-a înveselit.

Dar chiar atunci a început să vorbească cineva de dincolo de plasa de oţel — o voce de barbat, înabuşită de draperiile groase —, alungându-mi din minte orice alt gând.

— Te mai întreb o dată: cine eşti?

Vorbea pe un ton mieros, aproape hipnotic, şi cu o insistenţă blândă şi totodată sinistră.

A urmat o pauza scurtă, cât între doua bătai de inimă.

Şi-apoi s-a auzit alta voce, un glascior amabil şi netulburat, care, în castelul mohorât, răsuna la fel de neaşteptat ca trilul unei ciocârlii. O voce la care am sărit imediat în picioare şi m-am lipit de textura de oţel, simţind pe obraz răceala metalului, dar sorbind, cu inima la gură, fiecare silaba.

— Sunt Hannah Quested.

— Han-nah Ques-ted? Un nume neobişnuit pentru o fetiţă. Mai ales pentru o fetiţa care, ieri, îmi spunea că este... stai puţin să-mi amintesc... *prinţesa Fenella Foo-Foo*. Dar azi văd că spui altceva.

— Ieri eram prinţesa Fenella, azi sunt Hannah. Oamenii se mai schimba de la o zi la alta. Depinde.

— Depinde? Depinde de ce?

— Depinde de cum se simt.

— Bun. Astăzi eşti Hannah Quested.

A urmat, aşa cum ma aşteptam, o scurta pauza, în care regele Karazeel încerca să digere informaţia asta.

Apoi s-a auzit o şoapta, ca o părere:

— Vreau la tati.

— Şi cine e „tati", bombonică? veni fulgerator reacţia lui, ca o muşcătură de şarpe.

— *Mie să nu-mi spui bombonica!* Şi ia mâna de pe mine! Eşti unsuros!

Am închis ochii, trimiţându-i, cu toată vibraţia fiinţei mele, un mesaj mut şi disperat: „Nu, Hannah, nu! Ai grijă! Rezistă şi, orice-ar fi, nu-l enerva!"

Dar el deja se enervase, am simţit asta în unduirea vocii cu care a vorbit mai departe:

— Prea bine... Hannah Quested. Spune-mi de unde vii.

— Ţi-am mai spus o data, de la Quested Court!

— Quested Court? „Court" înseamnă curte. O curte este reşedinţa unui rege. Cine e regele acesta? Iar tu spui că te cheamă Hannah *Quested*... deci eşti fiica regelui de la acea curte... şi totuşi negi că ai fi prinţesă. Copilă, te întreci cu gluma!

Simţeam cum enervarea lui fierbe şi se preface într-o mânie cumplită şi îngheţată, pe care totuşi nu voia să i-o arate.

— Bine. Hai să fim prieteni, ce zici? Poate dac-aş şti mai multe, aş avea cum să te ajut sa te întorci la... „tati". Deci, ia spune, unde se află Quested Court?

— Ţi-am mai spus... nu ştiu! E acasa. Acolo unde locuim eu şi Q.

A urmat o scurtă pauză.

— Prea bine. Atunci, răspunde-mi la asta: până în Arakesh cum ai călătorit? Aşa o fetiţa mică, doar n-ai venit singură?

— Ţi-am mai spus.

— Mai spune-mi o dată.

Cu o răbdare exagerată, Hannah răspunse:

— Prin computer.

Eu şi Richard ne-am uitat unul la altul, înlemniţi.

— Şi ce este un com-*piu*-ter, mititico?

Oftatul ei se auzi şi dincoace de draperii, semn că se saturase de discuţia asta.

— Orice nătafleţ ştie ce e un *computer!* Chiar n-ai habar *de nimic*?

În secunda aceea, glasul regelui s-a schimbat într-un şuierat ameninţător.

— Cutezi să mă faci *natăfleţ*?! Pe mine, Excelenţa Sa, Eternul şi Preamaritul Rege Karazeel, cârmuitorul Karazanului, stapânitorul Tărâmului Celor Două Luni, cuceritorul ţinuturilor de dincolo de Îndepartatul Soare?

S-a lasat o linişte mormântală. Noi aşteptam, cu respiraţia tăiată. Şi-am auzit-o iarăşi pe Hannah:

— N-ar... n-ar trebui sa ţipi la copii, şopti ea.

— Mai vedem noi, bombonică, ce ar trebui şi ce n-ar trebui să facă Excelenţa Sa, Eternul şi Preamăritul Rege Karazeel, stăpânitorul Karazanului... şi *cine îi spune lui ce ar trebui să facă.*

Ca la un semn, uşa din spatele nostru s-a crăpat puţin şi a reapărut gardianul. Apoi draperiile groase

au fost date la o parte. Am vazut sala tronului şi, ca într-o străfulgerare, am zarit o făptură maruntică, într-o rochiţa înfoiată de zână, dar tare murdară, luată pe sus de gardieni şi scoasă pe uşile duble din capatul sălii... Şi, în sfârşit, l-am văzut pe rege.

Sala tronului era în formă de potcoavă, cu o estrada în faţă. Pe arcul de cerc al peretelui, la intervale regulate, erau rânduite mai multe anticamere, fiecare cu plasa metalică şi draperii grele, care puteau fi trase sau date la o parte, după cum se dorea. Am vazut toate astea dintr-o privire... dupa care am rămas cu ochii aţintiţi asupra regelui Karazeel.

Mă aşteptasem să văd un tron propriu-zis. Când colo, sus, pe estrada, era un divan lung, cu spatar numai într-un capat. Pe divan se lafaia regele, flancat de patru soldaţi neclintiţi, în armuri aurii.

Tocmai când ma obişnuisem ca în Karazan să-i vad pe toţi îmbrăcaţi în haine pământii, şterse, m-am uitat la rege şi am ramas buimăcit. De parca urmărisem pâna atunci un film alb-negru şi deodată eram asaltat de stralucirea unuia Techincolor.

Regele Karazeel purta o camaşă bufantă din mătase aurie, nişte pantaloni trei sferturi dintr-un material argintiu, încinşi cu un brâu stacojiu — asta era culoarea casei regale, după cum îmi spusese Kai. Pe umeri avea prinsă o pelerină grea, ţesuta în toate culorile imaginabile — un caleidoscop exotic, ameţitor, în care dansau culorile fermecate ale curcubeului, strălucind şi sclipind în manunchiul de raze de soare care pica drept asupra lui, ca lumina unui

reflector. Avea părul negru ca pana corbului, bogat şi stralucitor. Pe cap purta o coroană al cărei model îmi parea, în mod straniu, cunoscut: o împletire de doua cercuri masive, unul de aur şi unul de argint. Îl vazusem şi pe cutia jocului *În căutarea Pocalului de Aur* — să fi fost un fel de logo?

Dar mai cu seamă mă fascina chipul lui şi nu reuşeam sa-mi desprind ochii de la el. Un chip dur, dar irezistibil: avea pielea aurie, şi conturul buzelor subţiri, cu o expresie de cruzime accentuată de nasul acvilin, completau o înfaţişare ciudat de atrăgătoare. Aceleaşi linii pe chipul altcuiva ar fi compus un zâmbet... dar între zâmbetul lui Q şi zâmbetul regelui era o diferenţă ca de la cer la pamânt. Şi-n minte am auzit o voce spunându-mi: „Liniile acestea s-au nascut din plăcerea pe care o găseşte în durerea altora".

Era chipul unui bărbat în floarea vârstei... şi nu prea. Regele Karazeel avea ceva inefabil, mai presus de vârsta, ca şi cum, pentru el, timpul se oprise. Dar lucrul cel mai izbitor era aura pe care o emana, atât de puternica, încât simţurile mi se clătinau în faţa ei: o duhoare a puterii, a lăcomiei şi a decadenţei.

În timp ce-l priveam, fascinat şi dezgustat, ochii lui cenuşii s-au rotit încet... şi s-au oprit asupra mea.

Mauler

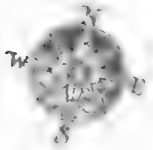

Parcă nu mai existam decât noi doi în sala aceea. Ma uitam fix în cenuşiul ochilor lui pustii şi simţeam cum îmi fuge pamântul de sub picioare.

Într-un ungher al minţii am înregistrat cumva faptul că grilajul de oţel fusese dat la o parte, iar grupul nostru, mânat silnic către divan. M-am mişcat şi eu, mecanic, fără să-mi dezlipesc privirea de la Karazeel. Ochii lui parcă erau facuţi dintr-un oţel lucios şi rece şi mă atrăgeau ca doi magneţi.

Am ajuns la marginea estradei şi ne-am oprit. Numai doi paşi ne mai despărţeau de Karazeel. Simţeam un parfum straniu, moscat şi iute, care acoperea un alt miros, nedesluşit.

— *Îngenunchează!* scrâşni gardianul, iar şoapta lui crispată a rasunat în toată încăperea. *Îngenunchează în faţa regelui!*

Am auzit o bufnitură lânga mine, când Jamie s-a prăbuşit în genunchi. Au îngenuncheat şi ceilalţi, lucru pe care mai mult l-am simţit decât l-am vazut. Aşa conveniseram, să facem ce ni se spune. Să câştigam timp. Să pastrăm deschise cât mai multe opţiuni posibile. Şi, cel mai important, să nu facem valuri.

Ordinul a fost repetat, de data asta, tunător:

— *Îngenunchează, dobitocule!*

Ştiam că vorbeşte cu mine. Ştiam şi ca viaţa mea depinde de asta. Dar n-am putut. Picioarele mele înlemnisera: erau de neclintit, ca nişte trunchiuri de copac. Mi-era cu neputinţa sa îngenunchez în faţa regelui Karazeel, cum tot cu neputinţă mi-ar fi fost şi sa-mi iau zborul, oricât de aspru mi-ar fi poruncit.

— Adam..., şopti Gen, deznădăjduită.

Dar eu continuam să-l privesc în ochi pe rege. Deodată buzele lui s-au arcuit într-un zâmbet şi a spus:

— Baiatul ăsta... mi se pare interesant. Lasa-l sa stea în picioare, daca aşa vrea el. Evor..., zise el şi gestul îi întregi porunca.

Abia atunci am putut să-mi desprind privirea dintr-a lui. Din spatele regelui Karazeel a venit foşnind un cocoşat. Am înregistrat fulgerător silueta lui, înfaşurata într-o pelerină închisă la culoare, indigo ca noaptea, smălţata cu stele... privirea ascuţită şi calculata ce razbatea de sub claia de par lung şi încâlcit...

mâna deformată, cu unghiile încovoiate ca nişte gheare.

Mâna aceea s-a întins către o măsuţa aurită, de lângă divanul regelui. Pe ea erau aşezate în ordine mai multe şipuri... nişte şipuri de cristal, care străluceau ca diamantul în mănunchiul de raze de sus. Un licăr fosforescent... un abanos fluid... o licoare translucidă ca nestematele... alta limpede ca smaraldul şi un lichid cleios, de culoarea puroiului. Mâna le-a mângâiat pe toate uşurel, zabovind deasupra lor, chibzuind ce să aleaga. Când le-a atins, unghiile lungi au rapăit uşor, ca râcâitul labelor unui şobolan fugind pe lespezile temniţei.

În sfârşit, mâna s-a hotarât asupra lichidului gros ca noroiul. Când l-a atins vrăjitorul, o umbră neclara s-a strecurat printre gândurile mele, ridicând uşor capul bont, gustând aerul cu limba despicata. *„Şoaptele launtrice. Poţiunea Intuiţiei"*.

Mâna doldora de inele a regelui s-a întins lacoma dupa şip, aproape smulgându-i-l. L-a ridicat şi l-a adulmecat cu nesaţ, delectându-se cu mireasma lui. Apoi deodată a dus şipul la buze şi l-a sorbit zgomotos şi lacom. În clipa aceea, ochii lui s-au dat peste cap şi printre pleoape nu s-au mai văzut decât două cioburi alburii; din colţul gurii amorţite i se scurgea o dâra de salivă.

În mintea mea bateau clopote anunţând primejdia. Frânturi de gânduri mi se ciocneau de panica în creştere pe la hotarele minţii. „Băiatul ăsta... mi se

pare interesant.... Evor... vrăjitor... Şoaptele lăuntrice... Intuiţia..."

Şi-atunci l-am simţit. Subtil şi viclean, de parca nişte degete moi ca meduzele îmi pipăiau gândurile. Le mângâia, le dezmierda, pătrundeau uşor până în rădăcinile gândurilor mele... tot mai adânc... şi mai adânc. Era totuşi placut, chiar voluptuos, să te abandonezi acelei cercetări blânde. Prin odaile minţii mele au început să plutească imagini tulburi şi seducatoare ca nişte vise, ca şi cum cineva îmi depana alene toate amintirile.

„Imaginea îndepărtata a unui sătuc de munte... stomacul gol ca o tobă, gustul de menta al unei gume de mestecat"... Scotocea mai departe, mai departe... „Un fuior de ceaţă... o plută în flăcari"... Şi mai departe, mai departe... „un copil cu pijamale în dungi... o tastatură... respiraţia calda a unui câine, chiar deasupra mea"... Aşa, da... „Ochii albaştri ai lui Q, senini precum cerul... o carte maronie şi învechită... o melodie limpede şi curată ca lacrima, o melodie care mă urmăreşte cântată la... cântată la..." Da?... da?...

O sclipire argintie se înfiripa şi se destrăma iar, în armonia unei note muzicale, strălucind apoi gata să prindă contur...

... „ochii albaştri ai lui Q"...

NU!

Valul refuzului răsuna în capul meu ca dangătul unui gong, mai-mai să-mi explodeze creierii cu forţa sa. Imaginea aceea tremurată s-a risipit înainte să se

închege. Instinctiv, într-un reflex disperat, am ridicat un zid în mintea mea, un zid de piatra, neted şi uniform, care urca până la cer. Iar eu nu vedeam decât zidul ăsta. Mă holbam la el cu ochii strânşi aproape dureros, iar ecourile metalice încă-mi vibrau în cap. Eu mă uitam la zidul meu. Era mare, era solid. Lumea mea era acest zid.

Încet, încet, ecourile s-au stins.

Meduza insidioasă a dispărut. Încă în gardă, am deschis ochii. Regele Karazeel era întins pe spate, cu capul cazut într-o parte. Avea ochii deschişi, dar erau pustii. Pustii.

Vrăjitorul s-a strecurat lângă el şi s-a uitat în ochii goi. A pocnit o data din degetele lui uscate... şi încă o dată. Nicio reacţie. A întins mâna şi a luat şipul cu lichid sidefat, ducându-l apoi uşor, aproape tandru, către buzele inerte ale regelui.

Îi priveam înmarmurit, amintindu-mi cum, într-o altă lume...

Karazeel a înghiţit, a tuşit, apoi a sorbit cu lăcomie. Culoarea i-a revenit brusc în obraji şi pleoapele i s-au zbatut. A deschis ochii, căutându-ma iarăşi cu privirea stralucitoare.

Cocoşatul se foia repede, repede în jurul lui — i-a potrivit coroana, i-a netezit pelerina multicoloră şi i-a tamponat buzele vineţii cu o batistuţa de mătase. Regele i-a murmurat ceva la ureche. Evor s-a aplecat

cu mişcările lui greoaie, fixându-mă cu privirea; ochii lui întunecaţi scăpărau din când în când ca nişte tăciuni încinşi.

La şoaptele lui şuierate am simţit fiori reci furnicându-mă pe ceafă.

— Regele Karazeel mi-a poruncit să-ţi spun că mai sunt şi alte chei pentru cămăruţele secrete ale minţii tale. Mult mai dureroase pentru tine... dar nu şi pentru el. Însă mai e timp... Vei aştepta momentul când va avea el plăcerea...

Într-un sfârşit, privirea lui Karazeel s-a mutat asupra celorlalţi, ghemuiţi grămadă pe podea. I-a cântarit din ochi pe fiecare. Şi buzele i s-au arcuit într-un zâmbet dispreţuitor.

— Numai băiatul, spuse el în cele din urma. E ceva la el... dar acum sunt obosit. Scapă de restul.

Evor îi făcu un semn gardianului şi-i şopti ceva:

— Băiatul... temniţă... ceilalţi... *peste zidul de la răsarit*...

Mi-a îngheţat sângele în vene.

Gardianul le-a apucat pe fete de braţ şi le-a târât afara, de s-au ridicat în picioare din mers. Kenta era alba ca varul şi-n ochii ei se citea groaza. Auzise, ca şi mine, cuvintele acelea... poate chiar mai mult. Dar ochii lui Gen fulgerau mânioşi. Părul ei blond-închis era zburlit, ca o coama de leu, iar dinţii dezveliţi îi trădau furia nestăvilită. S-a zbătut să scape din strânsoarea gardianului, lovindu-l cu picioarele şi zgâriindu-l ca o pisica sălbatică... până când a reuşit —

incredibil! — să se elibereze, a sarit în faţa divanului şi l-a scuipat pe regele Karazeel drept în faţă.

Cei patru soldaţi au sarit imediat asupra ei şi, într-o clipă, au înşfăcat-o. În ciuda împotrivirii ei, nu mai putea să le scape, având o sabie pusă amenin-ţator la gât şi o alta în dreptul inimii. Soldaţii s-au întors spre rege, aşteptându-i ordinul. Karazeel ur-mărea scena inexpresiv.

Nesfârşit a părut momentul acela...

Apoi regele Karazeel a zâmbit... un zâmbet care m-a înfiorat.

— Da, murmura ca pentru sine. Cum de nu am observat-o până acum? O mica frumuseţe. Cât despre firea ei înfocată, va deprinde uşor supuşenia. Face de o slujnica la curtea regelui... iar când n-o sa mai aiba limba, n-o să mai scuipe nici aşa bine, nici aşa departe.

Doi dintre soldaţi au târât-o către uşile imense din celălalt capăt al sălii tronului.

— Daţi-mi drumul! urlă ea. Vreau să rămân cu ceilalţi! N-o sa-ţi fiu slujnica niciodată! Eşti plin de ura şi de venin, mai bine mor decât să trăiesc la curtea ta!

Regele Karazeel a urmărit-o ieşind cu o privire rece, netulburată. Apoi a facut un uşor semn din cap şi vrajitorul s-a apropiat imediat să-i ştearga scuipa-tul de pe faţa, aplecându-se în acelaşi timp să-i asculte porunca. La semnul lui Evor, pajii au alergat şi au dat la o parte draperiile grele din fundul camerei.

Am rămas cu gura căscată. În spatele draperiilor era o sală luxoasă, o prelungire a sălii tronului. Acolo erau multe, multe doamne — să fi fost vreo douăzeci sau treizeci: o galerie de regine. Ochii mei se plimbau de la una la alta şi fiecare mi se parea mai răpitor de frumoasă decât cea dinainte. Unele aveau pielea măslinie, altele luminoasa ca petalele de trandafir... unele aveau parul negru, revarsat pe umeri, altele auriu, încolacit deasupra capului... unele aveau ochii mari, de caprioara, altele aveau ochii de un azuriu îngeresc. Rochiile lor de seara erau fiecare de altă culoare — roşu-aprins, aramiu, roz, bleu-pastelat, argintiu şi ivoriu — şi fiecare purta pe cap o coroniţă delicata de aur. Părcau nişte păsari ale paradisului, exotice, care foşneau, gângureau şi se alintau, aruncându-i regelui zâmbete şi priviri languroase.

— Luaţi-i de aici pe mizerabilii aştia! scrâşni Evor. Maria Sa doreşte să se distreze! Heralzi, să cânte fanfara, căci intră marele Mauler!

Pe noi patru ne-au îngrămădit la repezeală într-un colţ al covorului roşu, spre uşa pe unde o duseseră şi pe Gen. Buimăciţi de gândul că ne despărţiseră şi de groaza a ceea ce va urma, ne-am supus împleticindu-ne, fără nicio vorbă.

Tocmai când ajunseseram la uşă, au răsunat trompetele. Instinctiv, m-am uitat peste umăr. Şi gardianul nostru încetinise pasul şi tragea cu ochiul în spate. Nişte draperii stacojii, cu herbul brodat în aur, au dezvelit brusc imaginea a doi curteni în livrele luxoase, de culoare ivorie cu fireturi aramii. Fiecare

ducea o cuşcă de aur. Într-una dintre ele era o pasăre, iar în cealalta... un şobolan?! Apoi mi-a atras atenţia personajul retras, din spatele lor. Şi el era îmbracat în veşminte ivorii, ca şi ajutoarele lui, însă avea tunica împodobita cu fireturi aurii. Nişte mănuşi din piele groasă, asortate cu cizmele înalte, îi ascundeau mâinile până la cot. Nu i se vedea nici faţa, căci purta o masca împodobită, care închipuia un animal de pradă ce-şi arata colţii ameninţator.

Nu m-am putut abţine sa nu mă uit la scena din spate. Dacă acesta era îngrijitorul acelui Mauler, atunci urma intre şi Mauler însuşi.

Dar mă înşelasem. Era deja acolo.

Îngrijitorul se îndrepta cu paşi mici spre tron. Ţinea mâinile la nivelul pieptului, cum vezi pe la televizor la ospătarii din restaurantele luxoase. În palme ducea ca pe o tavă o perniţă umflata şi catifelată, suflată cu aur.

Purtând la gât un colier de aur incrustat cu nestemate, cu lăbuţele strânse frumos sub ea şi cu un aer foarte satisfacut, în mijlocul perniţei şedea semeaţă Tiger Lily.

Grațiați de Schingiuitor

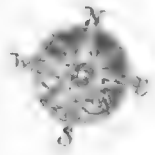

— E cotoiul ăla afurisit!

Rich n-avusese niciodată vocea prea reţinută, dar acum chiar că a răsunat în toată sala.

— Rich, mai încet! am şuierat eu.

Dar gardianul nostru se făcuse galben ca lămâia şi încerca disperat să ne scoată afară; atunci mi-am dat seama ca, dacă-l prindeau încercând să vadă cum arată temutul Mauler, îi tăiau capul.

Prea târziu. Din clipa în care auzise vocea lui Richard, Tiger Lily sarise de pe pernuţa şi acum o urmăream cum vine agale spre noi, pe covorul stacojiu. Îngrijitorul rămăsese şi el încremenit, neştiind ce sa faca. Dinspre galeria reginelor se auzeau ţipete ascuţite de groază şi, cu coada ochiului, le-am văzut

cum leşinau una după alta, ca nişte petale colorate risipite de vânt.

Pentru prima oară, regele Karazeel s-a ridicat imediat şi s-a aplecat nerabdator să soarbă din ochi spectacolul sângeros: cum îi ataca Mauler pe prizonierii fără apărare.

La un pas de noi, Tiger Lily a sarit. Era doar o pisicuţă, dar lunile de huzur de la curtea regală nu prea-i făcuseră bine la siluetă şi, când a aterizat în braţele mele, a fost cât pe-aci sa mă dea jos. S-a urcat apoi încetişor pe umărul meu şi a început sa toarca, tragând uşurel cu lăbuţele de gulerul meu. În afara de sfârâitul ei satisfacut, toata sala amuţise.

Apoi regele Karazeel s-a ridicat încet în picioare. I-a facut un semn îngrijitorului sa-l urmeze şi, fără grabă, a străbatut sala până la noi, cu Evor călcându-i pe urme ca o umbră.

S-a oprit în faţa mea. Fără să-şi dezlipească ochii de la Tiger Lily, i s-a adresat vrăjitorului:

— Ce înseamnă asta?

— E posibil... ca această creatură să fi evoluat, preamarite rege, zise vocea mieroasă, pătrunsă de îndoiala. Ştim că este o fiară sacra. Dar poate, din cine ştie ce motiv... i-a pierit sălbaticia.

Regele a întors doar un milimetru capul spre îngrijitorul care stătea alaturi, nemişcat:

— Este posibil aşa ceva?

Raspunsul îngrijitorului nu s-a auzit, din cauza măştii. A facut un pas şi a smuls-o pe Tiger Lily de

pe umărul meu, deşi ea s-a agăţat cu ghearele, împotrivindu-se din răsputeri.

Cu o sclipire stranie în ochi, regele Karazeel a făcut un semn spre Kenta, Rich şi Jamie, care rămaseseră cu gurile căscate. Îngrijitorul a întins mâinile în care o ţinea pe Tiger Lily spre fiecare dintre ei, tot mai aproape. Dar ea torcea în continuare, relaxată şi placidă, iar ochii ei aurii clipeau alene.

— Vedeţi, preamarite stapân, este aşa cum bănuiam. Mă tem că temutul Mauler s-a îmblânzit. Ia priviţi..., mai spuse el, strecurându-se în faţa, cu mâna întinsă spre pisicuţă.

Dar numaidecât Tiger Lily şi-a lasat urechile pe spate şi a mieunat ameninţator, cu botul larg deschis, iar labuţa i-a ţâşnit spre el, cu gheruţele scoase.

Evor se feri cu o agilitate uimitoare, dar nu şi suficientă. Pe mâna lui uscata aparura imediat patru dâre roşii, din care au început sa licareasca picaturi de sânge.

— Hmm..., făcu regele, care însă nu parea neplăcut surprins de întorsătura pe care o luasera lucrurile.

Fară graba şi foarte precaut, întinse şi el mâna spre Tiger Lily. Îngrijitorul, vizibil îngrijorat pentru siguranţa regelui, dar şi pentru propria-i piele, a făcut repede un pas înapoi... dar privirea lui Karazeel l-a ţintuit pe loc. Atunci, manuşile sale de piele au strâns-o mai bine pe Tiger Lily. Ochii ei aurii, aţintiţi asupra regelui, s-au îngustat periculos şi a scos un mieunat gros, prevenitor. Regele s-a dat puţin înapoi şi i-a aruncat un zâmbet lui Evor, dar zâmbetul acela n-avea nici urmă de bună dispoziţie.

— Aşa, deci. Evor, se pare că nu ştii chiar atât de multe pe cât m-ai lasat să cred. O să mai cuget asupra acestei întâmplări şi o să trag singur concluziile. Soldat, du prizonierii în temniţă! Au câştigat o amânare, nimic mai mult. De data asta, zise el cu buzele subţiate în chip de zâmbet, i-a graţiat Mauler.

Gardianul ne-a îmbrâncit pe scara în spirală şi apoi tot drumul până la celulă. Ne-a scos lanţurile şi cătuşele, după care a trântit uşa de fier şi-a încuiat-o bine. A pus cheia la loc, în cui, deasupra mesei gardienilor, a făcut un semn pe tabliţa şi dus a fost, iar pe culoar, în urma lui, au zangănit pe rând grilajele, închizându-se.

În celulă domnea o tacere apasatoare. M-am uitat la fiecare dintre prietenii mei — rămaseşera doar trei acum. Erau ca temniţa de cenuşii şi deznădăjduiţi.

Pentru ceea ce mi s-a parut o veşnicie, nimeni n-a scos vreo vorbă.

Apoi, tăcerea a fost curmată de o voce din celula de alaturi, unde o siluetă palidă ca o fantoma stătea lipită de barele de fier dintre noi.

— Adam, m-a dojenit ea, de ce a durat atât până ai venit să mă salvezi?

Ne-am strâns toţi lânga zăbrelele dintre cele două celule şi am discutat în şoaptă.

— După cum vezi, Hannah, încă nu te-am salvat, cel puţin deocamdată, i-am explicat eu. Nu e aşa de simplu. Bine-ar fi fost să fie.

Încercam să-i prezint lucrurile într-o manieră optimistă, dar nu prea-mi ieşea.

— Ştii, deşi avem minicomputerul, nu putem pleca fără Gen.

— Păi, unde e Gen?

— Asta-i problema, că nici noi nu ştim. Ar putea fi oriunde. A fost luată de soldaţii regelui Karazeel, ca s-o facă servitoare sau cam aşa ceva.

— Dar Gen n-o să vrea să lucreze pentru unul ca el! zise Hannah sec. Face el pe amabilul, dar nu e aşa. Pare tânăr şi frumos ca un prinţ din poveste, dar miroase ca un om bătrân. Mai bine zis, ca un batrân puturos.

Aici avea dreptate. Exact aşa era mirosul pe care nu reuşeam să-l definesc: înţepator şi clocit, ca de bătrâneţe nesănătoasă.

— Pai, trebuie să o salvezi şi pe ea, Adam.

— Ştiu, Hannah, dar nu-i aşa uşor. Blue-bum, nu mai face aşa, pentru Dumnezeu! Ma ia cu ameţeala!

Weevil era singurul care mai arăta cât de cât vesel. Statuse pitit într-un colţ, ascultându-ne foarte atent... şi cum am pomenit de Gen, s-a aşezat în fund şi a început să se rotească în loc, ca un titirez.

— Ce te-a apucat?

— Aveam noi un câine care se târa prin iarbă ca să se scarpine la fund, zise Jamie. Era tare jenant. Veterinarul ne-a zis că e din cauza unei probleme la glandele anale. Poate că asta a paţit şi el.

Weevil a ţopait puţin, nemulţumit, şi a scos nişte sunete furioase spre Jamie. Apoi s-a aşezat iaraşi pe jos şi s-a învârtit de trei ori, dupa care s-a oprit şi s-a uitat drept în ochii noştri.

— Eu cred ca încearcă sa ne spună ceva, zise Hannah, gânditoare.

— Ssst! făcu Rich. Vine cineva! Weevil, treci la loc în rucsac! Restul, jos, prefaceţi-vă că dormiţi!

S-a auzit zgomotul îndepartat al unor grilaje ridicate, apoi paşi care se apropiau. O pauză, scrâşnetul unei chei în broască şi, scârţâind din balamale, uşa celulei învecinate se deschise.

— Treci înauntru! a mârâit raguşit căpitanul. Ai aici apă şi mâncare şi, dacă ştii ce-i bine pentru tine, nu te apropia de nenorociţii din celula de alaturi!

Apoi paşii s-au îndreptat către postul de pază. Un târşâit de scaun pe podea şi o bufnitura înabuşită, semn că s-a aşezat cineva solid. Au urmat câteva clipe de linişte, întreruptă doar de un foşnet de hârtie şi de o pană care scârţâia încetişor, punctate când şi când de un mormăit.

M-am uitat printre gene. Capitanul stătea la masă, cu lampa alături şi scria de zor într-o carte legată în piele. Cine o fi fost noul deţinut? Sa fi fost Gen? Inima mi-a tresărit cu speranţă la gândul ăsta şi m-am întors puţin de tot, cât să arunc o privire în celula întunecată de alături.

Spre deosebire de a noastră, avea nişte piese de mobilier — daca puteai să le spui aşa: o masă ca vai de ea, un scaun şi un pat îngust, cu o patura tocita,

împăturită într-un colţ. M-am încruntat să zăresc cine-i acolo, dar când am dat cu ochii de prizonier am căscat ochii larg de uimire. Nu era Gen, ci îngrijitorul lui Mauler.

Stătea la masă, cu spatele la noi, îmbracat tot în tunica ivorie de satin, şi îşi scotea manuşile. Cocoţată pe masă, în faţa lui, stătea Tiger Lily, lipăind tacticoasă ceva dintr-un bol de metal bogat ornamentat. Nedumerit, încercam să înţeleg ce s-a întâmplat.

Îl aruncaseră în temniţă, fiindcă Tiger Lily fusese aşa de prietenoasă cu noi? Şi atunci cum rămânea chestia aia cu „graţiaţi de Mauler"? Sau poate regele „mai cugetase" între timp, aşa cum spusese, iar concluziile lui fuseseră nişte veşti proaste pentru Tiger Lily şi pentru îngrijitorul ei? Dar, în cazul asta, cel din urmă ar fi trebuit sa se vaite şi să se izbească de gratii, nu? Nici vorbă de aşa ceva. Şi-a scos masca, rece şi netulburat, şi a pus-o pe masa... Şi-a trecut mâinile prin părul şaten şi năduşit, cu gesturile cuiva care se întorsese acasa dupa o zi mai grea la birou... şi s-a apucat, liniştit, sa mănânce.

Tot cu spatele la noi, s-a aplecat uşor în scăunel, a scărpinat-o puţin pe Tiger Lily după urechi şi a rupt o bucată de pâine. Eu îi urmaream năucit mişcările şi simţeam cum îmi lasă gura apă. Avea pe farfurie şi un triunghiuleţ de brânză, acum îl vedeam foarte clar. Ce să mai, îi simţeam şi mirosul. Îl mâncam din ochi.

Îngrijitorul s-a foit puţin, căutând ceva în buzunarul tunicii lui brodate cu aur. Îl găsi şi-l ţinu puţin în faţa ochilor, batând darabana pe el. Deodată am

surprins sclipirea unei lame de oţel. A tăiat brânza tacticos o dată... şi-ncă o dată... şi-ncă o dată... şi încă o dată. De patru ori. Mi-a chiorăit stomacul. L-am urmărit cum pune cuţitul pe marginea mesei şi brusc am simţit că mi se strânge inima.

Nu era nici pe departe cuţitul primitiv, cu mâner de os, pe care mi-l închipuisem eu. Ci un briceag bine lucrat, sclipitor, cu mâner roşu-aprins şi o cruciuliţă albă pe plăsea, bine conturată.

Era briceagul elveţian pe care i-l dăruisem lui Kai.

Vag conştient de zgomotul pe care îl făcea gardianul îndepărtându-se de noi, mă uitam ca blegul la briceag, încercând să-mi dau seama ce însemnau toate astea. Mi-am adus aminte de privirea lui Kai când i-l dădusem, de parcă fusese ieri — n-o s-o uit niciodată.

„Prieteni pe viaţă", aşa ne spuseserăm.

Iar acum, briceagul ajunsese la îngrijitor. Asta nu putea decât să-mi confirme ceea ce ştiam deja: că prietenul nostru Kai murise.

Când s-au stins şi ecourile paşilor gardianului, îngrijitorul a adunat feliile de brânză una peste alta pe lama briceagului lui Kai, s-a ridicat în picioare şi s-a întins puţin. Apoi s-a întors spre noi, venind drept spre grilajul despărţitor dintre celulele noastre. Şi atunci i-am vazut smocul din frunte, castaniu şi ciufulit.

— Prieteni pe viaţă, a spus el zâmbind. Cine vrea nişte brânză?

Praznicul lui Karazeel

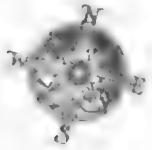

— Nu-nţeleg, zise Rich pentru a mia oara.

Din spatele barelor, Kai îi zâmbi:

— Rich, oi fi tu bun la jucat ofensiva, dar ager la minte nu eşti.

Noi ne strânseserăm toţi lângă peretele zăbrelit comun cu celula lui Kai. Îşi împărţise cu noi toată mâncarea, chiar şi lui Weevil îi daduse o coajă de pâine şi o farâmă de brânza. Iar neispravitul ăla mic o mestecase cu atâta lăcomie, că uitase complet de figura cu titirezul.

În cealalta celulă, Hannah se înfofolise în pătura pe care i-o daduse Kai, cu Tiger Lily în braţe, şi ne urmărea atenta fiecare mişcare, fiecare cuvânt.

— La al doilea apus de soare după ce ne-am despărţit, au venit după mine, ne povestea Kai în şoaptă.

Îi disparusera gropiţele din obraji.

— Când m-am trezit, erau aplecaţi deasupra mea... Cei-fară-chip... Nu pot să uit ce duhoare aveau... şi ce reci erau umbrele lor. Apoi, n-am mai ştiut nimic de mine, până în zori. Când mi-am venit în fire, eram într-o căruţă, sub pază, legat la mâini şi la ochi, ba chiar şi c-un căluş în gură. Mă duceau spre Shakesh, la tortură şi moarte sigură. Nu puteam sa văd, nu puteam să vorbesc, dar puteam să aud. Şi-am ascultat tot. I-am auzit pe gardieni povestind despre o creatura mistică, apărută, prin cine ştie ce farmec, în templu, la etajele de sus, care-şi folosise puterile pentru a-l da în vileag şi a-l birui pe un trădător. Eu...

— *Mistica?* Vorbeşti despre Tiger Lily? izbucni Rich. Păi, nu era un trădător cel pe care l-am... de fapt, ea l-a aranjat. Era unul dintre dregători, tipul ăla în alb.

Abia atunci şi-a dat seama că n-ar fi trebuit să ştie toate acestea şi se opri, înroşindu-se.

Kai mi-a aruncat o privire scurtă şi cred ca mi-a facut şi cu ochiul, semn că ştia — sau bănuia — mai multe decât lăsa să se vadă.

— Da, la Fang* mă refer. Sau Mauler, căreia voi îi spuneţi Tiger Lily. Se pare că dregătorul vindea pe ascuns din Poţiunea Invizibilităţii, şi se bucura

* Colţ.

singur de câştig. Tocmai pentru asta se furişase şi atunci, în templu, să mai ia nişte şipuri cu poţiune şi să le vândă în taină. Căci, la ora aceea, înainte de amiază, nici dregătorii nu au voie să urce în templu. Şi dregătorul respectiv era tot în căruţă, lângă mine, dar pe atunci nu ştiam. La fel şi Fang, dar pe ea o auzeam cum şuiera şi stuchea la oricine se apropia de cuşca ei improvizată. Cum mergeam noi hurducăit aşa, o dată s-a zdruncinat căruţa şi s-a desfăcut legătura din jurul cuştii, uşa s-a deschis şi Fang dusă a fost! În câteva clipe, s-a suit în vârful unui copac înalt, de unde nici cel mai curajos soldat nu putea s-o mai dea jos. În cele din urmă, s-au gândit să-l trimită după ea pe prizonier, care oricum n-avea de ales, zise el zâmbind. Eu mereu am fost bun la căţăratul prin copaci. Cât ai zice peşte, am urcat până sus şi am întins spre ea o mână tremurândă... iar ea a tors uşurel şi a întins gâtul, de i-am simţit blăniţa catifelată în căuşul palmei. M-am dat jos cu ea în braţe, blândă ca un mieluşel. Când am ajuns în Shakesh, pe mine m-au aruncat în temniţă. Cât despre Fang, a devenit imediat animalul favorit al regelui. O ţinea într-o cuşcă de aur, lângă tron, şi o tot îmbia cu dulciuri, sperând s-o câştige şi s-o facă animalul lui de casă. Dar umbla vorba că Fang se purta ca o fiară posedată: se plimba necontenit prin cuşcă, având o sclipire stranie în ochi, nu voia să mănânce, nici să bea apă. În câteva zile, s-a topit, arăta ca o umbră, numai piele şi os, iar din străfundul ochilor ei ziceai că te priveşte însăşi moartea. Regele Karazeel i-a

poruncit vrăjitorului curții să-i găsească un leac, altminteri va pieri odată cu ea. Abia atunci Evor a plecat urechea la poveștile șoptite de gardieni, care pomeneau de cineva care îl îmblânzise pe misteriosul Mauler... iar acum zăcea aruncat într-o temniță. Și-așa am ajuns eu îngrijitorul ei — și ocnaș, și curtean... omul în care încrederea regelui creștea cu fiecare răsărit de soare.

— Kai, dar ăsta e un om rău! Că doar n-ai trecut... *de partea lui*? întrebă Kenta.

— Eu? De partea regelui Karazeel? rosti el, întunecat la față și, cu toate că eram singuri în temniță, am simțit cum a coborât puțin tonul. Niciodată. Am jurat să fiu alaturi de Stăruitori, armata secretă care sporește mereu în umbra domniei cumplite a lui Karazeel, armată care așteaptă întoarcerea domnitorului nostru adevarat.

— Zefir, Prințul Pierdut? murmură Jamie.

— Da, Zefir, Prințul Vântului. Se apropie timpul profețit... iar Karazeel o știe prea bine. Chiar acum, la apus, oamenii lui ridică la picioarele muntelui Fața Întunecată o nouă fortăreață: Fortăreața din Arraz. Se spune că e mai grozavă decât Shakeshul și că nimeni, nici măcar domnitorul nostru adevărat, nu va putea să o șteargă de pe fața pământului. Dar dacă reușesc să-i câștig încrederea regelui Karazeel, poate voi lucra la răsturnarea lui chiar din interiorul zidurilor fortăreței, când va veni vremea. Prieteni, eu cred ca n-a fost întâmplător nici că m-au răpit Cei-fără-chip, nici că m-au adus în Shakesh. „În urzeala destinului

există legături foarte clare, totuşi cei prinşi în iţele sale desluşesc foarte greu legăturile acestea."

La auzul acestor cuvinte, m-a trecut un fior. Le mai auzisem undeva, dar unde oare?

— Aşadar, te-ai gândit să-i câştigi încrederea regelui Karazeel şi să-i faci figura când o să prinzi ocazia? Grozav, Kai, bună idee! zise Rich şi-i vedeam ochii strălucind de încântare.

— Da, grozav, făcu Jamie, cam dezumflat. Cu riscul de-a părea egoist, treaba asta nu prea ne ajută cu nimic. Bun, am găsit-o pe Hannah, numai că e într-o celulă, după nişte bare de fier groase cât braţul şi mult prea apropiate ca să te strecori printre ele... cel puţin, dacă nu eşti Tiger Lily. Pe Tiger Lily am găsit-o, dar dacă noi am reuşi să plecam cu ea — zic şi eu aşa, nu că am avea vreo speranţă — ăştia or să te taie pe tine, Kai. Unul dintre noi a pornit singur la drum şi a ajuns maimuţă; şi nici nu da semne că o să-i treacă. Iar Gen..., făcu o pauză şi am simţit că i s-a pus un nod în gât, lui Gen or să îi taie limba şi or s-o facă sclavă. Cât despre noi, de data asta am scăpat, dar cine ştie pentru cât timp?

Drept răspuns, s-a auzit departe zăngănitul unei porţi. Ne-am dat imediat la o parte de lângă peretele zăbrelit şi ne-am strâns lângă peretele din spate, privindu-ne îngrijoraţi. Dar ne speriaserăm degeaba. Când i-am văzut apropiindu-se, toţi am început să zâmbim, nevenindu-ne a crede.

În frunte era căpitanul gardienilor, urmat de trei paji, fiecare ţinând în mâini o tavă încărcată cu

bunătăţi. Am clipit nedumerit şi m-am frecat la ochi, întrebându-mă dacă nu visez... Dar miresmele îmbietoare care veneau de sub capacele argintii şi-mi gâdilau nările îmi spuneau că totul e cât se poate de adevărat.

Căpitanul a descuiat uşa celulei noastre. Unul după altul, pajii au intrat şi au aşezat tăvile pe jos. Noi patru îi urmăream cu gurile căscate. Oare aveam toţi o halucinaţie... sau regele se hotărâse să ne aducă la uşă un banchet pe cinste, ca pentru gurmanzi, din bunăvoinţa lui Mauler?

Căpitanul ne-a rânjit mai degrabă răutăcios şi, după ce au ieşit cei trei băieţi, a trântit uşa cu zgomot şi a încuiat-o.

— Excelenţa Sa, Preamăritul Rege Karazeel, stăpânul Karazanului, s-a jucat destul cu voi, mârâi el. Acum vă pofteşte să vă bucuraţi de Praznicul lui Karazeel. Mă voi întoarce peste o oră să adun... resturile, adăugă el, cu un alt zâmbet ciudat.

Acestea fiind spuse, a făcut stânga împrejur, a pus cheia în cui şi a plecat.

Jamie şi Rich s-au repezit imediat la tăvi.

— Hei, Adam, vino să vezi! chiţăi Jamie, ridicând unul dintre capacele argintii. E un pui prăjit — un pui întreg! — şi cartofi prajiţi! Ca să nu mai spun că-s şi crocanţi!

— Iar tava asta e plină cu dulciuri — cremă de zahăr ars... şi un fel de eclere... şi brioşe cu zmeură... oh, asta cred că-i o tartă cu nuci!

După ce a şovăit o clipă, Kenta li s-a alăturat şi s-a uitat sub capace să vadă ce era pe ultimele două tăvi.

— Fructe, fructe proaspete! Şi nişte cornuri rumenite cu unt şi miere!

Înainte să-l pot opri, Jamie întinse mâna după un cartof. Avea dreptate, păreau crocanţi după cum arătau... da, şi după zgomot păreau crocanţi — mi-am dat seama când l-am auzit crănţanind c-o poftă de-a răsunat în toata temniţa.

— Jamie, stai! am strigat, în sfârşit, cu o voce răguşită. Nu cred că-i bine...

M-am întors spre Kai, căutându-i sprijinul. Ceilalţi, cu mâinile pline de bunătăţi, iar Jamie şi cu fălcile pline, mi-au urmărit privirea.

Am încremenit cu toţii.

Kai era alb ca varul şi se ţinea de bare, gata să cadă.

— Ce s-a întâmplat? am zis eu primul. Kai... mâncarea... e cumva...

— ... otrăvită? bâigui Kenta.

Jamie scuipă ditamai dumicatul de cartof mestecat pe jumătate.

Dar Kai clătină din cap, amuţit.

— Atunci ce-i? răsună vocea gâtuită a lui Rich. *Ce-i?*

Într-un sfârşit, Kai şopti, înfiorător de blând.

— Prieteni, mâncarea n-are nimic. Bucuraţi-vă de ea... dacă puteţi. Căci vi s-a trimis Praznicul lui Karazeel, Praznicul osândiţilor.

Ca titirezul

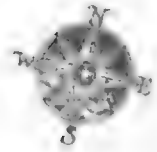

— Cât timp mai avem? am întrebat, cu o liniște care m-a surprins și pe mine.

— Puțin. Cel mult o oră.

— Deci avem o oră să ieșim de aici. Dacă nu... de fapt, atât. Nu există alta posibilitate.

Și deodată platourile cu mâncare au dispărut pentru noi, ca și cum n-ar fi fost niciodată acolo. Ne uitam deznădăjduiți la barele groase de fier, la încuietorile zdravene și la cheile agățate pe peretele din față, la fel de neatins ca stelele de pe cer. La zidurile fără îmbinări, ca dintr-o singură bucată, la tavanul aflat la o asemenea înălțime că nici nu-l zăream, pierdut în întuneric. Două porți zăbrelite ne despărțeau de scară și, deci, de restul castelului. Nu aveam nicio scăpare. Asta dacă nu...

— Singura care lipseşte e Gen. Le-am găsit pe Hannah şi pe Tiger Lily. Chiar şi pe Kai. Dacă era şi Gen cu noi, o ştergeam de-aici şi gata. Blue-bum, fii bun şi opreşte-te, nu te mai învârti ca titirezul!

Dar Kai se uita fix la Weevil, cu o expresie ciudată pe chip.

— Adam, mă întrebă el, ai folosit-o deja?

— Ce să folosesc?

Kenta se lumină la faţă şi mă strânse de braţ atât de tare, că mă duru.

— Bineînţeles — dar, bineînţeles! Bleagă mai sunt! Şi când te gândeşti că era chiar sub nasul nostru... cum de nu mi-am dat seama?!

— Să-ţi dai seama ce? mormăi Rich, nerăbdător.

— Weevil e un *trăncanici*! Şi chiar v-am pomenit de chestia asta, în Pădurea Larmei...

Atunci am înţeles ce voia să spună Kenta şi, exact ca şi ea, simţeam că-mi vine să-mi dau palme. Îmi aduceam aminte exact cuvintele ei: „În joc, erau nişte animăluţe simpatice, un fel de maimuţe; *iar dacă prindeai una, îţi îndeplinea o dorinţă.*"

Ne-am adunat toţi în jurul lui Weevil, care stătea cu posteriorul lui albastru direct pe lespezile reci ale podelei.

— Eu cred că mai bine ne punem dorinţa să ni se îndeplinească încă un milion de dorinţe, zise Jamie, visător.

— Nu, Bujorel, vraja n-are efect dacă eşti lacom.

— Bine, atunci, spuse Rich şi inspira adânc, încruntat şi concentrat. Gata. Sper s-o spun cum trebuie. Weevil, dorinţa noastră este să... să...

— Să fie şi Gen aici, cu noi, în celulă, *ACUM!* i-o luă Jamie înainte.

Numaidecât, Weevil începu să se învârtească în loc. Repede, şi mai repede, ca un titirez, până când n-am mai văzut decât o formă nedesluşită. Apoi se auzi brusc un *„poc!"*, ca de dop sărind din sticlă... şi lângă Jamie apăru Gen.

Weevil s-a prabuşit pe jos, vlăguit, ca o cârpă. Dar noi n-aveam ochi decât pentru Gen.

— Gen, şopti Jamie, nesigur, cum... te simţi?

Era clar că nu se simţea prea bine. Când o văzuseràm ultima oara, era îmbrăcata într-o tunică maronie veche, o pelerină, nişte nădragi de lână şi bocanci de piele. Acum însă purta o rochie lungă de satin, de culoarea cerului senin, împodobită cu nişte jurubiţe de mătase împletită, şi era încălţata cu nişte sandale de piele. Se vedea că-i mult mai curată decât în ultimele zile, iar părul îi fusese spălat, pieptănat şi împletit într-o codiţă îngrijită.

Dar nu din cauza hainelor ne uitam la ea ca la o necunoscută. Ci din cauza expresiei de pe chipul ei şi a privirii din ochi — o privire pierduta, rătăcită, ca şi cum nu ne recunoştea.

— Ea... e Gen? mormăi Kai, neîncrezător.

În prima clipă, n-am înţeles ce voia să spună, dar apoi mi-am amintit că ultima oară când o văzuse el,

Gen arata mult diferit de fata frumoasă care stătea acum pe podeaua rece de piatră.

— Da, sigur că ea e. Numai că…

Atunci vorbi Gen:

— Duceţi-mă la stăpânul meu! Aştept porunca lui.

Avea o voce goală, inexpresivă, ca de robot. În niciun caz ca Gen a noastră.

— Gen, ce tot zici acolo? şopti Kenta, venind lângă ea şi privind-o drept în ochi. La cine vrei sa te ducem?

Gen se uita prin Kenta de parcă nici nu exista.

— Aştept ordinele regelui Karazeel, zise ea cu aceeaşi voce monotonă. Dorinţa lui îmi e poruncă.

Parcă ne lovise în moalele capului.

— Ce-ai înnebunit?! răbufni Richard, venind aproape de tot, la nici doi centimetri de ea. Păi, acum cinci minute ziceai că preferi sa mori decât să fii slujnica lui, şi uite ce prostii torni acum!

Uitându-mă în ochii ei goi am înţeles deodată.

— Richard, degeaba te chinui, i-am spus sec. Nu e vina ei. Asta-i spălare de creier… sau hipnoză.

— Aşa e. Evor a scornit poţiuni pentru tot felul de lucruri, inclusiv pentru supuşenia orbească faţă de rege. Încă am auzit că asupra altora înrâurirea e şi mai mare…, şopti Kai din ce în ce mai încet, clătinând din cap.

— Şi măcar… cu timpul… îi trece? întrebă Jamie cu o voce răguşită.

— Lasă asta! l-am întrerupt grăbit. Important e că Gen a ajuns aici! Acum, ca ne-am adunat toţi, putem să mergem acasă! am zis scotocind prin rucsac.

Cu ochii strălucind de speranţă, Hannah se lipise de gratiile celulei ei, ţinând-o în braţe pe Tiger Lily.

— Adică o să-l văd din nou pe Q? Şi pe Bluebell?

— Sigur, puştoaico, i-am răspuns scoţând la iveală minicomputerul. L-am găsit. Kai...

M-am întors spre el. Ramăsese în picioare şi ne urmărea fără nicio vorba.

— Kai, am zis eu cu greutate, ce ţi-am spus noi înainte... despre Winterton... e adevărat. Este foarte departe. Dar asta nu e tot, am adăugat.

Am simţit cum mă înroşesc la faţă. Urma să-i spun ceva... mă rog, ceva tare ciudat, şi mă îndoiam că o să mă creadă. Totuşi... eram prieteni pe viaţă. Deci merita să afle.

— Winterton e... într-o altă lume. Cea de unde venim noi. Se cheamă... cred ca-i zice Pământ.

A urmat o tăcere lungă. Apoi Kai a spus încet:

— Da. Adevărat grăiesc legéndele. Se spune că există un portal la Steiul de Piatră...

— Stai puţin, noi n-am venit printr-un portal, ce-o mai fi însemnând şi ăsta, zise Rich vesel. Noi am venit printr-un computer şi tot aşa ne întoarcem. Gata, să mergem, n-avem timp de pierdut!

A luat-o de mână pe Gen şi a târât-o până la gratiile care ne despărţeau de Hannah, iar ceilalţi veneau în urma lor. Weevil, încă ameţit, s-a întins după mine şi mi s-a agăţat de un crac al pantalonilor.

— Kai, putem să te luăm cu noi, dacă vrei să vii.

Dar el a clatinat din cap. Mi s-a părut că-i văd o lacrimă în colţul ochilor şi ştiam că, de dragul lui, trebuia să fie o despărţire cât mai scurta.

— Bine, dar mai e o problemă. Tiger Lily.

Ne-am privit drept în ochi.

— Da, şopti el. Ştiu că locul ei e lângă voi, cu mica prinţesă, zise el încercând să zâmbească. În inima mea, am ştiut de la început că e o fiinţă din altă lume... iar acum a venit vremea să se întoarcă acasă. Rămas bun, Fang... Tiger Lily... adio, prieteni!

A mângâiat-o pe cap şi mâna i-a zăbovit o clipă pe blăniţa mătăsoasă. Pe rând, i-am strâns toţi mâna... iar eu am întins mâinile şi l-am strâns în braţe, aşa, despărţiţi de gratiile reci de fier.

— Baftă, Kai, am spus încet. Sper să te descurci în povestea asta cu Zefir şi Karazeel şi să nu-ţi facem prea mari probleme fiindca o luăm pe Tiger Lily. Oricum, le poţi spune că ai încercat să ne opreşti. În sfârşit, mulţumesc... pentru tot.

Imediat după aceea ne-am adunat în cerc, ţinându-ne de mâini. Weevil şi Tiger Lily stăteau la mine în spate, în rucsac, iar pe ceafă simţeam mâna lui Richard.

Praznicul lui Karazeel zăcea pe jos, uitat. Ecranul verzui al minicomputerului strălucea în întuneric. M-am uitat la ceilalţi şi am zâmbit. M-am pregătit, cu degetele deasupra celor trei taste: *Alt Control Q*.

— La revedere, Karazeel! am zis, încântat de cât de bine sunau cuvintele astea.

Şi am apăsat pe taste.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

O rază de lumină

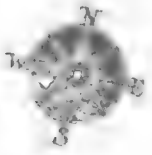

Am rămas aşa, ţinându-ne de mâini, fără să spunem nimic.

— Mai încearcă o dată, zise Jamie cu o voce tremurată.

Am mai încercat o dată. Tot nimic.

— Crezi c-ar putea fi din cauza bateriei? veni întrebarea Kentei, care mi-a sunat tare nefiresc.

Asta întrebi când vrei să pleci la cumpărături şi nu-ţi porneşte maşina. Dincolo de situaţia disperată în care eram, mi-a venit să zâmbesc... Şi, luminată de acel zâmbet, mintea a început iarăşi să-mi lucreze.

— Nu cred. După mine, e din cauza temniţei, suntem înconjuraţi de ziduri din toate părţile. Ziduri groase de câţiva metri. În plus, vă amintiţi ce ne-a

spus Q, înainte de prima călătorie? Apropo de întoarcerea acasă din acelaşi loc pe unde am intrat... că acolo este mai puternică interfaţa dintre cele doua lumi? Acum suntem la mai bine de două zile de mers faţă de Arakesh; ba mai mult, suntem în pântecele unui munte. Sunt sigur că o să meargă din nou când ieşim afară.

— Se poate, zise Jamie sec. Numai că nu prea avem şanse să mai aflăm dacă-i aşa.

— Bun, şi acum ce facem? întrebă Rich.

Dar eu aveam treabă: tocmai o scoteam pe Tiger Lily din rucsac şi îi răsturnam conţinutul pe jos.

— N-a mers planul A, le-am spus peste umăr, trecem la planul B.

— Adam, care-i planul B?

M-a străbătut un fior de bucurie când am auzit-o pe Hannah întrebându-mă asta cu atâta încredere.

— Nu ştiu, i-am răspuns zâmbind. Până acum nu mi-am pus problema. Dar mă gândesc în clipa asta. O să începem prin a face inventarul, să ştim absolut tot ce avem la dispoziţie. *Sigur* e ceva care să ne ajute să ieşim de aici.

Scotoceam printre lucrurile noastre, rugându-mă să am o revelaţie. Tiger Lily se alinta, frecându-şi capul de mâna mea şi-mi stătea în cale cum numai pisicile ştiu s-o facă. M-am uitat la zgarda ei de aur, incrustată cu pietre preţioase roşii, albastre şi verzi, care mă zgâriau în timp ce o alungam cu blândeţe. Pe sub zgarda scumpă, într-un contrast cam jalnic, am fost surprins să descopăr şi zgarda ei veche din piele,

cu magneţelul pătrat şi negru atârnând în faţă; aşa deschidea uşiţele ei acasă.

Kai s-a lăsat pe vine lângă gratii şi mă urmarea cum scot tot felul de lucruri din geantă, lucruri obişnuite pentru noi, dar foarte stranii pentru el.

— Adam, ce e asta? întreba el, nemaiputând să se abţina, când văzu o cutie de chibrituri.

Am scăpărat un băţ şi flacăra lui a strălucit în întunericul temniţei.

— A, iască!... Adam, şi asta? Ce să fie?

Am oftat în gând, şi am apăsat pe butonul lanternei, desenând un opt pe zid, demonstrativ. Tiger Lily a sărit imediat să „prindă" lumina, dând cu labuţa ca după un şoarece.

Hannah a râs, iar râsul ei cristalin era ca un sunet fermecat în temniţa aceea sinistră.

— Mai fa-i aşa, Adam, mai fă-i o dată!

I-am aruncat un zâmbet şi am mişcat scurt lanterna... şi înca o dată, iar Tiger Lily se arunca după lumină, încercând s-o prindă cu labuţele, în timp ce pietrele preţioase de la gâtul ei straluceau himeric, iar magneţelul se bălabănea încolo şi-ncoace.

Şi-n momentul ăla mi s-a aprins beculeţul, cu toată bezna din jur. Planul B! Şi avea să meargă... pentru că trebuia să meargă.

Ne-am dus toţi la uşa zăbrelită şi ne uitam printre barele de fier. Nu se auzea decât cum undeva picura

apa. Am aprins lanterna; Kenta a ridicat-o pe Tiger Lily şi a lăsat-o dincolo de bare, pe culoarul lat care ne despărţea de postul gardianului.

Am proiectat fasciculul de lumină pe peretele din faţă. Era destul de departe şi lanterna făcea un cerculeţ de lumină slabă, cam cât o farfurie. Oare era de ajuns? Nu puteam decât să sper că da.

Tiger Lily s-a făcut comodă în mijlocul culoarului şi a început să se spele cu lăbuţele pe faţă. Cu inima cât un purice — cred că-mi şi ţineam respiraţia — am „mutat" pata de lumină alături de ea, chiar lângă lăbuţă. A ignorat-o.

— Hai, Tiger Lily! am murmurat. Dacă vrei joacă, niciodată n-a fost un moment mai potrivit ca ăsta! Hai, Mauler, prinde-ţi prada!

Ea, nimic. Ba chiar s-a aşezat binişor cu lăbuţele sub ea, prea departe să o putem ajunge. Voia să tragă un pui de somn. Exasperat, am scuturat lanterna, încât cercul luminos tremura chiar sub nasul ei. L-a privit cu dispreţ... şi deodată am văzut din nou fantele negre din ochii ei, semn că stă la pândă, cu mustăţile întinse.

— Să ştii, Adam, că-i cea mai deşteaptă pisica din lume, şopti Hannah. Şi o să reuşească, o să vezi!

Am urmărit-o încremeniţi cum se ridică încet, îşi scutură pisiceşte lăbuţele din spate... şi ţâşneşte. Instantaneu, am mişcat lanterna şi cercul de lumina s-a mutat acum lângă masă. Am plimbat iute lumina în sus şi în jos, pe piciorul mesei.

Tiger Lily s-a repezit după ea. A ajuns pe masă. Cu inima la gura, am pus cercul de lumină pe şirul de chei... apoi pe cheia ruginită, a doua de la stânga... şi deasupra ei.

Nesfârşită a părut clipa cât Tiger Lily şi-a calculat mişcarea urmatoare. Apoi s-a întins sus, sus, căutând cu lăbuţele cercul luminos... iar zgărdiţa era din ce în ce mai aproape de cheie.

Încă un centimetru... încă puţin... şi gata! Cheia a sărit din cui şi s-a lipit de magnet cu un zgomot metalic: *cling!*

După câteva secunde, Tiger Lily torcea fericită în braţe la Hannah, iar noi descuiam uşa şi ieşeam pe culoar. Hannah ne-a arătat cu mâna care era cheia de la celula ei; o ţineau exact lângă a noastră. Am descuiat-o, cu un tremur nestăpânit. M-am uitat la Kai, întrebându-l din priviri ce crede. A clătinat din cap.

Părea că am evadat, dar nu era aşa.

— Şi-acum ce facem? Crezi că merge vreo cheie şi la grilajele alea mari din faţă? întrebă Rich, fără prea mari speranţe.

— Sigur merită să încercam.

M-am uitat la şirul de chei. Toate păreau la fel, mai puţin una, ce statea agăţata singură sub rândul de chei. Dar nu putea fi... Era plină de pânze de păianjen, se vedea că n-o folosise nimeni de ani buni.

— Nu, băieţi, se auzi vocea tristă a lui Kai. Cheile pe care le cautaţi le ţin gardienii la ei. Nu e decât o ieşire din beciurile Shakeshului — Calea Morţilor.

M-a trecut un fior de gheaţă.

— Asta ce e?

— Pe sub castel sunt canalele de scurgere. Acolo se aruncă trupurile prizonierilor, cu toate murdăriile şi împuţiciunile, zise el şi făcu semn spre marele capac zăbrelit de jos, din podea.

Cred că avea vreo doi metri pătraţi, iar barele groase şi ruginite se intersectau cam la fiecare 20 de centimetri, formând o ţesătura rigidă din fier. Poate doar cu macaraua să-l ridici. Fiind aşa mici, Tiger Lily şi Weevil ar fi încăput totuşi prin ochiurile grătarului, dar ţi se înmuiau picioarele de la putoarea care venea de acolo... mai ales că aflasem şi de la ce era.

— Canalele dau într-o mlaştină, mai spuse Kai. Dar capacul ăsta nu-l ridică decât mai mulţi oameni în putere. Oricum, şi daca reuşiţi voi sa ieşiţi prin canalele de scurgere şi de sub giulgiu, se pare că vadul a fost distrus. Aşa se spune. Nu aveţi cum să traversaţi Râul Ravven... Cine ştie dacă Podul Curcubeului o fi existând cu adevărat sau e doar o poveste? Regele Karazeel o să-i sloboada pe Cei-fără-chip şi ei or să vă urmărească. Aţi fost foarte curajoşi, dragii mei... dar sunt vremuri când şi cei mai viteji trebuie să se plece în faţa sorţii.

— Serios? făcu Rich rânjind. Kai, e clar că n-ai încredere în calculatorul nostru, zise el făcând semn spre aparatul mititel care zăcea pe masa gardianului, dar nu e prima oară când îl folosim şi ştim sigur că o să meargă de îndată ce scăpăm de aici. Cât despre chestia asta, nu mă dau în vânt după scursurile de

sub grătar, da' nici statul la închisoare nu-mi miroase a bine. Cred că ştiu şi cum să-l deschidem. Aţi uitat toţi de o chestie. Ia uitaţi-vă aici!

Când a desfăcut pumnul, am văzut un şip de cristal în care strălucea un lichid negru-tăciune.

— Da, zise Rich zâmbind şmechereşte, Poţiunea Puterii. Merită să încercăm, asta-i sigur. Care te simţi plin de muşchi?

Richard şi-a dezbrăcat pelerina cu un gest maiestuos şi a agaţat-o de bara orizontală de la celula lui Kai. A scos dopul şi a sorbit toată licoarea dintr-o înghiţitură, ridicând apoi sticluţa deasupra gurii, să vadă dacă mai pică vreun strop. Noi îl priveam mai rezervaţi, nesiguri de efectul ei. Kai se holba şi el printre barele de fier.

Rich s-a lins pe buze şi a îndoit braţul, ca de probă. Apoi a scuipat în palme şi le-a frecat puţin, îndreptându-se hotărât spre capacul de fier.

Prizonierul întunericului

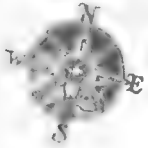

Nu se vedea nicio schimbare la Rich, însă toţi eram convinşi că poţiunea îl transformase într-un Superman. Inclusiv el. Cu un mers legănat, ca pistolarii din filmele western, s-a apropiat de grilaj, a apucat cu amândouă mâinile barele de fier şi ne-a aruncat un zâmbet înfumurat înainte de a ridica fierăraia ca pe un fulg.

Numai că nici nu s-a clintit.

Rich s-a încruntat. A depărtat picioarele, a îndoit genunchii şi s-a lăsat pe vine lângă canalul împuţit. De la încrederea în sine afişată mai devreme, acum pe chipul lui se citea încrâncenarea. A inspirat adânc... şi şi-a ţinut respiraţia. Apoi am văzut cum i se încordează coapsele şi toată musculatura spatelui.

I se schimonosise faţa de atâta efort. Broboane de sudoare îi ţâşneau pe frunte şi apoi se prelingeau spre bărbie, lăsând urme pe obrajii murdari. Sforţarea era aşa cumplită, de aproape că-i auzeam zbârnâind muşchii întinşi.

Dar grilajul de fier nu s-a clintit nici măcar cu un milimetru.

În cele din urmă, s-a dat bătut şi s-a prăbuşit în genunchi, toropit, gâfâind aspru, ca un fierăstrău. Nu ştiu câtă vreme a rămas aşa, îngenuncheat, până a început să răsufle normal. Şi nici atunci nu a ridicat privirea spre noi.

Apoi, şovăind, s-a sculat şi s-a dus după pelerină, evitând în continuare să ne privească în ochi. Se gândea că ne-a dezamăgit, ştiu că asta era în mintea lui, dar se înşela. Facuse tot ce-i stătuse în puteri şi chiar mai mult. Nu ştiam ce să spun.

Kai a fost cel care a rupt tacerea, zicându-i exact ce credeam şi eu:

— Rich, ai facut tot ce era omeneşte posibil. Mă înclin în faţa ta, eşti un adevărat erou.

Am observat cu coada ochiului că Rich s-a înroşit puţin de plăcere. Se vedea că nu ştie ce să răspundă.

I-a aruncat o privire lui Kai, cu un zâmbet stângaci şi a întins mâna printre gratii, să-l bată pe umăr.

Dar Kai a fost proiectat cinci paşi mai încolo, de ziceai că l-a lovit marfarul; s-a izbit de peretele din spate şi s-a prăbuşit pe jos.

Noi ne uitam la el buimăciţi... apoi ne-am întors spre Rich.

— Hannah, ştii care e cheia de la celula lui Kai? întrebă repede Kenta.

În câteva secunde era lângă el, iar noi ne strânseserăm îngrijoraţi în jurul lor. Într-un târziu, a ridicat privirea şi ne-a spus:

— Cred că n-a păţit nimic. Are la ceafă un cucui cât toate zilele şi şi-a pierdut cunoştinţa, dar, din câte-mi dau seama, respiră normal.

Richard se înverzise de vinovat ce se simţea.

— Fruntea sus, Rich, am zis cu voce tare, aproape fără să-mi dau seama. Poate că-i chiar un lucru bun. Dacă gardienii îl găsesc leşinat, or să creadă că am luat-o pe Tiger Lily cu forţa şi n-o să se pună problema să dea vina pe el. Şi o să fie clar că nu ştie cum am reuşit să evadam, aşa că n-or să-l tortureze să mărturisească mai ştiu eu ce.

— Adam are dreptate, spuse Jamie zâmbind. Şi Kai ţi-ar spune la fel, că tot ce se întâmplă are rostul lui. Eu zic s-o ştergem cât e linişte, până să se întoarcă gardienii. Deocamdată, e clar că acum putem evada. A durat până şi-a făcut efectul, dar, slavă Domnului, nu cât Poţiunea Frumuseţii la Gen!

Cu mişcări blânde, dar rapide, Kenta l-a aşezat pe Kai într-o poziţie „în care să-şi revină" şi l-a învelit cu pătura lui. L-am încuiat în celulă, iar cheia am pus-o la locul ei.

Rich s-a întors lângă monstrul de fier. S-a aplecat şi a apucat bine de bare, cum făcuse şi înainte. A închis ochii, de ziceai că se roagă... şi-apoi a ridicat grilajul acela imens de parcă ar fi fost făcut din plastic.

L-a aşezat înclinat, deasupra gropii, lăsând un spaţiu într-o parte. Dedesubt era beznă şi doar marginile soioase ale puţului sclipeau. Îmi venea să vomit de atâta duhoare.

Jamie a suspinat încet. Şi atunci am prins şi un alt sunet, care venea de departe: un tânguit slab, îngânat iar şi iar. Pentru o fracţiune de secundă, am încremenit; apoi mi-am dat seama de unde venea. În fundul temniţei, chiar lângă scară, era un prizonier pe lângă care trecuserăm când ne dusese gardianul în sala tronului. Ştiam ce am de făcut.

M-am uitat repede la şirul de chei. Nu mai aveam timp, probabil că trecuse o oră. Care o fi cheia?

Am întins mâna... şi m-am oprit în dreptul cheii care avea cele mai puţine şanse, cea care era plină de pânze de păianjen. Am ezitat o clipă... Cum să fie asta? „Ascultă-ţi instinctul", îmi şopti o voce. Aşa îmi zisese Q.

Am înşfăcat cheia. Toţi ceilalţi se uitau buimăciţi.

— Fiţi gata de plecare. Puneţi-o pe Tiger Lily la mine în rucsac şi cineva să-l ia pe Weevil. Jamie, adună nişte mâncare şi să nu cumva să uiţi minicomputerul! Vin imediat.

Am făcut stânga împrejur şi am rupt-o la fugă pe culoar, cu cheia într-o mână şi lanterna în cealaltă. Am ajuns lânga scara căscată din perete ca o gură de fiară. Am luat-o la stânga şi am început să cobor câte două trepte odata. M-am împiedicat, gata să cad; era întuneric, dar întuneric beznă. Am aprins lanterna şi am înaintat mai încet, precaut. M-am oprit şi am

ezitat. Vaietul se auzea mai tare, şi-n el vibra o deznădejde înspăimântătoare.

Mă apropiam încet de locul de unde venea tânguirea şi simţeam cum îmi zvâcneşte inima în piept. Culoarul înainta prin piatră, adânc în întuneric... dar în sfârşit, lumina lanternei s-a reflectat în nişte bare metalice. Era uşa unei celule.

Mă uitam cum îmi tremură cheia în mână şi mă rugam să se potrivească. Acum prinseseră formă cuvintele îngânate: „Eu sunt Meirion, magul profet. Eu sunt Meirion, profetul Karazanului." Şi-atunci am înţeles. Fiind singur cu el însuşi de cine ştie cât timp, prizonierul nevăzut se agaţa de realitate repetându-şi numele la infinit... avea grijă să nu-şi piardă identitatea, ultimul lucru care-i mai rămăsese.

Cheia gemu în broască şi se înţepeni. Am tras o înjurătură, am tot încercat să o rotesc într-o parte şi-n cealaltă... Se înţepenise rău de tot. Simţeam cum scrâşneşte rugina... disperat, am tras tare de ea şi a ieşit. Am scuipat pe ea o dată şi încă o dată şi am şters-o bine. Am băgat-o iar în broască şi am mişcat-o puţin la stânga, puţin la dreapta... până a cedat şi cheia s-a răsucit.

Am deschis încet uşa. Nu se mai auzea nimic, doar apa care picura: pic, pic, pic. Am păşit atent spre peretele din fund, cu ochii pe cercul de lumină. Undeva s-a auzit un chiţăit şi mi s-a părut că zăresc o mişcare. Pe jos era o grămadă de surcele. Ba nu, nu erau surcele.

Erau labele picioarelor, cu degetele numai piele şi os. Părea că se topise toată carnea de pe ele şi numai pielea le mai ţinea adunate. Şi mai sus, picioarele înfiorător de subţiri se articulau la genunchi ca nişte tumori cumplite. La mijloc avea prinse nişte zdrenţe murdare. Coastele se vedeau pur şi simplu ca la un schelet. Braţele întinse nemilos deasupra capului, cu încheieturile mâinilor încătuşate şi ţintuite de pereţi. Barba îmbâcsită. Părul încâlcit şi închis la culoare, nespălat cu anii. Chipul prădat de lumina ochilor, cu pleoapele supte şi pungi de piele în găvanele sleite... faţa întoarsă într-un unghi ciudat, ca şi cum ar fi privit — fără ochi — cerul invizibil. Gâtul era încins cu un cerc de fier cam cât braţul meu, care-l forţa să stea cu bărbia în sus. Picăturile de apă cădeau încet şi monoton pe fruntea liberă, apoi se scurgeau în orbitele goale şi se prelingeau spre barbă, ca nişte lacrimi.

Cu mâna tremurândă, îngrozit la gândul că aş putea să-l ating, am bâjbâit după locul unde puteam să îi descui cătuşele. Aici! L-am găsit, îl simţeam cu degetele... dar era foarte mic şi mâncat de rugină. Nici gând să încapă cheia...

Am simţit pe faţă, ca o pânză de păianjen, respiraţia slabă a celuilalt. Dinspre chipul inexpresiv, ca de mumie, venea o şoaptă firavă şi uscată. Şi totuşi mi-am dat seama că desluşesc cuvinte:

— Au venit cei cinci, Copil-mare... se apropie ceasul!

Am auzit din spate paşi grei şi-am simţit pe umăr o mână zdravănă. Mi s-au înmuiat picioarele... dar vocea lui Rich a răsunat în întuneric:

— Hai mai repede, Adam, că se întorc!

— Rich... lanţurile astea... nu reuşesc să...

Rich a trecut pe lângă mine şi s-a oprit lângă scheletul viu atârnat de perete. A întins mâinile şi a rupt cătuşele şi cercul de la gât ca pe nişte beţişoare oarecare. Dintr-o mişcare, şi-a aruncat pe un umăr corpul inert şi a rupt-o la fugă, iar eu, după el.

Am alergat pe culoarul principal. Toţi ceilalţi erau adunaţi în jurul deschizăturii din podea, iar Jamie mai îndesa încă un rând de plăcinte în rucsacul lui. Uruitul grilajelor care culisau şi ecoul paşilor grei se tot apropiau.

Am băgat lanterna în rucsac şi mi l-am pus pe umeri, cu tot cu Tiger Lily care se foia înăuntru. M-am uitat spre văgăună şi-am sărit. Am căzut în gol, un metru, doi, nu ştiu cât, şi am aterizat într-o mocirlă groasă şi împuţită. Am ridicat mâinile spre Rich şi l-am luat pe prizonier... era uşor ca un fulg şi l-am lăsat încetişor lângă mine. Jamie s-a rostogolit şi el, pleoscăind şi suspinând. Rich a coborât-o pe Gen, palidă şi cu acelaşi aer absent. Kenta a sărit singură şi abţinându-se cu greu să nu vomite. Cu braţele întinse, Rich o lăsa în jos pe Hannah şi am luat-o uşurel şi am strâns-o la piept. S-a lipit de mine ca o moluscă mică.

— Câh, mi-a şoptit la ureche şi s-a strâns mai aproape de mine.

— Gata, suntem toţi? am întrebat încet de tot. Pe Weevil cine-l duce?

— Eu, Kenta.

Pătratul mai cenuşiu de deasupra s-a întunecat iar, când Rich, masiv cum era, a intrat înăuntru. Am tresărit. Grilajul, cum o să tragă el grilajul ala dinăuntru? Odată ce intra în puţ nu mai avea cum sa ajungă la el. Dar Rich se gândise deja la asta. S-a atârnat când cu o mână, când cu cealaltă, de barele de metal, ca o maimuţă. Apoi s-a încordat şi a împins cu picioarele în peretele puţului, încât grilajul s-a frecat de podea cu un zgomot cumplit, aproape acoperind uruitul infernal al celui de-al doilea grilaj culisant. Erau aproape, foarte aproape.

Grilajul s-a aşezat exact ca înainte, iar Rich s-a înfipt în noroi chiar alături de mine.

— Greu de spus dacă v-am scos dintr-un mare rahat sau tocmai am intrat într-unul mare, mormăi el, zâmbind. Gata, hai s-o ştergem de-aici!

Calea Morților

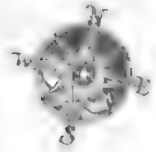

Şi-n clipa aceea parcă s-au rupt porţile iadului chiar deasupra noastră. Au urmat strigăte de uimire şi groază, apoi şuieratul săbiilor scoase din teacă. Urlete peste urlete, uşile de fier izbite de perete, duduitul paşilor care alergau pe holuri, apoi mugetul răscolitor al trompetei, în semn de alarmă.

Cu respiraţia tăiata, ne-am facut una cu pereţii soioşi, unde umbra era mai deasa. Noi pierduserăm timp preţios ca să încuiem iar celulele şi să punem cheile la locul lor, sperând că gardienii vor crede că datorita puterilor mistice pe care le avea Mauler am dispărut ca prin vrajă, şi atunci pur şi simplu nu mai avea rost să ne caute. Dar acum dăduseră alarma şi toţi scotoceau după noi. În minte îmi răsuna ecoul

avertismentului lui Kai: „Regele Karazeel o să-i sloboadă pe Cei-fără-chip şi ei or să vă urmarească."

Umbra cadrilată de deasupra noastră s-a întunecat, apoi s-a mişcat când cineva a lăsat în jos, chiar lângă bare, o mică torţă aprinsă. O voce aspră a tunat halucinant de aproape:

— N-aveau cum s-o fi luat pe Calea Morţilor, doar v-am zis. Ăştia-s copii, prostule, sunt nişte mormoloci nenorociţi! Mai gândeşte-te şi tu, dacă ai cu ce...

— Ştreangul ne aşteaptă pentru toată povestea asta, mârâi o altă voce, ceva mai departe.

Am văzut bocancul care s-a hârşâit de grilaj, apoi am auzit tropăitul paşilor care se îndepărtau.

Rich mi-a dat un ghiont. Avea dreptate, cu cât plecam mai repede de-aici, cu atât mai bine. Am bâjbâit după batrânelul deşirat şi l-am apucat de braţ cu blândeţe. Parcă strângeam o coadă de mătură. O ţineam în continuare pe Ḥannah în braţe, care îşi împletise picioarele pe dupa mijlocul meu, uşoară ca un fulg. De-acum mă obişnuisem cu întunericul şi reuşeam să disting cât de cât figurile celorlalţi. Fără nicio vorbă, le-am făcut semn să pornim.

Straduindu-ne sa nu facem niciun zgomot, am început să înaintam prin valurile de scursuri. În scurt timp, ne-am îndepărtat de lumina difuză care mai venea dinspre grilaj şi ne-am cufundat într-o bezna absolută. După un schimb de şoapte, am scotocit în rucsacul lui Rich şi am scos lanterna; când am aprins-o, întunericul din jur a devenit parcă şi mai apăsător.

Tunelurile coteau prin carnea muntelui, întortocheate ca un labirint, cu răspântii înşelătoare, ba la stânga, ba la dreapta. Noi le-am ignorat pe toate şi ne-am chinuit să mergem drept înainte, pe drumul pe care speram noi că este tunelul principal. Însa parcă trăiam un coşmar în care încercam sa ieşim din labirint... N-a trecut mult până când toţi am ajuns dezorientaţi şi fiecare drum ni se părea la fel de bun ca oricare altul.

Înaintam încrâncenaţi prin mâlul slinos.

La un moment dat, Hannah a aţipit şi i-am simţit căpşorul căzut pe umăr, iar respiraţia ei caldă şi regulată mă gâdila pe gât.

Să fi trecut ore întregi pâna am avut senzaţia că duhoarea a început să se înmoaie. Parca şi întunericul dădea să se destrame, căci dacă înainte razele lanternei tăiau bezna ca un cuţit, acum fasciculul se risipea ca-ntr-o ceaţă pe măsură ce înaintam, până când mi-am dat seama că a dispărut de tot. Nici n-am observat când negura s-a diluat într-o ceaţă tulbure, iar cloaca de jos s-a subţiat într-o mocirlă alunecoasă, de abia reuşeam sa ne mai ţinem pe picioare.

Şi iarăşi am cotit... într-adevăr, devenea mai respirabil; aproape că simţeam mirosul aerului curat.

M-am întors spre ceilalţi cu un zâmbet nesigur, dar chiar în secunda aceea am simţit cum îmi fug picioarele de sub mine şi, oricât încercam să ma echibibrez, tot alunecam în faţa. Tălpile îmi zvâcneau disperat, încercând să mă opresc cumva, însă am văzut îngrozit cum podeaua tunelului cobora în pantă. Nici

gând să mă mai pot opri, ba chiar, căzând, am prins viteză, am cotit ca uns şi-am descoperit că tunelul devenea şi mai abrupt.

Cu răsuflarea tăiată de la bufnitură, am cascat gura să strig, dar n-am mai reuşit să-i avertizez şi pe ceilalţi. Aproape că i-am simţit, nu i-am văzut, pierzându-şi echilibrul şi căzând în urma mea ca într-un tobogan cu apă... A urmat şi ultima cotitură şi apoi tunelul s-a îngustat, iar în faţa am zarit un pătrat luminos care venea spre mine cu o viteza ameţitoare.

Zadarnic dădeam din picioare şi din mâna care-mi mai rămăsese libera, goneam spre el fară sa mai pot face nimic şi o ţineam pe Hannah lipită de mine.

Am auzit-o, şoptindu-mi la ureche:

— Adam, e tare haios, nu? Hai, repede, mai repede!

Am simţit un gol în stomac când am văzut barele de la ieşire: mai groase ca braţul, ruginite şi scârboase. „O să ne izbim de ele!"

Dar când am ajuns chiar deasupra ieşirii am descoperit că era imensa, mai mare ca o uşă, şi barele erau suficient de depărtate, încât daca mă răsuceam şi aveam grijă...

Am ţâşnit printre ele şi am cazut în gol, cu ochii strânşi şi cu stomacul ghem, ramas parcă în urmă prin cotloanele urduroase ale Shakeshului.

Pleosc!!! M-am trezit răşchirat într-o apa care-mi ajungea până la brâu şi m-am repezit într-o parte, să nu pice ceilalţi peste mine.

Apa nu era nici pe departe curată — pe deasupra plutea o peliculă soioasă şi mirosea ca veceurile de la Highgate într-o zi proastă. Totuşi, faţa de mizeria de dinainte, tot era mai bine. Aşa că eu şi Hannah ne-am balacit fericiţi către mal, ca nişte copii la mare.

Aterizaserăm într-un lac nu foarte adânc şi aproape rotund. Lângă noi se înalţa peretele de piatră al muntelui, întunecat şi ameninţător, întins cât vedeai cu ochii într-o parte şi-n cealaltă. M-am încruntat şi am văzut gura pe unde ieşiserăm, la o înălţime de vreo cinci metri, din care se scurgea pe piatră murdăria ca dintr-o rana purulentă. Ne aflam la poalele platoului pe care era construita fortăreaţa Shakeshului şi chiar ghiceam, sus de tot, întăriturile castelului, deşi de aici nu se vedeau prea bine din cauza peretelui de stâncă, aproape vertical. Nu se zarea nicio intrare, iar singura ieşire era cea pe unde scăpasem noi; probabil că ieşirea principală o fi fost mai puţin abrupta.

Cât despre lăcuşor, ceva mai încolo se îngusta şi curgea spre mlaştina imensă... iar la marginea ei, ca un valatuc pâclos ce ne pândea, gata să se rostogolească brusc şi sa ne înghită, giulgiul negru.

Lângă mine, Jamie îşi facea de lucru cu nu ştiu ce şi-mi spuse mândru:

— După cum indică busola mea, am ieşit prin partea de vest a Shakeshului... iar eu sunt aproape sigur că intrarea principală e la sud. După unghiul pe care-l face soarele, zise el, arătând cu mâna spre lumina

difuză din spatele norilor ce pluteau aproape de pământ, înseamnă că e seară şi dacă ascultăm şi ce-mi zice mie stomacul, e taman ora cinei.

— Ar trebui să vedem dacă acum funcţionează minicomputerul, zise Rich. Că, dacă ne uităm pe unde-am fost, nici nu-i de mirare că n-a mers înainte.

— Şi... cu *el* ce facem? şopti Jamie, făcând semn spre prizonierul care rămăsese pe marginea lacului, cu genunchii strânşi la piept, cu braţele petrecute în jurul lor şi cu fruntea plecată.

Mă uitam la el fascinat, cu un amestec de groază şi mila.

Era într-o stare mai proastă decât mi se păruse, mai slab... şi mai murdar. Nu i se vedea faţa, dar aş fi putut să-i număr toate oasele spinării. Avea pielea neagră de la noroiul ăla împuţit; cât despre culoarea părului, ar fi fost greu de ghicit. Zdrenţele prinse la brâu erau ude leoarcă, murdare şi rupte de abia-i mai acopereau goliciunea.

— Adam, tu l-ai adus, mai spuse Jamie aproape şuierând, deşi cred c-ar fi trebuit să ne consulţi şi pe noi. Habar n-avem cine e — dacă o fi om bun sau... Acum nu putem să-l părăsim pur şi simplu. Ar fi trebuit sa te gândeşti mai bine înainte să-l iei.

— Jamie, zacea prin beciurile Shakeshului. Asta deja înseamna că e de-al nostru. Iar eu ştiu cine e, i-am raspuns. Îl cheama Meirion şi este un mag, un mag-profet.

— Ce-i ăla mag? întrebă Richard. După mine, e cam sonat. A stat prea mult închis în beznă. Şi-acolo l-am auzit gângăvind. E dus, săracul.

— E lihnit de foame şi probabil a fost şi torturat, zise Kenta aprig. Nu m-ar mira sa fim primii oameni buni pe care i-a fost dat să-i vadă după mulţi ani, iar noi ne uităm la el ca la un lepros sau cine ştie ce animal de la grădina zoologică. Ruşine!

Avea dreptate. Am simţit cum îmi ard obrajii când am văzut-o ducându-se hotărâtă spre el, cu Hannah ţopăind la doi paşi dupa ea şi cu Tiger Lily încheind coloana. Kenta s-a aplecat şi l-a atins uşurel cu mâna pe spatele unsuros, apoi şi-a dat jos pelerina — aşa udă cum era — şi l-a acoperit cu ea. Cu nişte mişcări aşa de lente, că păreau date cu încetinitorul, claia de par s-a mişcat, iar omul şi-a ridicat spre ea orbitele goale. Ar fi trebuit s-o previn... totuşi, Kenta nu s-a dezminţit nici de data asta: i-a zâmbit fără să-i tresară niciun muşchi al feţei. Apoi a scotocit prin rucsac, a scos bidonul de apă şi l-a apropiat de buzele lui.

— Asta e, cred că trebuie să-l luam cu noi, zise Rich, deloc entuziasmat. Să aiba parte de o baie şi de-o masă bună. Poate şi de un tratament, ceva. Iar dupa aceea poate să se întoarcă în Karazan cu ajutorul calculatorului şi să revină la viaţa lui. Ia închipuie-ţi, continuă el zâmbind, ce faţă o să facă bătrânul Q când l-o vedea!

„Închipuie-ţi ce faţă o să aiba când o s-o vadă pe Hannah!" mi-am zis eu, privind-o cum sta ghemuită

lângă Kenta şi cum, cu un aer foarte serios, desface o gumă de mestecat şi i-o oferă lui Meirion.

— Tiger Lily te place, ciripi ea. Şi, în general, nu prea-i plac străinii...

— Da, Rich, ai dreptate. Trebuie să-l luăm cu noi. Dacă tot veni vorba, cred c-am stat destul pe-aici. Nu mai vreau decât un duş fierbinte şi o masă mai serioasă. Oare ce-o fi în meniu la Quested Court? Hai, Gen! am îndemnat-o eu, luând-o de mână.

Dar ea rămăsese la fel de palidă şi de absentă şi, de când evadaserăm din închisoare, nu scosese nicio vorbă; mersese după noi prin tuneluri ca o somnambulă. Iar acum, fără nicio împotrivire, se lăsă dusă de mână către grupul de pe malul lacului.

— Gata, Jamie, hai să mai încercăm o dată, i-am spus întinzând mâna. Grabeşte-te! am repetat nerăbdător. Scoate minicomputerul! Ori vrei să rămânem aici pentru totdeauna? Hai, scoate-l la lumină!

Jamie înghiţi în sec. Îşi plimbă rapid privirea de la rucsac la mine. Se făcu roşu ca racul şi îi dăduseră lacrimile. Tot deschidea gura ca un peşte, dar nu se-auzea niciun sunet.

Nu era nevoie să fii magul-profet din Karazan ca să-ţi dai seama de ce. Jamie uitase minicomputerul pe masa gardienilor, în temniţă.

Dovedit științific

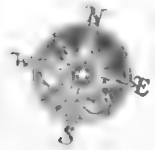

— Bun. Hai să vedem ce opţiuni avem, am zis sec.

— Păi, nu prea avem — din cauza ta, bombăni Rich aruncându-i o privire tăioasă lui Jamie.

Ne aşezaserăm toţi pe malul lacului, într-un loc unde castelul nu se mai vedea, din pricina stâncii. Soarele ieşise din nori, iar razele lui piezişe se reflectau în lac ca într-o oglindă, aurindu-l. Rezemaţi de peretele muntelui, simţeam în spate piatra călduţă, iar în faţă, pe sacul de dormit al lui Richard, improvizaserăm un picnic cu fructe şi cornuri.

Dar starea noastră de spirit era jalnică; ai fi ghicit dintr-o privire de ce, văzându-i pe toţi încordaţi şi pe Jamie cu ochii umflaţi de plâns.

Meirion, în loc sa înfulece cu poftă din cornurile cu miere, se trasese deoparte, şi stătea cu spatele la noi şi cu faţa la soare, de-ai fi zis că-l petrecea spre apus. Am simţit un nod în gât când mi-am dat seama că el, de fapt, nu putea vedea soarele; dar îi simţea căldura şi, dupa frigul din atâţia ani, pentru el bucuria razelor de soare era mai importantă decât orice mâncare.

— Prima opţiune, am zis eu, ignorându-l pe Rich, e sa ne întoarcem în Shakesh şi să găsim minicomputerul.

— Păi, era pe masa, piui încet Jamie. Probabil că gardienii au întors pe dos tot beciul ăla. N-are cum să fi rămas acolo, pur şi simplu n-are cum.

Avea dreptate. Cu siguranţă minicomputerul ajunsese în mâinile regelui Karazeel, ca o probă împotriva noastra. Nici n-avea rost să mai vorbim despre vreo tentativa de a-l recupera de la el.

— Eu n-am de gând să mă întorc acolo, zise Hannah fara drept de apel.

Deci s-a zis cu prima opţiune.

— A doua opţiune..., am dat să continui, nesigur.

Exista o a doua opţiune?!

— E sa ne petrecem restul zilelor în Karazan, mârâi Rich. Dar nu vă faceţi griji, n-o să dureze mult, că se ocupă Cei-fără-chip, care-s pe urmele noastre.

— Am putea sa-i cerem sfatul lui Meirion, sugeră Kenta, fără convingere. Deşi până acum n-a scos niciun cuvânt. Mă întreb dacă n-o fi puţin...

Rich îmi aruncă o privire, semn că „ţi-am zis eu".

Şi deodată, fără veste, Gen vorbi. Nici nu-mi dădusem seama că asculta discuţia noastră sau poate nici n-o ascultase. Pe malul apei creştea o plantă micuţă, cu floricele albe, asemănătoare cu narcisele. Adunase un buchet mai mare şi, ceva mai devreme, se apucase să împletească o coroniţă. Acum ridică fruntea şi se uită la Meirion, cu privirea pierdută.

— Adevărat grăiesc legendele. Se spune că există un portal la Steiul de Piatră...

Ne-am zgâit la ea, amuţiţi. Apoi ne-am uitat unii la alţii.

— Ce face?! întrebă Rich. Gen, ia mai zi o dată!

Dar Gen zâmbi, oftă, şi se întoarse la coroniţa ei de narcise.

— Adam, aşa a spus şi Kai, când i-ai povestit tu de unde venim! îmi atrase atenţia Hannah.

— Ce-i aia portal? întrebă din nou Rich.

— E o poartă... sau o uşă! exclamă Jamie, aşa de încântat, că s-a înroşit la faţă şi a sărit în picioare. Kai era convins că pe acolo am intrat, dar apoi i-ai zis tu de calculator, spuse el, uitându-se la Richard. Asta înseamnă că...

Până şi Weevil, care ciugulea dintr-o felioară de măr, s-a oprit şi a început să ţopăie frenetic, scoţând exclamaţii guturale.

— Asta înseamnă că în Karazan există o legendă despre cine ştie ce poartă magică prin care se poate trece într-o altă lume...

— Adică în lumea noastră...

— Dar e mai mult decât o simplă legendă... nu?

— Legenda asta spune adevărul!

— Poate că aici o fi Steiul de Piatră, interveni Jamie, cu un fior de speranţă în glas. Poate că portalul o fi gaura aia, mai zise el uitându-se către stânca neagră din spate, şi dacă trecem prin ea în sens opus o să ajungem acasă!

Eu, unul, mă cam îndoiam. Mi se părea imposibil ca gura aia de evacuare, aşa infectă şi oribilă, să fie o poartă magică spre o altă lume. Oricum, şi să fi fost ea magică, tot n-aveam cum să ne căţărăm până la ea. Căutam cu febrilitate un răspuns, o soluţie. Ca şi ceilalţi, auzeam prima oară de „portalul" ăsta... şi totuşi de ce-mi suna aşa familiar? O amintire îmi dădea târcoale, ca un fulg de păpădie care se ridică şi mai mult când dai să-l prinzi...

Kenta strângea resturile de la picnic şi le punea în rucsacul lui Jamie.

— Ştiţi ce? făcu Rich, ridicându-se în picioare, încruntat. Eu când aud de stei de piatră mă gândesc la stânca aia mare de tot, lângă care am ajuns când am intrat în Karazan. O mai ştiţi?

— Exact! se lumină Jamie. De fapt, dacă te gândeşti, e şi logic că acolo ar trebui să fie, în locul pe care şi Q îl numea „punctul de intrare"! Doar ştiţi cum ne zicea Kai, „magia are o logică tainică".

— Iar stânca aia mare chiar arăta ca o uşă, aşa înaltă şi îngustă cum era, adăugă Kenta îngândurată.

— Acum sunt sigur că acolo e, întări Jamie, deşi fără urmă de optimism. Mai rămâne o singură problemă... sau, mai bine zis, două. Ca să ajungem la punctul de intrare, şi, deci, la portal, trebuie să trecem iarăşi dincolo de giulgiu... şi fără călăuzele alea amuşinătoare. În plus, din câte ştim, nu e decât o cale pe sub giulgiu şi nu mă îndoiesc că regele Karazeel ne aşteaptă cu un comitet întreg de protocol.

M-am oprit puţin la gândul comitetului de protocol şi la cine — sau, mai bine zis, ce — ar fi făcut parte din el... Abia atunci mi-am dat seama ce lipsiţi de judecata am fost să stăm aşa, la vedere, în răstimpul de când ieşisem la lumină.

— Cred că ar trebui să ne retragem undeva mai la adăpost, ca să nu...

Dar am îngheţat uitându-mă la Hannah, care se îndepărtase, mergând după Tiger Lily. Era aproape de marginea giulgiului, mult prea aproape. Abia m-am abţinut să nu strig după ea — în ultimul moment, mi-am dat seama că am fi riscat şi mai mult. Am sărit în picioare.

— Ia uite unde a ajuns Hannah! Mă duc după ea, dar veniţi şi voi acolo, să ne ascundem sub marginea giulgiului până găsim vreo soluţie.

Am lungit pasul, potrivindu-mi din mers rucsacul pe umeri. Din fericire, dinspre Shakesh, marginea giulgiului era doar ca o umbră mai deasă. Dar am simţit un gol în stomac, când am văzut cât de aproape de el ajunsese Hannah. Eram la câţiva metri mai în spate şi mă pregăteam să o strig, când...

La picioarele ei s-a mişcat ceva — ceva mititel şi foarte iute — şi-a ţâşnit apoi direct spre mlaştină. Tiger Lily a zbughit-o în urmărire ca o săgeată şi a dispărut sub giulgiu. Hannah a strigat după ea:

— Tiggie, nu!

Şi-a fugit, topindu-se şi ea în negură. Iar eu am rămas ţintuit locului, cu gura căscată.

Instinctul îmi urla să alerg după ea, înainte să se depărteze prea mult. Dar raţiunea îmi şoptea că ar fi sinucidere curată şi ar fi însemnat să piară trei dintre noi, în loc de doi. Am simţit spaima crescând ca un balon care mă sufoca, dar am înghiţit în sec şi l-am împins înapoi în stomac. Am mai făcut câţiva paşi prin bezna tot mai deasă, dar când n-am mai văzut clar nici palma ridicată în dreptul ochilor, m-am oprit. Am făcut mâinile pâlnie şi am strigat cu putere:

— Hannah! Hannah, mă auzi? Vino înapoi!

Ştiam că e zadarnic. Dispăruse pur şi simplu.

Deodată, ca de pe lumea cealaltă, am auzit o voce cunoscută.

— Eşti o pisică neascultătoare! De câte ori ţi-am spus să nu mai fugi după şoareci?

Un val de uşurare m-a înviorat, efervescent ca apa minerală.

— Hannah! Nu te mişca! Să nu faci niciun pas!

— De ce? Acum vin înapoi, c-am găsit-o pe Tiger Lily. A prins un şoarece!

Şi Hannah a răsărit din negura giulgiului; în braţele ei stătea ţanţoşă Tiger Lily, cu un şoarece în gură.

— Adam, da' ce întuneric e acolo! Noroc că m-ai strigat, că altfel nu ştiam pe unde să ies!

Rămăsesem mască.

— Bine, dar...

Ceva nu era în regulă... Şi mi-a luat puţin timp să-mi dau seama ce anume şi să-mi trag sufletul după sperietura pe care o trăsesem.

Însă Jamie a tăbărât imediat ca un câine de vânatoare:

— Hannah, *cum ai găsit-o pe Tiger Lily dincolo, sub giulgiu?*

— Care giulgiu? A, chestia aia neagră. Păi, am văzut-o, normal, răspunse ea cam nedumerită. Doar e gălbioară ca o luminiţă. N-a fost greu deloc.

Am schimbat o privire cu Jamie. Abia Kenta a fost cea care a rostit cuvintele ce stăteau pe buzele tuturor:

— Şi şoarecele..., zise ea încet, ezitând. Tiger Lily cum de-a văzut şoarecele pe care l-a prins? întrebă ea, pe fundalul trosnetelor pisicii devorându-şi prada.

— Kenta, pisicile văd foarte bine pe întuneric, îi explică Hannah. Nu ştiai?

Ne-am adunat toţi la marginea giulgiului, chinuindu-ne să înţelegem cum a fost posibil ca Tiger Lily nu numai să vadă dincolo, dar şi să fie văzută. Doar

lui Hannah i se părea firesc şi gata. Chiar şi când Jamie a încercat să-i explice că giulgiul nu era întunericul obişnuit... a răspuns netulburată:

— Nici Tiger Lily nu e o pisică obişnuită. Şi, oricum, pisicile văd pe întuneric, e dovedit ştiinţific — mi-a zis mie Q.

Tiger Lily a terminat de mâncat, a udat ospăţul cu puţină apă din mlaştină, iar acum se ferchezuia, curăţându-şi mustăţile. Apoi a hotărât că venise vremea să se întoarcă acasă.

S-a ridicat, s-a întins cu poftă şi a păşit sigură pe ea spre adâncul ceţii. S-a oprit cam pe unde pâcla devenea neagră şi opacă; s-a uitat o clipa în urmă şi a mieunat gutural. Hannah, de unde şedea pe jos, cu picioarele încrucişate, în timp ce noi discutam, s-a sculat şi ne-a zis nerăbdătoare:

— Gata, hai! Acum trebuie să plecam, aşa zice Tiger Lily.

M-am uitat la ceilalţi şi ei la mine. Pisicile vedeau pe întuneric, atâta lucru ştiam şi eu. Parea că şi cealaltă poveste era adevărată, căci Tiger Lily strălucea în beznă ca o steluţă. Şi o să reuşească ea să găsească drumul bun, ca să traversăm mlaştina? Nu puteam să aflăm decât încercând.

M-am hotărât aşadar s-o urmez, punând punct aproape sonor parlamentărilor din capul meu. Am scotocit prin rucsac după sfoară şi am desfăşurat-o repede de la unul la altul.

— Hai să mergem, le-am zis, n-avem de ales! Sa nu daţi drumul la sfoară. Rich, ia-l tu şi pe Weevil.

Gen şi Hannah, treceţi în faţa, lângă mine. Jamie, eşti gata? Şi tu, Meirion — am zis, vârându-i capătul sforii în palmă şi strângându-i pumnul în jurul ei —, să te ţii bine de frânghie! De ea atârnă chiar viaţa ta! O să te scoatem de aici.

Am crezut că n-o să vina nicio reacţie din partea lui, dar, spre surprinderea mea, mi-a acoperit pentru o clipă mâna cu palma cealaltă. Dacă m-ai fi întrebat, aş fi zis că mâna lui trebuie să fie uscată ca un mănunchi de surcele şi rece ca gheaţa, însă mă înşelam. Avea o mână călduţă şi fermă şi, când m-a atins, am simţit un fior ca şi cum între noi ar fi trecut un slab curent electric. Am tresărit şi m-am uitat la el... a fost prima oara când pe chipul lui am descoperit urma unui zâmbet.

Dar Tiger Lily ne aşteptase destul. Acum se îndeparta, afundându-se tot mai mult în giulgiu, ca un mic felinar... iar noi, ceilalţi, mergeam după ea, orbecăind.

Şi cum mergeam, în minte îmi răsunau acordurile unui cântec pe care nu-l mai auzisem, şi totuşi îmi era la fel de cunoscut ca bătăile inimii. Ma învăluia mângâietor... ca un cântec de leagăn al carui murmur mintea mea — sau inima — îl redescoperea pas cu pas. Abia atunci mi-am dat seama că nu era doar în gândurile mele, ci îl cânta cineva, aievea, pe-aproape. Avea cel mai blând şi dulce glas pe care-l auzisem

vreodată, modulat, care mă legăna ca valurile mării. Mai auzisem glasul acela demult, tare de mult... dar unde oare?

Şirul gândurilor mi-a fost întrerupt de strigătul lui Jamie:

— Băieţi, aveţi cumva bani la voi?

— *Bani?*! făcu Rich, la fel de mirat ca şi mine.

— Da, uite, trece maşina cu îngheţată!

— Jamie, ai înnebunit? Nu e nicio maşină şi nicio îngheţată! Mai e puţin şi începe partida anului, tâmpitule, nu auzi cum urlă tribuna?

Apoi, dintr-un alt colţ al întunericului, a izbucnit vocea Kentei, repezită:

— Trebuie să plec! A sunat clopoţelul, e clopoţelul de la uşa magazinului! A intrat un client şi tata m-a lăsat pe mine să mă ocup de vânzare!

Sfoara s-a smucit puţin.

Am simţit cum mă enervez. De ce nu puteau să-şi ţină gura? Cântecelul se auzea tot mai slab, vocea se îndepărta de mine, înghiţită de beznă. Dacă dispare, n-o s-o mai găsesc niciodata. Şi-n clipa aceea am înţeles cine era.

— Mamă! m-am auzit ţipând ca un copil mic rămas singur, noaptea. Mamă, *întoarce-te!*

Am făcut un pas spre ea, ştiam eu că acolo mă aşteaptă, deşi nu vedeam nimic; dar am simţit cum mă opreşte în loc sfoara şi am auzit noroiul plescăindu-mi sub bocanci...

Atunci, Kenta a strigat înspăimântată:

— Ne pierdem minţile cu toţii! Nimic nu e real. Nici sunetele... nici vocile... e doar mlaştina înşelătoare care încearcă să ne rătăcească. Trebuie să facem ceva!

— Ce n-aş da să-mi iau şi eu o îngheţata la cornet, şopti Jamie. Zău, lăsaţi-mă să dau o fugă, e chiar după colţ!

— Ba nu, Kenta! E foarte real! i-am zis eu.

Dar cântecelul se auzea din ce în ce mai încet, pierzându-se în depărtare...

— Eu plec, trebuie sa o caut! Altfel n-o s-o mai găsesc niciodată!

Pe neaşteptate, ceva mi-a secerat picioarele, parcă mă izbise un catâr.

— Goool! striga Rich victorios. Drept în poartă! Hai, băieţi, înapoi, pe poziţii...

Însă durerea din picior m-a dezmeticit.

— Kenta are dreptate! De-aia ne-au astupat urechile când ne-au adus în Shakesh, nu ca să nu-i auzim pe ei vorbind, ci să nu ne fure minţile vocile mlaştinii! Trebuie sa facem ceva..., dar ce?

Deja melodia aceea îngânată revenise, răsunând tot mai tare, în urechile mele, de parcă răsucise cineva butonul de volum al aparatului de radio.

Chiar lângă mine, am auzit vocea piţigăiată a lui Hannah:

— Q, stai puţin, vin imediat!

Am bâjbâit după mâna ei şi, când am găsit-o, am strâns-o bine.

— Hannah, să ştii că nu e adevărat ce auzi tu. Sa nu asculţi de vocile alea, da?

— Păi, e Q, şopti ea.

Era prima oara când am simţit că-i pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Adam, te rog, lasă-ma să mă duc la el... Măcar să mă ia puţin în braţe şi gata.

Trebuia să găsesc o soluţie cât mai repede. Deja făceam eforturi să-mi păstrez mintea limpede, căci cântecelul mă urmărea chiar şi pe fundal, inundându-mi toate gândurile, înecându-mi şi judecata, şi simţul realităţii...

Am căutat orbeşte prin geantă, pipaind disperat şi scotocind până când am dat de el. L-am scos şi l-am dus la gura, rugându-mă să reuşesc. Sunetul clar al fluierului meu plutea prin marea de întuneric, ţesând în jurul nostru un scut protector, ca şi cum am fi fost înăuntrul unui cocon de armonii mătăsoase. Şi am mers mai departe şi, mergând aşa, eu tot cântam.

La un moment dat, întunericul giulgiului s-a risipit, înlocuit fiind de negura nopţii... dar noi înaintam cu privirea nedezlipită de Tiger Lily, farul nostru călăuzitor, care păşea cu graţie printre ochiurile mlaştinii, şi nu puteam şti de când eram sub cerul liber.

Am mers şi-am tot mers prin întuneric, iar sunetele fluierului se revărsau în jurul nostru sclipitoare, ca lumina stelelor; până când mi-am dat seama că deasupra noastră erau într-adevăr stelele — ieşiseram din giulgiu în îmbrăţişarea nopţii reci şi senine.

Puntea Suspinelor

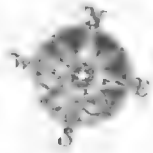

În faţa, distingeam cu greu conturul mai întunecat al crestelor munţilor, deasupra cărora licăreau stelele. Şi deodată m-a biruit oboseala de care nici nu ştiusem pâna atunci — aveam degetele înţepenite şi buzele amorţite de atâta cântat. Dar reuşiserăm, ieşiseram de sub giulgiu! Ba uite ca şi urcaseram puţin pe o colină, fără sa ne dam seama, fiindcă atunci când m-am întors să-i vad pe ceilalţi, am descoperit ca lasaseram în urma o vale, iar giulgiul ramasese ca o ceaţă în adâncul ei.

Am zâmbit ostenit. În spatele meu, Hannah abia se mai ţinea pe picioare, cu ochii pe jumatate închişi. Unul după altul, toţi ne-am trântit pe jos, iar Jamie s-a prabuşit chiar cu un geamăt. Aşa toropit cum

eram, aveam totuşi senzaţia că nu era bine. Nu era deloc bine. Şi când am conştientizat ce anume mă neliniştea, m-am trezit ca la o caldare de apa azvârlită în faţă. Meirion disparuse.

Târâş-grăpiş, am mers ceva mai departe, căutând un loc mai adapostit, unde sa înnoptăm. Dar aveam inima grea. La câţiva paşi distanţă, pământul se înalţa într-un povârniş abrupt, până la piscul de piatră. La baza lui era o scobitură mai adâncă şi acolo ne-am strâns toţi.

Hannah, Jamie şi Gen au aţipit imediat, nici măcar nu şi-au mai desfăcut sacii de dormit. Grijulie, Kenta i-a învelit; o vedeam cum îi tremură şi ei mâinile de oboseală. Tiger Lily s-a încolăcit la picioarele lui Hannah, fără tors şi alte mofturi, că era şi ea frântă. Weevil, vesel nevoie mare, flecărea pe limba lui încântat, în timp ce desfăcea pachetul cu mâncare; el venise cu autostopul în rucsacul lui Richard şi bănuiam că dormise tot drumul.

Kenta ne-a îmbiat cu nişte fructe, dar numai Weevil părea înfometat.

— Aşadar, ce facem cu Meirion? rosti Rich întrebarea care ne frământa pe toţi.

A urmat o pauză.

— De întors, nu putem sa ne întoarcem, am mormăit eu. Cine ştie unde o fi acum? Probabil că a luat-o la întâmplare prin mlaştină... n-avem cum să-l mai găsim.

— Asta mă îngrijorează cel mai mult, şopti Kenta. Gândul că e singur undeva, flamând şi speriat...

— Fii serioasă, Kenta, o încurajă Rich. Doar e mag, adică un fel de magician, aşa ne-a spus Jamie. Probabil că-i mult mai puternic decât crezi. Şi poate a avut motivele lui s-o ia pe alt drum.

Kenta clătină din cap, fără să-i răspunda. Iar mie mi-a revenit în minte clipa în care mi-a strâns mâna şi scânteia de energie dintre noi... ca şi cum şi-ar fi luat adio sau încerca să-mi transmită ceva. Şi deodată m-am înviorat.

— Are dreptate Rich, i-am zis şi eu Kentei. Meirion chiar este un mag şi aici e lumea lui. Noi suntem doar nişte copii, pe când el e om în vârstă. Sunt sigur că nu-şi închipuie că o să ne întoarcem sa-l căutăm. Noi trebuie să ne îndeplinim misiunea pentru care am venit: să o ducem pe Hannah acasă, la Quested Court, unde o aşteaptă Q. Iar ca să avem vreo şansă de reuşită, trebuie să mâncăm şi să ne odihnim.

M-am trezit după câteva ore, înţepenit şi de la drumul lung şi de la dormitul pe pământul tare. În jurul meu, şi ceilalţi se trezeau bombanind, căscând întruna şi întinzându-se de le trosneau oasele. Se vedea că Rich era treaz de ceva vreme şi dăduse o raită prin împrejurimi. Se aplecă şi intră în adăpostul de sub piatră după nişte cornuri; părea foarte optimist.

— Am găsit un drum, ne anunţă el cu gura plină. E o cărăruie făcută de oi sau ceva de genul ăsta...

mă rog, dacă or fi existând oi prin Karazan. Dar, după mine, merge în direcţia care ne trebuie nouă: urcă... — vorbă pe care Kenta o întâmpină cu o strâmbătură — şi o ia spre sud. Cred că Jamie avea dreptate când spunea că regele Karazeel o să-şi trimită oamenii mai ales pe drumul principal care traversează giulgiul. Fiindcă el îşi închipuie că ăla e singurul drum pe care îl ştim sau poate o fi chiar singurul drum pe care îl ştie el. La fel şi cu vadul — în fine, ce-a mai rămas din vad.

— Da, hai să o luam pe drumul care urcă şi să-l lăsam pe cel de jos nenorociţilor lui Karazeel, am zis şi eu. Cât despre trecerea râului... toate la vremea lor. Om vedea noi cum ne descurcăm.

— Asta dacă o fi vreo punte, mormăi Jamie.

M-am uitat la Hannah, care stătea liniştită cu Tiger Lily în braţe. Era foarte palidă şi asta mi-a reamintit cât de bolnavă fusese până nu demult.

— Haide, Hannah, hopa sus! i-am zis zâmbind. La drum! Prietena ta îmblânită o să stea la mine în rucsac, iar rucsacul meu la tine-n spinare.

A făcut ochii mari de mirare, şi ceilalţi la fel. Am zâmbit şmechereşte.

— Iar tu treci la mine-n cârcă, să vezi distracţie.

Drumul tot urca pe panta abruptă şi stâncoasă.

— Măcar ştim că scăpăm de urcuş dup-aia, zise Jamie gâfâind.

Şi-avea dreptate. Pe la mijlocul după-amiezii, panta a devenit tot mai lină, apoi am ajuns să mergem drept şi înaintam mult mai uşor. Drumul nostru înconjura muntele: la dreapta, aveam şirul de culmi care se pierdeau în nori, până departe, la stânga, în zare, câmpiile albăstrii, cu pâlcuri de pădure mai întunecate, şi, uneori, sclipirile în care ghiceam întinderea mării.

După ceva vreme, pe lângă tufe am început să mai zărim şi câte un copac, apoi trunchiurile lor s-au îndesit şi nu mai puteam vedea peisajele din cauza pădurii. N-am spus nimic, dar recunosc că mă simţeam mai uşurat să nu mai fim aşa expuşi. Deşi, din cauza aerului umed şi oarecum înăbuşit din pădure, în scurt timp toţi eram transpiraţi. Şi pământul de sub picioare era mai brun şi se simţea altfel, poros şi gros, lăsându-se uşor sub picioarele noastre. Peste tot creşteau ferigi, iar sus, printre crengile copacilor, atârnau liane groase ca nişte frânghii. La stânga, ceva mai departe, am surprins scânteierile unui pârâu care şerpuia printre copaci şi din când în când ne mai tăia drumul câte un curs de apă şi trebuia să ne alegem cu grijă vadul ca să îl traversăm.

În faţa mea mergea Richard, cu Hannah în cârca; deodată s-a oprit şi-a spus:

— Ce e asta? N-auzi un fel de uruit?

Acum, că ma întrebase, mi-am dat seama că-l auzeam şi eu de ceva vreme. Ca o furtună, oare era furtună? Şi urma să ne prindă şi pe noi? În orice caz, zgomotul venea de undeva din faţă. Am dat din cap

în chip de răspuns, dar am ridicat din umeri. Oricum, la cât de repede mergeam noi în direcţia aceea, urma să aflăm curând ce era.

Duruitul se auzea tot mai tare şi n-a trecut mult până ne-am lămurit de la ce venea. Apă, multa, multa apa, care cădea cu viteză, dar ceva mai departe. Mergeam înainte, deşi abia ne mai târam picioarele. Pământul se simţea din ce în ce mai mocirlos, iar acum picura apa şi de pe frunzele copacilor. Drumul o lua în zigzag, cu suişuri şi coborâşuri: ba urcam anevoie, agăţându-ne de câte un smoc de ferigi, ba ne duceam la vale, împiedicându-ne printre rădăcini şi alunecând pe noroiul negru.

Rich coti brusc şi se opri de parcă ar fi intrat într-un zid... şi-n aceeaşi secunda am simţit şi eu o suflare rece şi umedă pe frunte şi pe obraji.

— Ce-i? Ce s-a-ntâm...

Abia atunci am văzut şi eu şi am amuţit.

Drumul nostru se oprea brusc, poteca se topea în gol: eram pe buza unei prapăstii. Dincolo de râpa aceea grozavă, pe partea cealaltă, la vreo cincizeci de metri, se vedea o pantă abruptă, împădurita. Acolo se distingea iaraşi cărarea, ce se pierdea printre copaci. Dar între noi şi ea se căsca hăul, un abis urlator, plin de ceaţa stropilor fini de apă. În dreapta noastră am descoperit, fremătând, năvalnică, înspumata şi ameţitoare, o cascada. Era la fel de lata ca prăpastia, un zid de apa căzând puhoi într-un lac nevăzut, la sute de metri sub noi.

Ajunseserăm la Râul Ravven, şi aici se curma drumul nostru.

Prin perdeaua vaporilor de apă, Rich mă privi în ochi, încruntat. Ştiam amândoi ce înseamnă asta: să ne întoarcem pe unde veniserăm, cel puţin două ore de mers, şi să rătăcim apoi prin padurea mocirloasă, coborând muntele fără nicio urmă de potecă. Bun, şi după aceea?

Am tresărit — mai-mai să cad în hău — când am auzit-o pe Gen, chiar lângă mine:

— Adam, ia uite!

Înclinat aiurea şi pe jumătate ascuns printre ferigi şi muşchi, zacea un semn indicator asemenea celui găsit, pe acelaşi râu mai la vale, pe vad. Abia dacă vedeam prin norul alb şi umed. M-am străduit să-l citesc şi am zâmbit. *Podul Curcubeului.*

— Măi, da' ştiu c-am nimerit drumul! zise Rich, încercând să pară vesel.

— Şi Gen a început să-şi revină, spuse Kenta.

Şi-avea dreptate. Gen mai prinsese culoare în obraji şi ochii ei îşi recăpataseră strălucirea, dar, acum, că rochia ei era udă leoarcă şi-i atârnau poalele murdare de noroi, tremura ca varga.

— Iese soarele, zise ea cu mâinile încrucişate pe piept, schiţând un zâmbet. Uite curcubeul!

Într-adevăr, curcubeul se înălţa de la picioarele noastre, aşa de aproape că îţi venea să-l atingi cu mâna. Strălucirea intensă a soarelui amiezii, care străbătea perdeaua umedă de deasupra prăpastiei, desena, în culori nemaipomenit de limpezi, un splendid arc

între cele două maluri — roşu, galben, verde, albastru şi violet. Fetele îl sorbeau din ochi, copleşite de încântare, însă Rich i-a aruncat o privire dispreţuitoare şi a trecut la probleme mai practice.

— Bine, curcubeul l-am văzut, da' podul unde-i?

Ce-i drept, nu se vedea nici urmă de pod. M-am aplecat cât am putut cu mare atenţie, deasupra prăpastiei. Nimic. M-am uitat şi în lungul malurilor, tot nimic.

— Păi, cu atâta apă în jur, o fi putrezit şi podul ăla, zise Jamie supărat.

— Asta dacă nu cumva..., şopti Gen, dacă nu cumva curcubeul...

— Dacă nu cumva ce? întrebă Rich măsurând-o cu privirea, căci Gen iarăşi avea figura aceea pierdută, visătoare.

Ea îi răspunse cu un zâmbet blajin şi stânjenit.

— A, nimic. Iertaţi-mă, era o prostie.

— Da? ciripi Hannah. Vreţi să ştiţi ce cred eu? Eu cred că *ăsta*-i podul pe care îl căutăm.

— Care? Unde? am întrebat noi holbându-ne în jur, sperând să descoperim un pod crescut ca prin farmec.

— Acolo, răspunse Hannah arătându-ne cu mâna.

Am urmărit cu privirea mâna ei şi mi s-a tăiat respiraţia când am înţeles la ce se referea... şi că, pe deasupra, mai avea şi dreptate. Ne arata curcubeul.

— Nu se poate, şopti Kenta.

Dar ştiam toţi că aşa era.

Am simţit ca mă prăbuşesc în gol, odată cu apa.

— Păi, atunci, am zis eu cu vocea sugrumată, dacă Hannah are dreptate, trebuie să ne mişcăm repede. Ia uitaţi-vă unde-i soarele, n-o să mai ţină mult... iar când dispare...

Am înghiţit în sec.

Jamie se făcuse verde la faţă.

— Plus că mai sunt şi norii...

Weevil păru că vrea să zică şi el ceva. Sau poate doar îi clănţăneau dinţii.

— Bun, am zis eu, din două, una. Ori Hannah are dreptate, ori nu. Dar ca să aflăm trebuie să încercăm.

Am luat-o încet pe malul lunecos al prăpastiei, spre capătul curcubeului. Aşa cum mă aşteptam, pe măsură ce mă apropiam de el, culorile parcă păleau şi, până am reuşit să ajung unde ştiam eu că e, deja dispăruse cu totul.

— E o platformă aici, am strigat. O platformă de lemn destul de mare cât să încăpem toţi. Sigur e aici cu un rost.

Au venit şi ei, mai mult de-a buşilea. Rich s-a proţăpit pe margine, cu mâinile încrucişate, uitându-se încruntat la prăpastia de dedesubt.

— Şi unde ziceai că-i curcubeul? întrebă el, vădit uşurat.

— Soarele a intrat în nori, zise Jamie arătând cu mâna spre cer.

Şi chiar în timp ce vorbea am văzut cum norii s-au risipit şi soarele s-a ivit iarăşi, strălucind din ce în ce mai tare... treptat, puntea s-a materializat, exact la picioarele noastre.

Din unghiul în care îl vedeam acum era incolor, ca un pod de sticlă sau din nori albi. Începea din dreptul platformei şi arcul lui se continua în faţă, dar nu-i zăream capătul, din cauza vaporilor de apă. Să fi avut un metru lăţime.

Mi-am simţit brusc gura uscată.

— Bun, să-ncepem, am zis, întinzând nesigur piciorul stâng şi lăsându-l uşor în jos, să văd dacă pot păşi pe pod.

Dar n-am atins nimic cu talpa, ca şi când era doar aerul. Mi-am pierdut echilibrul şi am făcut repejor vreo doi paşi, dând din mâini ca o moară de vânt, uitându-mă în jos cum se cască prăpastia şi se roteşte... Dar mâna zdravănă care m-a apucat de ceafă m-a readus pe linia de plutire.

— S-a terminat şi cu povestea asta, zise Rich sec. Hannah, se pare că te-ai înşelat.

Dar Hannah se uita lung spre capătul celălalt, cu ochii mari şi limpezi. Nu i-a răspuns nimic. Tiger Lily picotea la ea în braţe... Însă, în clipa următoare, s-a răsucit şi i-a lunecat printre mâini, sarind direct pe platformă. I-a aruncat din mers lui Richard o privire dispreţuitoare şi a păşit semeaţă spre marginea prăpastiei... şi pe deasupra ei.

Hannah a scos un ţipat scurt şi ce-am vazut ne-a înmărmurit.

Tiger Lily parcă ieşise la plimbare, mergea agale pe puntea curcubeului de parcă ar fi fost făcută din piatra. Am zărit-o o fracţiune de secundă chiar pe culmea podului şi apoi a disparut în partea cealaltă, lăsându-ne pe toţi fără grai.

— Aha! făcu Rich, când i-a revenit glasul. Acum ştim că se poate. Aşa că..., spuse el dând să păşească.

— Richard, ai grijă, spuse Gen cu o voce tremurată.

— A, poate nu ţine decât fiinţele foarte uşurele, îi replică el ironic.

Întinse piciorul spre marginea podului, parcă ar fi vrut să-l încerce, dar l-am văzut că-şi ţinea greutatea pe celălalt picior. Şi bine a făcut.

Gen a oftat, dar bubuitul apei a acoperit-o imediat.

— Poate de la asta i se trage numele, zise Kenta cu un zâmbet trist. Pentru ca în joc îi zice *Bridge of Sighs*, adică Puntea Suspinelor.

— Mersi, Kenta, asta mă ajută mai mult de-o grămadă, mormăi Rich sarcastic. Weevil, pentru Dumnezeu, ai grijă pe unde ţopăi, că ai să cazi şi eu nu sar după tine!

Dar Blue-bum sălta şi alerga-n cerc de parcă dăduse strechea-n el. Arăta spre fiecare dintre noi şi turuia nevoie mare... pe limba lui. Pe mine ma cam treceau fiorii când îl vedeam zbenguindu-se aşa pe marginea platformei... Apoi mi-am dat seama că el nici nu mai era pe margine, ci dincolo de ea, şi ţopăia fără probleme pe podul care parea tare ca piatra.

— A, bun, deci şi el poate să treacă, zise Rich gânditor, urmărindu-l pe Weevil cum dispărea dincolo de bolta curcubeului. Şi adică de ce pot trece şi Tiger Lily, acum şi Weevil, iar noi nu? Şi ce l-o fi apucat, parcă-l lovise damblaua?

— L-a apucat când a zis Kenta de numele podului, spuse Gen.

— Puntea Suspinelor? repeta Jamie. Adică trebuie să oftezi când treci podul sau cum? întrebă el.

Şi, cu un oftat demonstrativ şi zgomotos, dând ochii peste cap, încercă să păşească pe pod. Dar piciorul lui scăpă în jos prin aer.

— Nu, blegilor! chicoti Hannah. Vă spun eu ce e, că şi Tiger Lily şi-a dat seama înaintea tuturor. Nu e după oftat, e după mărime. *Size* înseamnă mărime, nu? Nu e *Bridge of Sighs*, ci *Bridge of Size!*

— Ce?! făcu Rich.

Dar până să apucăm noi să mai zicem ceva — cu atât mai puţin să o oprim — Hannah o şterse pe deasupra hăului alburiu şi trecu pe partea cealaltă, aruncându-ne o privire peste umăr, râzând.

Visul lui Gen

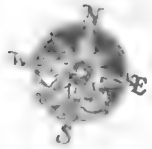

Următoarea a fost Kenta, apoi Gen.

— Hai, Jamie, e rândul tau, îi zise Rich zâmbind, deşi poate depinde şi la ce marime s-o fi referind.

Jamie s-a înroşit ca racul şi s-a dus mai spre marginea platformei, dar s-a oprit.

— Ei, hai odata! făcu Rich. Că doar n-o sa admiri priveliştea toata după-amiaza! Acuş apune soarele şi mai suntem înca doi dupa tine!

— Da, numai că..., şopti el de abia-l auzeam în zgomotul apei, nu prea pare foarte... solid.

Ce-i drept, numai solid nu parea. Şi mie-mi venea sa fac stânga-mprejur la gândul că trebuie să trec pe deasupra prapastiei pe un asemenea pod. Vorba lui Jamie, daca intra soarele în nori în timp ce traversam?

— Nu te mai gândi atâta, fă-o! mârâi Rich. Cu cât stai mai mult, cu atât rişti să dispară soarele când ajungi pe la jumate. Hai, du-te, pentru Dumnezeu!

Jamie făcu vreo doi paşi mărunţei, cu mâinile întinse, ca un somnambul. A făcut un pas... apoi încă unul, şi încă unul. După care s-a oprit. Noi îl vedeam ca şi cum ar fi plutit în aer.

Am aşteptat. Dar Jamie înţepenise acolo, pe pod.

Am dus mâinile pâlnie la gură şi am strigat:

— Jamie, lasă-te în genunchi! Mergi în patru labe, o să te simţi mai în siguranţă!

Pe moment, am crezut că nu m-a auzit. Dar după aceea l-am văzut cum se lasă pe vine şi apoi în genunchi, începând să meargă de-a buşilea, chinuitor de încet, până când a dispărut dincolo de culmea podului. Am aşteptat nemişcaţi, chiar dacă Rich tot bombănea nerabdator, să-l vedem pe partea cealaltă. A ajuns în sfârşit cu bine şi fetele au tabărât pe el.

Rich se întoarse spre mine zâmbind:

— Ia zi, Adam, cine urmează: eu sau tu?

Ne-am privit drept în ochi. Habar n-aveam care ar fi mai mare dintre noi, fiindcă Rich părea mai solid, dar eu eram cu un centimetru sau doi mai înalt.

— Parcă văd că eu rămân la urmă, spuse el, pe un ton înfumurat. Eu sunt şi mai mare, şi mai puternic. Hai, du-te, dar să nu-ţi ia mult!

Precaut, am dat să păşesc încetişor pe pod, dar talpa a trecut prin aer, ca şi înainte.

Spre uşurarea mea, Rich n-a mai stat la taclale şi odata ajuns pe pod a mers întins până dincolo. M-am

uitat la soarele care se pregătea sa apuna după crestele munţilor. Probabil că nu mai erau decât un minut, două, până când avea să dispară; strălucirea lui orbitoare sugera că nu ne mai despărţeau decât vreo câteva clipe de momentul acela.

Am tras aer în piept, gata de start... În secunda în care Rich a pus piciorul pe malul celalalt, am încercat cu vârful bocancului marginea podului. De data asta, talpa mi s-a proptit în ceva care, chiar dacă părea să se mişte puţin, era totuşi solid. Cu mâinile întinse să-mi ţin echilibrul, am început să merg pe deasupra prăpastiei. Aşa-mi bubuia inima în piept, că o auzeam mai tare decât zgomotul cascadei... Dar simţeam sub mine podul, stabil şi oarecum elastic, ca o plasă întinsă la maximum.

Am ajuns în punctul cel mai înalt al arcului. Suprafaţa aceea sticloasă cobora şi brusc m-a cuprins o senzaţie de vertij, mă şi vedeam aplecat, călcând în gol şi prăbuşindu-mă. Dar peste uruitul tunător al apelor, am auzit un strigat disperat:

— Adam, *fugi*!

Când m-am uitat în sus am îngheţat văzând cum ultimul ciob al discului solar se stingea după creasta muntelui. Unde înainte strălucea orbitor, acum nu rămăsese decât o umbra rece şi numai un fir de lumina mai pâlpâia deasupra ei.

M-a trăsnit spaima. Am ţâşnit din loc, disperat, aproape că ma aruncam în paşi urieşeşti spre malul prăpastiei, simţind cum tălpile mi se afundă din ce în ce mai mult, pe măsură ce podul se dizolva dedesubt,

înfiorător de repede. Puhoiul de apă îmi urla în urechi, ca o fiara lacomă, şi eu alergam de-acum în gol, dar am mai facut un ultim salt frenetic, călcând pe ceva pufos de tot, şi apoi m-am avântat cu toată forţa, ca la săritura în lungime, cu mâinile întinse în faţă, în speranţa că voi reuşi, prin absurd, să mă prind de malul pe care îl ştiam însă prea departe.

Şi-am început să cad, cădeam şi-n mintea mea golită nu mai flutura decât un gând: „Deci aşa te simţi când mori".

Timpul se derula cu încetinitorul şi fiecare secundă se lungea la infinit, un stop-cadru după altul. Şi-apoi, incredibil — imposibil — am simţit cum mâinile mele se apuca de ceva în cădere, ceva ce se mişca prin aer ca un capăt de sfoara şi am strâns-o cu toata puterea adunată din fiecare atom al fiinţei mele... şi cadeam, tot cadeam... când o smucitură grozava aproape că mi-a dislocat braţele din umeri şi m-am izbit cu faţa de peretele stâncii îmbrăcat în muşchi; eram chiar sub drumul pe care îl văzusem înainte şi stateam atârnat, dând din picioare neputincios, deasupra hăului imens.

Timpul a revenit cumva la cursul lui firesc, iar secundele îmi bubuiau în urechi odată cu bătăile inimii. Aveam mâinile înţepenite pe sfoară, ca nişte cleşti de oţel... dar am simţit că sfoara aceea era, de fapt, doar o liană umedă şi alunecoasa. Mi-a zvâcnit inima de groază când mi-am dat seama că alunecam, încet, centimetru cu centimetru.

Apoi am simţit liana trasă în sus, târându-mă şi pe mine cu faţa prin noroi şi frunze, în timp ce eu încercam să-mi găsesc sprijin cu picioarele în vreun colţ de stâncă... Când am ajuns sus, am îmbrăţişat pamântul de parcă nu mai voiam să mă despart de el niciodată.

Şi ne-am văzut de drum; zgomotul cascadei ramânea undeva în urma, tot mai îndepartat, iar pamântul de sub tălpi devenea tot mai uscat. Dar a venit şi vremea când poteca nu se mai zărea din cauza întunericului, cu toate că în jurul nostru se mai răriseră copacii şi din când în când mai vedeam şi câte un crâmpei de cer.

În capul coloanei, Rich încetini şi se opri.

— Eu zic să înnoptam aici. Ne permitem şi noi puţină odihnă, doar n-o să treacă nimeni podul până mâine-dimineaţă, asta-i sigur. Eu, unul, sunt terminat.

Nu l-a contrazis nimeni, toţi eram extenuaţi. Am înfulecat şi ultimele resturi de pâine şi nişte fructe, ne-am desfacut sacii de dormit şi ne-am pregătit de culcare.

Eu am căzut într-un somn adânc, dar am tresărit şi m-am trezit — parcă ar fi trecut doar câteva clipe — vibrând tot în bătăile năucitoare ale inimii. Ce m-o fi trezit? Stăteam nemişcat, cu urechile ciulite. Se auzeau şi zgomotele marunte ale pădurii: foşnetul frunzelor, o bufniţa, susurul izvorului care curgea

mai jos, în vale. Luminişul se scălda într-o lumina stranie, arămie. Deasupra mea, printre frunzele legănate, luna plină stralucea ca o lampa.

Ceva mă înţepa în şold, o piatră sau vreo surcea. M-am întors într-o parte şi mi-am căutat o poziţie mai confortabilă. Am închis ochii, inspirând adânc şi încercând să mă liniştesc. Dar degeaba, toate simţurile îmi erau la pândă.

Când s-a întâmplat iarăşi, imediat mi-am dat seama ce mă trezise. Un râs care venea dinspre sacul de dormit al lui Gen. Nu ştiu de ce, dar, auzindu-l, m-au trecut fiorii. Era un fel de chicotit, dar ciudat şi oarecum fals... Încruntat, m-am ridicat într-o rână. Acum Gen murmura ceva prin somn. În aer pluteau frânturi de cuvinte:

— Vino... apă...

Oftă, apoi iarăşi chicoti şi spuse foarte clar:

— Curcubeu!

Şi-n momentul acela Gen sări în picioare, cu părul ciufulit şi ochii mari şi speriaţi. Era alba ca varul.

— Gen?

S-a răsucit în loc şi a tresărit văzându-mă.

— Eu sunt, Adam. Ce s-a întâmplat? Ai visat urât? Vorbeai în somn, am mai zis eu, încercând să-mi păstrez un ton firesc şi s-o liniştesc.

Dar simţeam că era ceva în neregulă.

— N-am nimic, zise ea, cu vocea tremurând uşor. Doar ca... am avut un vis tare ciudat... Se înfioră, şi-şi trase sacul de dormit pe umeri.

— Povesteşte-mi-l şi mie, i-am zis cu o spaimă pe care o simţeam crescând cu fiecare cuvânt.

S-a uitat în jur la ceilalţi, care dormeau, cu o expresie cumva ruşinată.

— E o prostie, de fapt, şopti ea aşa de încet, că abia reuşeam să înţeleg ce spune. Am visat că străbăteam iarăşi tot drumul încoace, pe unde am venit noi... pas cu pas. Şi *el* era cu mine.

N-avea rost s-o mai întreb la cine se referea.

— La început, am crezut că e tata, era foarte blând şi avea grijă de mine. Iar când am început să-mi dau seama cine e, deja parcă nu mai conta, fiindcă era aşa de bun şi mereu îmi dădea o mână de ajutor când trebuia să trec prin locuri mai dificile şi râdea tot timpul, ca şi cum ne aventuraserăm într-o excursie extraordinar de frumoasă. Şi aşa de plăcut era să fim împreună, aveam un sentiment de siguranţă şi de linişte, ca şi cum cineva... *îmi mângâia gândurile.*

Mi s-a făcut pielea găinii, dar i-am spus:

— Aşa, şi?

— Am trecut de Podul Curcubeului... iar el m-a întrebat cât mai avem de mers.

— Şi ce i-ai răspuns? am întrebat-o încet, deşi n-aş fi vrut să aud răspunsul.

— I-am spus cât mai aveam... până la Steiul de Piatră.

— Şi?

— Şi el a râs, dar râsul lui părea altfel. Un râs care s-a prefăcut în lilieci negri, care zburau spre cer şi

stingeau stelele... şi totul în jur se întunecase şi-i răspundea doar ecoul hohotit... şi... şi...

— Şi? am încurajat-o eu, cu o voce cât mai blândă.

— Şi atunci m-am trezit, spuse ea cu un glas de copil mic şi speriat.

Avea lacrimi în ochi.

— Adam, asta n-a fost decât un vis, nu? Te rog, spune-mi ca n-a fost decât un vis...

Pragul dintre lumi

I-am zgâlţâit pe ceilalţi, să-i trezesc.

— Rich, Kenta, hai repede! Hannah, hopa sus! Trebuie să plecăm imediat! am zis, înghesuindu-mi sacul de dormit în rucsac.

Rich s-a uitat la mine năuc, ciufulit şi somnoros.

— Da' ce-i...

— Karazeel ştie unde suntem şi ştie şi încotro mergem. A intrat în mintea lui Gen în timp ce ea dormea...

Nu era nevoie să mai spun altceva. Richard a ţâşnit, vrând-nevrând, a adunat ca o tornadă lucrurile din tabără şi le-a îndesat în rucsacul lui.

— Îmi pare rau, şopti Gen, fără vlaga.

— Nu e vina ta, o linişti Jamie, în vreme ce-şi trăgea bocancii în picioare. Erai vulnerabilă, dupa tot ce s-a întâmplat în Shakesh.

— Mereu mi-am dorit sa fi fost şi eu frumoasa, zise ea încet. Dar uite că dacă nu arătam aşa, nu m-ar fi observat niciodată şi nu s-ar mai fi întâmplat toată nebunia asta. Of, cât mi-aş dori să...

— Acum n-are rost să ne dorim nimic, mormăi Rich, aruncându-şi rucsacul în spinare. Ni se putea îndeplini o singură dorinţă, şi deja ne-am folosit de asta, a zis el, fixând-o cu privirea într-un fel care-ţi reamintea imediat ce dorinţă ne-am pus atunci.

În cinci minute, deja zoream încolonaţi pe cărare, fără nicio vorba. Cu greu mă abţineam să nu mă uit înapoi, căci aveam senzaţia că suntem urmăriţi — cu privirea sau cu pasul — deşi ştiam că era imposibil. Probabil că şi Rich simţea la fel. A mers ceva mai încet, cât să-l ajung, şi mi-a zis mormăind:

— Adam, m-am tot gândit... n-au cum să vină pe drumul ăsta. Doar rămâne valabil ce am discutat azi-noapte: de văgăuna aia nu se poate trece decât dupa ce răsare soarele. Or să o ia prin vad, că pentru gaşca vesela a lui Karazeel n-o să fie o problema să încropească altă plută, în doua minute au rezolvat-o. Or sa vină pe drumul de la nord şi or să ne aţina calea la Steiul de Piatră. Singura noastră şansă e să ajungem acolo înaintea lor.

Rich părea mereu în elementul lui când venea vorba de problemele practice; dacă mai erau şi primejdii în joc, mai tare-i plăcea! Am încuviinţat dând

din cap, dar nu i-am spus la ce mă gândeam: că una era să ajungi acolo înaintea urmăritorilor... şi alta să găseşti uşa către siguranţa reîntoarcerii în lumea noastră.

Ambele luni din Arakesh urcaseră pe bolta nopţii şi, când am plecat noi, cele două discuri luminoase erau unul lângă altul. Efectul era spectaculos, păreau două lămpi atârnate sus, pe cer. Una alb-argintie şi una arămie. Strălucirea lor aproape că transforma noaptea în zi, şi toate-n jur aveau o scânteiere metalică, iar drumul părea poleit cu aur.

Iuţiserăm pasul; Jamie, care de mult gâfâia şi şchiopăta, rămasese ultimul; fetele erau la mijloc, iar Hannah mă ţinea de mână, poticnindu-se des de oboseală. I-am zâmbit, am luat-o în cârcă, şi-am lungit pasul.

Curând, am ieşit din pădure. Jos, departe, râul Ravven sclipea arămiu, unduind spre mare. Urcam, şi panta era din ce în ce mai abruptă, încât în stânga şi în dreapta noastră peretele muntelui părea aproape vertical. Drumul se îngustase şi trebuia să fim foarte atenţi să nu alunecăm. Altfel... m-am oprit şi am aruncat o privire, de mi s-a făcut stomacul ghem văzând hăul ce ni se căsca sub ochi. Nu puteam totuşi să nu mă întreb şi cât de bine ne-ar fi putut vedea cineva din vadul de jos; sub clar de lună, siluetele noastre probabil se vedeau bine pe fundalul peretelui stâncos.

Când, în sfârşit, drumul a început să o ia la vale, m-am bucurat să văd umbra copacilor.

— Pun pariu ca asta-i marginea pădurii de lângă Arakesh, zise Rich cu o voce joasă. Iar dacă aşa este, aproape c-am ajuns.

Am continuat sa mergem, bucuroşi de adăpostul copacilor. Lumina se împuţinase, căci cele două luni apuseseră, în spatele nostru, şi mi-am dat seama că se apropie zorii. Cu cât cerul devenea mai cenuşiu, cu atât creştea în mine senzaţia că trebuie să ne grăbim, de parcă puteam simţi o prezenţă malefică apropiindu-se şi m-aşteptam să vad, din clipă în clipă, siluete cenuşii prinzând formă, ca stafiile, din lumina laptoasă a dimineţii.

— Rich, am murmurat, trebuie să ne grăbim.

Ne grăbeam din ce în ce mai tare, ba chiar începuserăm să alergam şi doar din când în când încetineam, ca să ne tragem respiraţia, după care iar o rupeam la fugă. Padurea rămasese departe, în stânga noastră, şi din nou eram sub cerul liber, simţindu-ne groaznic de expuşi, dar măcar înaintam mult mai repede. Nu ştiu ce instinct tainic ma împingea înainte, obligându-i şi pe ceilalţi să ţină pasul. Era mai mult decât teama de Cei-fără-chip sau de cine ne-o fi urmărit... Simţeam ca ne confruntăm cu un termen-limită bizar, pe care nici eu nu-l pricepeam... sa ajungem înainte de rasarit, altfel totul era pierdut.

Departe, deasupra mării, mijeau zorii. Cerul se făcu din cenuşiu, vineţiu. Dar vineţiul începu să bată în trandafiriu, apoi în auriu, sidefiu şi, în cele din

urmă, aparu azuriul limpede al dimineţii. La picioarele noastre se întindea pădurea ca un covor negru. Iar printre copacii ei, şerpuia nevăzut drumul către nord; undeva, pe acel drum, se apropiau clipă de clipa Cei-fară-chip. Îi simţeam.

Deşi soarele încă nu aparuse, deasupra mării fâşiile de nori străluceau luminate de dedesubt, ca nişte tăieturi aurii în cerul albastru. Mi-am dat seama că nu mai mergeam pe carare, ci prin iarba de la poalele stâncii care se înălţa ameţitor.

Din mers, Rich făcu un semn cu mâna. M-am uitat într-acolo şi mi-a tresarit inima de bucurie. Departe, în stânga noastră, îmbrobodită în ceaţa dimineţii, picotea cetatea Arakeshului. Am luat-o la fugă, cu Tiger Lily de o parte şi cu Weevil de cealaltă. Gâfâind, clătinându-mă, cu Hannah în cârcă, m-am uitat la norii stacojii şi la panglica de lumină ce se înălţa deasupra orizontului, colorând marea în sângeriu.

Rich s-a oprit aşa de brusc, de era cât pe ce să mă lovesc de el. Răsăritul îi arunca o lumină trandafirie pe obraji, sub care însă îi ghiceam paloarea.

— Ia uite acolo, spuse el cu o nota de disperare. Chiar acolo, lângă cetate, la stânga. Între marginea pădurii şi zidurile cetăţii...

I-am văzut şi mi-a îngheţat sângele în vene. Din umbra copacilor, ieşeau puzderie ca dintr-un muşuroi de furnici şi se năpusteau spre noi, ca o maree de nestăvilit. Abia reuşeai să-i vezi, darămite să-i numeri... încă-i despărţea de noi pădurea. Dar se apropiau, ba chiar foarte repede.

Alergam istoviţi, cu ultimele puteri. Soarele s-a dezlipit de apele mării şi, eliberat, parcă a zvâcnit spre cer. Păsarile au început să ciripească.

Slavă Domnului, am ajuns! Iată piatra verticală. Iată şi bolovanul acoperit cu muşchi. Punctul de intrare în Karazan... şi poarta dintre lumi. Trebuia să fie pe aici, pe undeva. Dar *unde*?!

— Sigur e pietroiul ăsta! zise Rich gâfâind. Ăsta trebuie să fie!

Pietroiul stătea semeţ în faţa noastră, plin de cicatrice, dar cu inflexiuni roşietice datorită răsăritului. Era cât o uşă de mare şi chiar avea forma unei uşi, cu partea superioară arcuită în semicerc. Dacă ar fi trebuit sa-ţi imaginezi cum să arate un portal fermecat, exact aşa ar fi fost.

— Ai dreptate, ăsta trebuie să fie!

Jamie se apropie de el cu un aer savant, de parca-l cerceta minuţios; dar gestul maiestuos de a ciocăni în pietroiul-uşa a fost urmat de un scâncet.

— Au! E piatră piatră, asta-i sigur!

I-am dat şi eu târcoale, studiindu-l milimetru cu milimetru. Speram sa găsesc ceva, orice, care să-mi sugereze cum s-ar putea deschide.

— O clanţă, am mormăit, o rună, un semn, ceva...

— Poate o fi vreo parolă, sugeră Gen, şovăind. Un „sesam, deschide-te" sau cam aşa ceva, nu crezi?

Jamie se proţăpi în faţa uşii de piatră, cu spatele la soare. Umbra lui se înalţa impresionant pe suprafaţa ei. A ridicat mâinile şi a rostit solemn:

— Sesam, deschide-te!

Nimic.

Weevil bolborosi alarmat şi se întoarse cu faţa spre pădurea din vale. Era prea devreme, oricât de repede s-ar fi mişcat ei, dar ştiam că el stă cu toate simţurile la pândă, să prindă semnele apropierii Celor-fără-chip. S-a uitat la mine şi a chiţcăit; apoi s-a dus repede spre marginea pădurii şi s-a cocoţat în cel mai apropiat copac. Nişte fructe tari, cam ca nucile, au început să cadă pe jos urmate de frunzele arămii desprinse de pe ramuri. În câteva clipe nişte crengi din vârf s-au agitat şi dintre ele a răsărit moaca îmblănită a lui Weevil.

— Se pare că prietenul nostru o sa stea de paza, i-am zis lui Rich. Bine gândit, Blue-bum!

— Gata, ştiu! sări Kenta, încrezătoare. Sigur găsim vreun indiciu pe hartă sau măcar pe pergamentul vechi, cum au fost şi înainte!

Grăbită, cu mâinile tremurânde, a scos din rucsac cele doua obiecte preţioase. A desfăşurat pergamentul în timp ce noi o urmăream cu sufletul la gură.

Dar era gol.

— Mai e harta...

După calătoria noastră, multe lucruri ieşiseră la iveala pe hartă. Era marcat şi Podul Curcubeului şi, ce-i mai important, Steiul de Piatră. Ba chiar şi uşa de piatră apărea schiţată ca un oval, iar în locul bolovanului

acoperit cu muşchi, era un cerculeţ mititel. Nicăieri nu mai erau atâtea detalii, asta trebuia să însemne ceva! Ajunseserăm la locul potrivit.

Cât despre portal, nu zicea nimic, nici unde e, nici cum se deschide.

— *Gândiţi-vă!* Hai, gândiţi-vă toţi, nu mai avem prea mult timp...

Gândurile mele zburau, dar parcă zburau în cerc. Parcă mai auzisem eu de *portal*... Dar când şi de la cine?

Toţi ceilalţi îi dădeau târcoale pietrei şi o tot ciocăneau, o împingeau, bodoganind cine ştie ce. Jamie se întorsese lângă bolovanul cu muşchi de pământ şi, aplecat de nu-i vedeam decât fundul, tot încerca să se zgâiască sub el. Tiger Lily n-avea treaba, îşi făcea toaleta de dimineaţă.

Data trecuta, când venisem în Karazan... asta trebuie să fie. Când am fost noi ultima oară... sau poate prima oară, când am venit singur? Exact! Când aşteptam eu în faţa colibei lui Argos şi Ronel! I-am auzit atunci cum discutau aprins... cum spusesera oare? Am scormonit prin ungherele minţii. Ziseseră ceva de „al patrulea solar" — ce-o mai fi însemnând şi asta — şi de *portal* — atunci îmi imaginasem o poartă oarecare de prin Arakesh — şi despre lumina şi întuneric. Da, aşa spusese Argos: „ştii că abia când e lumina cât întunericul se deschide poarta... luna plină o să se mai arate de opt ori pâna atunci..."

Ceilalţi se strânseseră în jurul meu şi mă urmăreau atent. Probabil că gândisem cu voce tare... După

figurile lor, nu numai că auziseră ce am spus, dar şi înţeleseseră totul. Era capatul drumului.

— Deci portalul nu se deschide, zise Jamie cu o voce domoală, decât într-un anumit moment al anului: când lumina e cât întunericul, Dumnezeu ştie ce-o fi însemnând treaba asta. Dar când am fost noi ultima oară, mai erau opt luni. Şi de atunci au trecut doar două luni.

Rich se încruntă, posomorât:

— N-ai nevoie de calculator să faci socoteala. Portalul o să se deschida peste patru luni, mai exact, cu patru luni mai târziu decât ne-ar fi trebuit nouă.

— Cinci şi ceva, îl corectă Jamie aproape mecanic, dar cu o figură de om sfârşit.

— Deci suntem captivi, şopti Gen.

În secunda urmatoare, un strigat de alarma parca a sfâşiat vazduhul — un urlet înfiorător dinspre copacul lui Weevil.

— Vin! Ascundeţi-vă repede! şuiera Rich.

M-am întors, cercetând locul cu privirea, în cautarea vreunui ascunziş. Dar nu eram decât noi şi peretele stâncii, ajunseserăm ca vânatul încolţit. Nu mai aveam unde să fugim.

Crengile se mişcau răvăşite ca de furtună pe unde Weevil strabatea frunzişul. Părea să treacă din copac în copac, îndepărtându-se de noi, ieşind în întâmpinarea urmaritorilor noştri. Kenta şi Gen se ghemuiseră în umbra întunecată din spatele porţii de piatră, ţinând-o pe Hannah la mijloc, apărând-o. Jamie se vedea de la o poştă în spatele bolovanului

mai mic. Rich statea dârz cu faţa spre pădure; avea pumnii strânşi şi fălcile încleştate, schimonosit ameninţător. Nu voia să se predea fără să-i înfrunte.

Am zărit prima siluetă cenuşie printre trunchiurile copacilor. Apoi înca una... şi înca una. Probabil că alergau, dar pentru mine apropierea lor era la fel de mută şi rapidă ca a frunzelor moarte purtate de vânt. De-acum nu-i mai putea opri nimic.

Se auzi un strigăt de trăncănici şi tot frunzişul pădurii fremătă, ca şi cum cineva trăgea de crengi şi le zgâlţâia vârtos. Weevil? Dar ce voia să facă?

Deodata, siluetele cenuşii au încetinit, au început să sară-n stânga şi-n dreapta, şi să alunece, şi să cadă. Weevil alerga prin copaci înaintea lor, scuturând crengile, dar aşa de tare, că nucile cădeau ca grindina asupra Celor-fără-chip şi se rostogoleau pe jos ca nişte mărgele de sticlă, încât nu ştiau unde să mai calce. De sub pelerinele lor cenuşii îi auzeam şuierând furioşi, în timp ce încercau sa se ferească de proiectilele, cu braţele ridicate deasupra capetelor. Dar ploaia de nuci continua... M-am răsucit în loc, cu gândul să merg lângă fete să le apar, chiar dacă ştiam că e în zadar.

Şi atunci am văzut-o pe Tiger Lily. Cu pas hotărât, se îndrepta spre pietroiul după care stăteau ascunse fetele... dar a trecut de ele şi a ajuns în umbra deasă a pietrei. Se mişca aşa de sigură pe ea... încât am rămas cu ochii pe silueta ei alburie.

Se ducea drept spre peretele stâncii, pe care umbra pietrei verticale desena un dreptunghi negru ca noaptea. A intrat prin el... şi a dispărut.

Am rămas cu gura căscată. Şi-n clipa următoare am înţeles: nu pietroiul propriu-zis era portalul dintre lumi. Ci umbra lui, proiectată pe peretele stâncii la răsăritul soarelui, umbră care avea exact forma unei uşi boltite. Numai că acum nu mai era cât o uşă, ci abia dacă-mi ajungea până la genunchi şi se micşora văzând cu ochii, odată cu înălţarea soarelui. Curând avea să dispară complet.

— Kenta, Gen, fugiţi spre stâncă! Hai, *acum!*

Am înşfăcat-o pe Hannah de braţ şi am târât-o spre locul pe unde dispăruse Tiger Lily. Aproape că am aruncat-o prin deschizătura îngustă şi am auzit-o în spate pe Kenta scoţând o exclamaţie... Dar Hannah disparuse înauntru fară urmă. Gen şi Kenta s-au uitat una la alta, uluite, apoi s-au ghemuit şi au trecut dincolo, în bezna.

— Jamie! am strigat. Vino încoace!

A venit repejor în patru labe ca o jucarică teleghidată şi a intrat drept în fanta întunecată.

Rich ramăsese cu spatele la noi, încremenit într-o postura de boxer care aşteaptă cu pumnii ridicaţi. Privea absorbit înaintarea Celor-fara-chip. Erau din ce în ce mai aproape, după cum şi portalul era din ce în ce mai îngust.

— Rich! am urlat către el. Vino-ncoace! L-am gasit!

S-a întors numai pe jumătate şi am vazut cum îndârjirea de pe chipul lui se topeşte în nedumerire, uluire, ca apoi sa răsara fiorii speranţei. M-am aruncat pe burtă şi m-am târât anevoie înăuntru, simţind deja apăsarea pietrei călduţe în spate; m-am răsucit şi, uitându-ma afară strigam întruna:

— Rich! Weevil! Veniţi — până nu-i prea târziu!

Abia atunci l-am vazut pe Rich luminându-se la faţă. Deja primele siluete cenuşii erau pe urma lui când a rupt-o la fuga. Dar portalul era aproape închis, n-avea cum să mai intre! A ajuns lângă piatra, a pătruns în umbra ei, dând din mâini, cu respiraţia tăiată; Cei-fără-chip erau la un pas de el. Am văzut cum o mână se îndreaptă spre el, gata să-l apuce de haină...

Iar el s-a aruncat în gol cu un salt disperat, tălpile i-au alunecat şi a plonjat cu mâinile întinse, aterizând pe jumătate în portal. M-am tras înapoi să-i fac loc, dar am văzut că se înţepenise în încleştarea stâncii, care se închidea tot mai mult...

Rich s-a smucit, s-a târât pe coate, zvâcnind din picioare să se împinga cumva în pământul de afară, şi apucând îndârjit pietrişul cu mâinile ca nişte gheare... dar n-a reuşit să se clintească. Deodată, a rămas nemişcat. S-a uitat la mine, alb ca varul. În ochii lui citeam şi disperarea, şi strigătul de ajutor:

— Adam... glezna... m-au prins, a gemut, lăsând faţa în pământ cu un geamăt deznadăjduit.

Eram deja în picioare, cu genunchii îndoiţi şi-l apucasem de încheieturile mâinilor; mă lăsam cu toată greutatea pe spate şi trăgeam de el cu o putere pe care n-aş fi bănuit-o. Nesfârşită a fost clipa cât, luptându-mă cu el, păru că nimic nu se întâmplă; apoi Rich s-a prăbuşit peste mine, eliberat din încleştarea celeilalte lumi. Am căzut pe spate, cu respiraţia tăiată şi cu Rich prăvălit deasupra mea ca un sac de cartofi.

Gâfâind, l-am dat la o parte şi-am ţâşnit imediat înapoi, la fanta de lumină. Cu falca lipită de pământul rece, ma chinuiam să ma uit afară, dar vedeam doar o forfotă cenuşie şi puturoasă, ca şi cum lumea de afară se înecase într-o ceaţă asfixiantă. Spectrul unei texturi sinistre a foşnit prin crăpătura minusculă a zidului şi-am simţit-o pe faţă ca o pală cadaverică şi înecăcioasă. Am icnit îngreţoşat şi m-am ferit, cu faţa îngropată în mâini.

Cineva striga iar şi iar, iar ecoul vocii lui groase creştea:

— Blue-bum! Blue-bum!

Altcineva plângea.

Când ultima licărire de lumină a dispărut, am rămas doar noi şi întunericul.

Prin portal

— Unde suntem? şopti Gen, destul de speriată.

— Om fi la Quested Court? sugeră Rich.

— Nu, raspunse Hannah, categoric. Miroase altfel decât acasă.

— Poate suntem într-un fel de purgatoriu, îşi dadu cu părerea Jamie, singurul care părea cât de cât optimist. O fi vreo lume la cumpăna dintre lumi, ştiu eu?

— Şi Weevil? m-am auzit întrebând pe un ton surprinzător de plat.

A urmat o pauză, dupa care Jamie mi-a răspuns:

— Era sus, prin copaci. N-au cum sa-l prindă.

— Ma gândesc ca o sa se întoarca în Pădurea Larmei, printre ai lui, zise Gen, cu o umbră de speranţa. Probabil că aşa-i mai bine pentru toată lumea. Pai, cum am fi reuşit noi sa explicăm...

Am simţit un pumnişor care mi se strecura în palmă.

— Adam, nu fi trist! Ai făcut tot ce ţi-a stat în puteri. Nu e vina ta.

— Aşa e, tu ai găsit portalul. Ba ai reuşit şi sa mă tragi pe mine înăuntru.

— Ba nu! Tiger Lily l-a gasit prima… dar Adam a fost al doilea.

— Se pare că te-ai înşelat în privinţa lui, Adam, cum că s-ar deschide numai când e lumina cât întunericul sau cum ziceai… Norocul nostru!

Dar apasarea pe care o simţeam se lăsa tot mai grea, ca un năvod de plumb. Într-adevăr, fiecare dintre noi facuse tot ce-i statuse în puteri. Şi pe Weevil nu mai puteam să-l ajutăm, deşi mă durea sufletul când ma gândeam la asta.

Dar, cel puţin pentru moment, eram în siguranţă. Am scormonit prin rucsac după lanternă; am aprins-o şi m-am jucat puţin cu cercul ei luminos, să văd ce-i în jur. Ne aflam într-un fel de peşteră. În afară de fasciculul lanternei, totul era cufundat în beznă. Şi-n tăcere.

Gen a căscat.

— Nu ştiu voi cum staţi, dar eu sunt frântă de oboseală. Parcă am trăit o suta de vieţi în ultimele două zile. Şi am dormit tare puţin. Nu se poate să ne odihnim un pic şi să lăsam grijile pe mai târziu?

Ne-am desfăcut sacii de dormit şi ne-am strâns toţi ca într-un cuib, iar Tiger Lily torcea frumos ca un cântec de leagăn. Cred că am adormit imediat.

Am deschis ochii şi, într-un colţ, am zărit lumina zilei. Probabil că atunci când veniserăm noi în... locul ăsta era noapte. M-am strecurat din grămada unde dormeau toţi şi m-am ridicat uşurel, uitându-mă atent în jur.

Ne aflam într-o peşteră micuţă, cât o cameră. În spatele nostru, pe unde intraserăm, acum era doar roca netedă. Nici n-ai fi bănuit că se putea deschide pe undeva. Pe jos, pământul era rece şi puţin umed. Mirosea vag a mucegai. În capătul celălalt al peşterii se zărea un loc îngust pe unde puteai să te strecori, o crăpătură în stâncă...

De acolo venea lumina. Am ieşit din sacul de dormit şi m-am îndreptat încetişor spre colţul acela mai luminos, întrebându-mă dacă n-ar trebui să-i trezesc şi pe ceilalţi. Am trecut prin deschizătură şi am ajuns într-o sală mai mare, a cărei ieşire era blocată de un bolovan. Dar în partea de sus, gura peşterii nu era perfect acoperită şi pe acolo răzbătea lumina soarelui. Dacă făceam o săritura şi mă apucam de marginea bolovanului, aş fi putut să mă caţăr şi să trec pe partea cealaltă. Şi după aceea să mă întorc să le spun şi celorlalţi ce-am găsit.

Am făcut vreo doi paşi, m-am pregătit de salt, am sărit şi m-am prins bine cu degetele de colţul pietrei. Mâinile mi-au alunecat puţin, dar mi-am facut vânt şi am reuşit să ajung sus. M-am rostogolit şi am ieşit în sfârşit la lumină, în mijlocul unei tufe de măracini. I-am dat la o parte, cu toţi ghimpii aia care mi se agăţau de hainele jerpelite şi m-am ridicat încet în picioare, clipind des, să mă obişnuiesc cu lumina.

Dar am ramas fără grai. Ştiam locul ăsta. M-am frecat la ochi, probabil visam... Şovăind, am făcut vreo doi paşi şi am regăsit locul de unde se zărea valea. Ştiam prea bine ce o să văd.

În valea scăldata de lumina răsaritului, acoperişul năpârlit şi peticit al lui Highgate nu lăsa loc de confuzii... Cu geamurile lui murdare, cu draperiile vechi şi tocite trase în dorul lelii; cu bălării crescute în neştire; cu poarta mare şi albă, cu veranda de ciment.

Pentru o clipă, mi s-a părut că simt de la cantină mirosul cleios de porridge punctat cu miros de pâine prajita. Parcă se învârtea tot pământul cu mine.

De undeva, din depărtare, s-a auzit motorul unei maşini care se apropia. A ajuns în faţa porţii albe şi s-a oprit. Un om a coborât din maşină şi a deschis poarta, iar automobilul a intrat în curte. Auzeam şi pietrişul care scrâşnea sub roţi. Acum şi dacă erau Shaw şi Q — ce zic eu? Şi regele Karazeel să fi venit într-o limuzină neagra — nu cred ca m-ar mai fi surprins. Tare mă îndoiam că o să mă mai surprindă vreodată ceva. Când colo...

Din maşină au ieşit trei poliţişti, doi bărbaţi şi o femeie, şi au urcat treptele din faţă. S-au oprit la uşă şi au răscolit prin nişte hârtii. Am trăit s-o văd şi p-asta: ce căuta poliţia la Highgate?! Unul dintre ei a apăsat pe butonul soneriei. Sunetul acela vibra direct în mintea mea, căci îl ştiam de mic. Întâi bâzâia slab, după care răsuna un bing-bang răscolitor.

Au aşteptat câteva clipe, şi-ntr-un sfârşit uşa s-a crăpat puţin. Mi-era clar cine o să le iasă în întâmpinare — Directoarea, cu faţa ei de poamă acră şi cu privirea-i iscoditoare. Nu se dădea în vânt după musafirii nepoftiţi. Am lungit gâtul, de unde eram, şi mi-am dat seama că priveam scena zâmbind. Ei, de tipii ăştia chiar ca n-o să-i placă, fac pariu! O să-i scoată afară de urechi, cât ai zice peşte!

M-am înşelat. Uşa s-a deschis larg şi cei trei au intrat. Am aşteptat vreo câteva minute, ros de curiozitate. Mă rog, ce se întâmpla acolo? Cine chemase poliţia? S-o fi chemat chiar Directoarea? Ce motiv ar fi putut avea? Timpul se scurgea leneş şi nimeni nu ieşea din casă. M-am gândit că ar trebui să mă întorc să văd dacă nu cumva se treziseră şi ceilalţi. Am dat să plec... dar, când s-a deschis din nou uşa, am rămas ţintuit locului. Ma uitam prostit cum poliţiştii o duc pe Directoare până la maşină şi-i fac semn să urce.

Apoi au trântit portierele şi maşina poliţiei s-a îndepărtat. Am rămas uitându-mă în urma ei, până s-a stins şi zgomotul motorului şi s-a aşternut iar liniştea...

Epilog

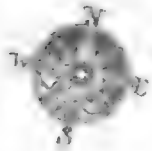

Urcam încet treptele scării mari de la Quested Court. Ştiam drumul.

Bretonul îmi tot cădea în ochi, dar nu-mi displăcea să-mi simt părul moale şi parfumul discret al şamponului. După ce purtasem atâta nădragii ăia largi, jeanşii păreau strâmţi şi oarecum scorţoşi. Nu mă mai încăpeau, cum nu mai încăpea mâncarea în stomacul meu burduşit cu mese copioase. Dar mă simţeam grozav.

M-am oprit puţin în capul scărilor, aducându-mi aminte...

Ce reacţie au avut ceilalţi când le-am spus unde ne aflăm! Cum s-au lansat toţi în teorii care mai de care mai năstruşnice, până când a venit Jamie, cu cea mai plauzibilă variantă:

— Adam, tu ai fost cel care a găsit portalul, aşa că ne-ai dus la tine acasă. Magia are logica ei tainică, cum zice Kai, deşi soluţiile ei nu-s întotdeauna şi cele mai comode.

— Nu conteaza de ce suntem aici, dar cum ajungem la Quested Court? se tângui Gen.

Pe cât de firesc a fost tonul lui Hannah, pe atât de nefiresc mi-a sunat răspunsul ei:

— Cu *elipocterul* lui Q, normal.

La care eu am bâiguit, cu o voce gâtuită:

— Păi... şi cine-l pilotează?

— *Piratul elipocterelor*, îmi zise ea cu o seninătate dezarmantă.

Cum ne-am strecurat printre porţile mari şi albe de la Highgate, pitindu-ne să nu ne vadă careva, gata să izbucnim în râs din orice şi sforţându-ne să n-o facem...

Şi privirile curioase ale trecătorilor, pe când noi aşteptam în faţa cabinei telefonice să dăm un telefon cu taxă inversă, şi să vorbim cu Q. Cum îşi trăgeau toţi coate şi ne evitau privirea... Mai puţin o fetiţă cam de-o seamă cu Hannah, care a venit spre noi ţopăind şi ne-a întrebat piţigăiat:

— Pot să mă joc şi eu cu voi?

La care Hannah i-a tăiat-o imediat:

— Ăsta nu-i un joc!

Cum a venit taxiul şi ne-a dus până la aeroport... Cum a sărit Q din elicopter şi ne-a îmbrăţişat pe fiecare, de parcă toţi eram copiii lui, nu doar Hannah...

Mai minunată decât călătoria cu elicopterul n-a fost decât expresia de pe chipul lui.

Iar acum Q voia să vorbească cu mine, personal.

Am bătut încetişor la uşa bibliotecii. S-a deschis aproape instantaneu, iar Hannah a scos capul afară şi s-a uitat repede în stânga şi-n dreapta. Avea o strălucire stranie în ochi şi o figură tare secretoasă, dar şi încântată nevoie mare. Am zâmbit în sinea mea: iar punea ceva la cale.

Până să intru eu, a alergat din faţa uşii şi s-a cocoţat pe fotoliul mare de piele. Pisoiul gri i-a sărit imediat în poală şi a început să toarcă.

Q mi-a zâmbit şi-i vedeam, dincolo de lentilele murdare, privirea blajină.

— Adam, băiatul meu, ai venit.

Şi-a scos ochelarii, i-a şters repede cu poalele puloverului labărţat, după care şi i-a pus iar pe nas, mai ceţoşi ca oricând.

— Vizita asta n-a ieşit chiar cum o gândisem eu... fiindcă... mă rog... aşa a fost să fie. Dar acum putem să ne întoarcem la programul nostru. Vă aşteaptă o cină grozavă, zise el zâmbind, asta dacă mai aveţi loc în stomac. Specialităţile sunt alese de Hannah: şniţele de pui, şi cartofi prăjiţi, şi... la desert... Ce-avem la desert, maimuţică?

— Bezele şi îngheţată cu sirop de ciocolată şi cu fulgişori coloraţi pe deasupra, recita Hannah cu mare satisfacţie.

— Exact, întări Q. Iar după aceea...

— Foc de artificii! Special de zi... vreau să zic special pentru ani... adică, artificii, asta e.

M-am uitat la ea, bănuitor. Iar ea m-a privit cu ochii mari şi nevinovaţi.

— Dar înainte de asta, ţi-am pregătit o surpriză. Sigur c-or să fie şi cadouri...

Deja clipeam buimăcit. M-am uitat lung la Q. Ce puseseră la cale?

— Numai că, asta e... cum să zic, e ceva mai deosebit, spuse el întinzându-mi un ziar. La mulţi ani, Adam!

Hannah se foi în colţul ei, tare încântată.

Cum?! Neştiind ce sa mai cred, am luat ziarul şi am dat să-i mulţumesc. Chiar era ziua mea? Şi Q, ce figură, să-mi dea cadou un ziar!

I-am aruncat o privire „cadoului" încercând să mă arăt placut surprins. Şi m-am trezit în faţa ochilor cu Directoarea de la Highgate. Deasupra pozei era şi data: 22 septembrie. Buimăcit de tot, am citit titlul: „Brigada mai descoperă o fraudă de proporţii". Am încercat eu să citesc şi textul de dedesubt, cu scris mărunţel, dar literele fugeau în toate părţile şi nu reuşeam să le dau de cap.

Mi-am dat seama ce voia să spună Q.

— Ei, Adam, se pare că nu se numea degeaba dna Filcher[6].

— Pilcher, îl corectă Hannah.

— Ba Filcher, repeta Q zâmbind. Se pare că de ani de zile fura bani de la Highgate. Şi sume care se ridică la sute de mii, poate şi mai mult.

---

[6] Hoţoman.

— Tu ai..., am bâiguit eu.

Q zâmbi.

— Nu, Adam. O aveau ei în vizor de ceva vreme, cred. Dar, la timpul potrivit, voi prezenta şi eu dovezile de care dispun şi, cu ele, cazul va fi şi mai solid. Chiar o să-mi facă placere să dau o mână de ajutor. Şi mai e o problemă: un tânăr a dispărut de la Highgate şi poliţia o să vrea să afle, tot de la doamna Directoare, în ce împrejurări. Dar pentru tine, Adam, mai important e că, anul viitor, vei începe un capitol nou din viaţa ta şi că dna Filcher sigur nu se mai întoarce.

Cred că zâmbeam cu gura până la urechi. Dar până să apuc eu să zic ceva, dinspre geam s-a auzit un foşnet şi Tiger Lily a aterizat pe pervazul ferestrei deschise. Hannah s-a luminat imediat la faţă:

— Chiar mă întrebam pe unde umbli, zise ea dojenitor. Iar ai fost la vânătoare de şoareci! Uite, vino să-l vezi pe Bluebell! Acum o sa mai ai un prieten!

Tiger Lily îi aruncă o privire motanelului culcuşit în poala stăpânei lui. Imediat spinarea pisicii s-a arcuit şi coada i s-a zburlit ca o perie de spălat sticle. În ochii ei am văzut două fante subţiri şi o urmăream cum se apropie de fotoliu, încet şi ameninţător.

— Hannah, mă tem că nu, i-am zis zâmbind. Acum o să ai încă o bătaie de cap!

Cuprins

Prolog / 5
Nou-venitul / 13
Directoarea / 20
Proiectul meu despre gladiatori / 28
Premiul direcţiunii / 35
Oriunde / 41
A doua greşeală / 51
În puterea nopţii / 56
Aşteptarea / 65
Hannah / 73
Surprize / 80
O uşă deschisă / 95
Drojdia Berarului / 103

Hob / 113
Un furt din greşeală / 123
Foşnete în întuneric / 127
Musafirul nepoftit / 133
Râul Ravven / 144
Traversarea / 153
Pădurea Larmei / 161
„Cine bea din apa mea…" / 170
Marginea giulgiului / 181
Shakesh / 189
Prinţesa / 200
Mauler / 210
Graţiaţi de Schingiuitor / 219
Praznicul lui Karazeel / 227
Ca titirezul / 234
O rază de lumină / 240
Prizonierul întunericului / 247
Calea Morţilor / 255
Dovedit ştiinţific / 263
Puntea Suspinelor / 275
Visul lui Gen / 287
Pragul dintre lumi / 295
Prin portal / 308
Epilog / 313

V.M. JONES locuiește în Christchurch, Noua Zeelandă, cu soțul și cei doi băieți ai săi. Dintre romanele pe care le-a scris, vom aminti *Buddy,* care a câștigat premiile Junior Fiction și Best First Book Awards de la 2003 New Zeeland Post Children's Book Awards, și *Juggling with Mandarins* (2003). *Șerpii din Arakesh* este prima carte din seria *Karazan.*

Deja în librării:

ȘERPII DIN ARAKESH

KARAZAN

Cartea întâi

În curând:

PRINȚUL PIERDUT

KARAZAN

Cartea a treia

ÎN CĂUTAREA SOARELUI

KARAZAN

Cartea a patra

„Originala și cuceritoare"
MARGARET MAHY

VIAȚA LA CASA DE COPII HIGHGATE ESTE UN CHIN PENTRU ADAM EQUINOX.

Al[illegible] până de la [illegible] Quentin [illegible] cre[illegible] un [illegible] [illegible] [illegible]